SECRETUL JURNALULUI

O casă uitată ascunde un secret teribil

ELLA CAREY

SECRETUL JURNALULUI

Traducere din limba engleză
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

DREAM BOOKS

California, în prezent

ANNIE

Annie ar fi dorit ca vorbele pe care le auzise în dimineaţa aceea să fie înghiţite de marea înşelătoare, care fremăta jos, sub drumul de coastă. Abia se putea abţine să nu oprească maşina, să coboare, să ia o gură lacomă de aer proaspăt, sărat, şi să se aplece peste balustradă, singurul lucru care o despărţea de oceanul furios, lăsându-şi lacrimile care îi ardeau ochii să curgă libere.

A accelerat maşina şi a întins o mână spre paharul de carton cu cafea pe care îl cumpărase în Monterrey. Era a treia cafea în dimineaţa aceea şi mâna îi tremura când o dus-o la buze. În ajun lucrase până după miezul nopţii, se

ocupase cu aprovizionarea pentru o petrecere ţinută într-una dintre vestitele case din San Francisco, denumite „doamnele pictate”. Clienta dorise o zi de naştere în stil franţuzesc, aşa că Annie făcuse pricomigdale frumos colorate, în ton cu rozul deschis al casei, mici eclere din ciocolată şi minitarte Tatin desăvârşite.

Annie a oprit în faţa porţilor bogat ornamentate, care se deschideau spre comunitatea privată în care încă locuia tatăl său, lângă Carmel- by-the-Sea, a trecut cardul de acces peste aparat, iar cu degetele bătea nerăbdătoare darabana pe volan, aşteptând să se scurgă secundele dureros de lent până ce porţile se vor deschide şi o vor lăsa să treacă. De cum s-a făcut o deschizătură destul de mare încât să poată trece cu maşina, şi-a croit drum pe drumul privat, până la frumoasa locuinţă a tatălui ei. Proprietatea lui nu avea porţi, în schimb se vedea casa din lemn vopsit în alb, care se ridica înaltă şi puternică pe vârful stâncii, acolo unde crescuse Annie, Şi-a şters o lacrimă rătăcită pe obraji.

Parcând maşina, a oprit motorul şi a închis ochii. Fusese apelul telefonic de care se temuse.

„Annie, pregăteşte-te. Papa a suferit un atac cerebral. Poţi să anulezi totul şi să vii aici repede?”

Fratele mai mare al lui Annie, Paul, îi spusese că era timpul să vină şi să îşi ia la revedere.

Întrebase frenetică la ce spital se afla tatăl lor, sărise din pat, luase cheile, telefonul, geanta, îşi trăsese pe ea o pereche de jeanşi vechi şi îşi legase părul blond şi lung într-o coadă zbârlită, nemulţumită de umbrele negre de sub ochii albaştri.

„Este acasă. Doctorul a spus că nu are rost să îl mai mutăm acum...”

Acasă, acolo unde îşi îndurase boala aproape un an, refuzând să fie internat. În schimb, angajase o asistentă medicală particulară şi îşi petrecea mai toate zilele privind peste mare, pierdut în gânduri şi tot mai departe de familie. Annie mergea la casa lui de lângă Carmel-by- the-Sea în fiecare zi în care nu muncea, făcând cumpărături, punând alimentele în dulapuri, gătind destulă mâncare încât să îi ajungă câteva zile, pe care apoi o băga în congelator, şi răspunzând la apelurile telefonice ale prietenilor lui. Făcuse totul pentru a-l ademeni înapoi la viaţă, aducându-i cărţi de arhitectură cu hârtie lucioasă, care să îl inspire. Nu se dădea în vânt după romane şi îi plăcuse întotdeauna să privească fotografii cu case şi grădini. Dar în ultima vreme, Annie remarcase cum pierise chiar şi această pasiune. Tatăl ei se pierduse undeva, poate în trecut. Cărţile zăceau neatinse şi, chiar dacă Annie ştia că ceva se schimbase, continua să creadă că îşi va reveni şi nu îşi putea imagina o lume fără el, Annie a întins mâna spre portiera maşinii, a deschis-o şi a coborât pe aleea acoperită cu pietriş greblat. S-a repezit apoi spre sora ei mai mare, Monica, aflată în pragul uşii, îndată, Monica înaintă spre ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare maternă, dar părul ei negru, scurt, perfect coafat, chipul ei frumos machiat şi rochia de vară albastră şi elegantă nu puteau să înăbuşe tulburarea şi teama lui Annie.

— Este în regulă, i-a şoptit Monica. Este în regulă, scumpa mea.

Cum putea să fie în regulă? Annie nu s-a sinchisit de lacrimile care îi curgeau libere pe obraji.

A băgat un braţ pe sub braţul Monicăi şi s-a lăsat condusă în casă,

Annie a ridicat curajoasă bărbia la vederea imaginii

familiare a fotografiei în care erau Papa şi mama lor, Valerie, aflată pe o măsuţă laterală din holul cel mare de la intrare, lângă telefon, sub scara care se ridica într-o curbă elegantă către etajele superioare. Era o fotografie care stătea în acelaşi loc de când îşi amintea Annie, Papa şi mama stăteau braţ la braţ, afară, în grădină acestei minunate case, îşi pierduse mama, iar acum şi tatăl ei era în stare gravă.

Urcând împreună cu Monica spre camera de zi, Annie era îngrozită de fiecare pas. Marea albastră se întindea miraculoasă, dincolo de ferestrele care urcau din podea până în tavan. Nu se mai simţea curentul care frământa apele şi lovea în stâncile de sub şosea. De aici se vedea soarele care sclipea la suprafaţa apei şi un iaht care înainta molcom, Annie vedea picioarele atârnate peste margine ale celor care se bucurau de ziua frumoasă.

I s-a tăiat răsuflarea când l-a văzut pe tatăl său proptit în capul oaselor, în patul de spital pe care îl cumpărase că să poată rămâne acasă.

Asistenta medicală era chiar lângă el, iar în dreptul ferestrei Paul stătea cu mâinile în şolduri, privind departe, peste ocean. De dimineaţă îi spusese că doctorul stătuse cu el două ore şi că urma să se întoarcă după orele de la cabinet.

La sunetul paşilor lui Annie şi ai Monicăi, Paul s-a întors, cu fruntea încreţită de îngrijorare şi sprâncenele negre unite într-o încruntătură,

— Aşteaptă să îşi ia la revedere de la tine, Annie, murmură Paul suspinând greu şi iscodindu-i chipul.

Spre deosebire de Monica, Paul nu se prefăcea că situaţia este gestionabilă, în timp ce Monica îl îngrijise ca o mamă pe Papa, în timpul ultimelor luni, Paul intrase într-

o panică totală. Annie nici nu- şi amintea de câte ori răspunsese la apelurile frenetice ale fratelui ei, la miezul nopţii. Era îngrijorat că Papa insista să rămână acasă, ce vor face cu casa, dacă să îl mute pe Oscar într-o instituţie pentru bătrâni, de ce refuza internarea. Paul se dezlănţuie împotriva acestei acceptări a destinului, împotriva lipsei dorinţei tatălui lor de a lupta. Odată îi spusese lui Annie, cu o voce frântă, că nu putea accepta faptul că tatăl lor renunţase.

Paul îl îndemnase pe Papa să încerce toate tratamentele alternative care existau. Adusese în casă tot felul de vindecători şi, în cele din urmă, Papa fusese cel care pusese o mână bătrână pe umărul fiului său şi îi spusese că ceea ce se petrecea era natural. Că nu avea de gând să îşi petreacă sfârşitul vieţii luptând. Îi spusese că trupul lui căuta un mod de a muri, Annie încercase să se împace cu abordarea filosofică a lui Papa şi îşi găsise de lucru făcând ceea ce făcea ea mai bine – îl ajuta şi îi gătea –, dar acum realitatea i se înfăţişa dinaintea ochilor şi ştia că nu mal avea decât câteva ore până când va trebui să îşi ia la revedere.

— Annie.

Annie şi-a înghiţit hohotul de plâns şi s-a grăbit înspre vocea tatălui ei.

— Sunt aici, a reuşit să spună, iar durerea se încolăcea deja înăuntrul ei ca un corset.

Avea ochii închişi, iar pielea lui pergamentoasă era palidă. Pierduse atât de mult în greutate în ultimele câteva luni, încât abia mai putea fi recunoscut.

— O să-i fac o injecţie cu morfină, a şoptit asistenta. După aceea, îşi va pierde cunoştinţa. A vrut să aştepte până la sosirea ta, Annie.

Annie i-a făcut semn că a înţeles, dar s-a aplecat în faţă şi a strâns mâna nemişcată a tatălui ei.

— Papa? a şoptit ea. Te iubesc. Ce altceva era de spus?

— Şi eu te iubesc, a murmurat Papa.

Cuvintele îi erau puţin bolborosite, dar Annie le-a înţeles.

— Nu vreau să ne luăm la revedere, a şopti ea, simţind greutatea inconfundabilă a mâinii sale pe a ei.

La fel stătuseră amândoi, în urmă cu câteva luni, când diagnosticul păruse nemilos.

În timp ce gândurile i se roteau în dezordine prin cap, speriată de o viaţă lipsită de dragul ei Papa, vrându-l înapoi, vrând mai mult timp, ştiind că erau multe lucruri rămase de spus, el începu să bâiguie ceva cu o voce slabă şi inegală. Annie se chinuia să îl înţeleagă.

Monica s-a apropiat şi a pus un genunchi pe cealaltă parte a patului.

— Ce este, Papa? a întrebat ea.

— O scrisoare, a reuşit el să spună, dar vocea îi era încordată de efort. Este în sertar, în biroul meu. Pentru Annie.

Ce scrisoare? De ce acum? Dacă era ceva important, cu siguranţă iar fi dat-o până acum, *în spatele ei o simţea pe infirmiera care pregătea medicamentul.*

— A venit timpul, a spus femeia, blând.

— Te iubesc, a şoptit Oscar, Annie. Scumpa mea copilă,

— La revedere. Papa, Şi eu te iubesc. Pe veci, a mai reuşit Annie să spună,

Monica încă strângea cealaltă mână a lui Papa. Paul s-a apropiat şi a rămas în picioare, mângâind capul cărunt şi obosit al tatălui lor.

— Dragii mei, a murmurat Papa.

— Sunteţi pregătiţi? a întrebat infirmiera.

Sigur că nu era pregătită. Nu avea să fie niciodată. Nu voia decât să continue să-l ţină de mână. Undeva, în depărtare, i-a auzit pe fraţii ei încuviinţând cu un murmur. A închis ochii şi a înghiţit în gol. Nu avea să-l mai vadă niciodată. El fusese întotdeauna casa ei. Îşi va aminti întotdeauna bucuria şi pasiunea cu care proiecta case, felul în care îşi întâmpina clienţii şi prietenii. Cărţile lui, îndrăgitele lui ritualuri... Cafeaua de dimineaţă în scaunul lui preferat, îndreptat spre mare, ascultând muzică clasică la radio, paharul de vin roşu seara, în acelaşi scaun, privind apusul soarelui. Nepriceperea lui la bucătărie, care îi permisese lui Annie să preia frâiele şi să îşi descopere pasiunea de a crea mâncăruri minunate.

— Sunteţi de acord să vă administrez morfină? Domnule Reynolds? a întrebat asistenta.

Un bolovan insuportabil se forma în stomacul lui Annie, care stătea cu privirea aţintită în podea.

— Annie? a şoptit tatăl ei.

Ea l-a strâns mai tare de mână.

— Te iubesc mai mult decât o pot spune cuvintele. Nu uita asta, orice s-ar întâmpla, draga mea.

Apoi, cu un ultim efort de demnitate, Papa s-a uitat la infirmieră şi i-a făcut un semn din cap.

— Papa? a întrebat ea, aşa cum întrebase întotdeauna, ştiind că el îi va oferi răspunsurile pe care le căuta.

Dar asistenta i-a administrat morfina prin perfuzie, iar el şi-a lăsat capul pe spate şi ochii i s-au închis încet.

Se va odihni până la ultima suflare. Nu mai rămăseseră cuvinte.

Annie şi-a îngropat capul în umărul surorii sale.

În dimineaţa următoare, Annie stătea în faţa biroului

tatălui ei. Exista o cheiţă legată cu o fundă bleu, care se potrivea la sertarul închis de dedesubt. În copilărie fusese fascinată de sertarul acela şi îl implorase pe Papa să o lase să vadă ce se ascundea înăuntru. Devenise un joc. Nu-i spusese niciodată ce este înăuntru. Dar o lăsase să inventeze poveşti fanteziste despre ce s-ar putea ascunde acolo. Scrisori de la vrăjitoare, poţiuni secrete pentru grădini magice şi, la multă vreme după moartea mamei ei, Annie îşi imaginase că ar putea fi ceva de-al lui Valerie. Ceva ce mama ei lăsase numai pentru ochii tatălui lor.

Din camera de zi se auzea vocea Monicăi. Infirmiera plecase şi veniseră cei de la pompe funebre să ridice corpul lui Papa, Annie nu putuse să privească. Ea, Monica şi Paul rămăseseră cu el toată noaptea, până când îşi dăduse ultima suflare în această dimineaţă, chiar înainte ca zorii să se ridice deasupra mării. Acum soarele strălucea, creând un arc de lumină peste apă, iar sunetul valurilor care se spărgeau în stânca de sub casă acompania vocea Monicăi. Ea şi Paul îşi reintraseră în vechile lor roluri. Monica se oferise să discute cu antreprenorul de pompe funebre, iar Paul coborâse la bucătărie, ca să dea telefoane, Annie şi-l imagina acum, traversând camera dintr-o parte în alta, cu telefonul mobil lipit de ureche, vorbind în felul lui zorit.

Annie fusese uimită de felul în care fraţii săi mai mari reuşiseră să comute atât de rapid pe un mod de funcţionare organizatoric. Panica lui Paul din ultimele luni era dată uitării. Poate pentru că acum avea, în sfârşit, ceva de făcut. Situaţia nu-i mai scăpa printre degete, alunecoasă. Avocatul din el preluase frâiele. Iar profesia de agent imobiliar a Monicăi îi era utilă acum, când discuta cu antreprenorul de pompe funebre despre cel mai

scurt drum până la casă.

Dar Annie rămăsese în dreptul ferestrei după ce murise Papa, cu braţele în jurul corpului, scăldată în pierderea devastatoare care urma să îi schimbe viaţa pentru totdeauna. Papa fusese singura constantă din viaţa ei.

A schiţat un zâmbet searbăd, cu gândul la fetiţa care fusese odată, atât de nerăbdătoare să afle ce se ascundea în sertarul închis. Ezita să- l deschidă. Pentru că a-l deschide însemna a face mai veridică absenţa lui Papa printre ei. Inspirând adânc, a învârtit cheia în broască şi a tras sertarul din lemn, mâna mişcându-i-se cu o surprinzătoare uşurinţă, pentru că înăuntru nu se afla decât un singur plic. Nimic altceva, Annie s-a încruntat când l-a scos, iar privirea ei a trecut peste scris, îi era adresat ei.

„Annie.”

L-a ţinut la piept o clipă, ezitând să îl deschidă, nevoind încă să recunoască ce însemna acest lucru, într-un final, după câteva momente, s-a apropiat de fereastra mare, cu vedere peste întinderea de apă şi a privit afară. Numai aşa putea face faţă situaţiei. Marea fusese întotdeauna forţa ei vitală. Ştia că apa avea izvoare adânci şi în sufletul tatălui ei. Se plimbaseră de multe ori împreună de-a lungul plajelor din vecinătate, căutând scoici, după moartea mamei ei, iar apoi, după ce Annie crescuse, mergeau împreună la plimbări lungi şi învăluite în tăcere. El asculta cu atenţie, în timp ce ea vorbea despre dificultăţile carierei sale.

Întotdeauna îi spusese totul. Iar ea simţea că încrederea fusese întotdeauna reciprocă. Dar oare era ceva ce nu îi spusese?

Plicul era nesigilat. Nu era nevoie de un coupe-papier,

aşa că Annie îşi strecură degetele sub buza plicului şi scoase afară o singură foaie de hârtie şi două chei din bronz, una mică şi alta mai mare. Hârtia era subţire, iar scrisul înclinat al lui Papa umplea pagina.

Annie s-a cufundat în fotoliul lui Papa de lângă fereastră, şi-a încolăcit strâns un braţ în jurul taliei şi a început să citească.

Toscana, Italia – începutul verii 1944

GARA

Cara s-a oprit la intrarea în grădinile magice ale Villei Rosa şi a privit spre faţada vechii case zugrăvite în nuanţe de piersică şi trandafiriu. Villa Rosa lucea în lumina soarelui matinal, iar colinele molatice din depărtare păreau modelate de palmele unor uriaşi blajini. Mirosul trandafirilor şi al muşcatelor contesei Evelina Messina era atât de îmbătător, încât Carei îi era uşor să îşi imagineze că nu era nici un război, dacă închidea ochii şi se prefăcea că nu mai exista nimic pe lume în afară de Villa Rosa. Dar blândeţea părăsise lumea în urmă cu cinci ani, iar Cara se obişnuise să rămână cu privirea pierdută dincolo de ferestrele vilei impresionante în care lucra ca secretară a contesei, gândindu-se că Italia fusese uitată.

Lumea părea concentrată asupra iminentelor debarcări franceze şi a raidurilor americane deasupra Japoniei. Dimpotrivă, Toscana fusese lăsată să sufere sub cizma forţelor feldmareşalului german Albert Kesselring în munţii de la nord de Florenţa, unde muncitorii italieni fuseseră obligaţi să sape o reţea deasă de fortificaţii numită Linia Gotică. Nici unul dintre ei nu ştia cât avea să dureze ocupaţia nazistă a Toscanei.

Valea cea dragă a Carei, unde trăise toată viaţa împreună cu Papa în mica pensiune, hotelul pe care el îl

condusese toată viaţa în satul de la poalele dealului, era cuprinsă de teamă. Pensiunea fusese închisă de nazişti, printre dealuri sunau mereu împuşcături, iar ţipetele cetăţenilor îngroziţi, căzuţi în mâinile naziştilor locali, care luaseră zona cu asalt când invadaseră nemţii, cu un an în urmă, erau o tortură.

Seara, Papa stătea cu capul sprijinit în palme.

Cara s-a oprit şi a privit încruntată valea, priveliştea cunoscută a celor două castele care stăteau mândre pe culmea dealurilor din depărtare, aşa cum făceau din secolul al treisprezecelea. Aceleaşi ferme care împestriţau valea de câteva secole se aflau tot acolo, cu sau fără război, cu acoperişuri de teracotă care luceau pe fundalul verdelui molatic al crângurilor de măslini şi chiparoşi, dar sătucul în care locuia Cara stătea ca un animal speriat, cuibărit la poalele Villei Rosa. Urcând dealul până aici, simţea că pătrunde într-o altă lume, care îi permitea să lase în vale toate ororile, chiar dacă numai pentru o vreme.

Contesa Evelina Messina preluase administrarea vilei răposatului ei soţ şi a celor patruzeci şi şapte de ferme din valea cea frumoasă după moartea lui, în 1935, muncind fără odihnă ca să se asigure că sistemul agricol care exista în Toscana de şapte secole n-avea să se schimbe odată cu moartea capului familiei Messina. Contesa gestionase relaţiile familiei cu fermierii arendaşi ca şi cum s-ar fi născut să facă această muncă, perpetuând sistemul tradiţional prin care proprietarul pământului contribuia cu jumătate din costurile fermei, în timp ce arendaşul contribuia cu cealaltă jumătate şi împărţeau profiturile în mod egal.

Contesa Evelina Messina câştigase respectul şi

admiraţia arendaşilor în ultimii câţiva ani, iar Cara nu pierduse ocazia de a lucra ca secretara ei. Singura ei slujbă de până atunci fusese aceea de mesager, contabilă, secretară şi om bun la toate în pensiunea tatălui ei, şi credea că ar fi ultima persoană pe care fermecătoarea Evelina Messina ar putea să o considere demnă de o slujbă la Villa Rosa. Dar contesa o privise ţintă în timpul interviului şi declarase că este persoana perfectă.

Iar tatăl ei o încurajase. După el, contesa putea fi un model minunat pentru ea.

Cara clătina din cap la gândul intenţiilor bune ale tatălui ei, în timp ce intra pe uşa principală a vilei folosind cheia pe care i-o dăduse recent Evelina Messina, Ca mulţi localnici, în viaţa ei nu încuiase uşa casei înainte de ocupaţia germană.

Cara a rămas în marele hol de la intrare, luminat de razele de soare care coborau dinspre fereastra în evantai aşezată ca o coadă de păun deasupra intrării.

— Cara? a răsunat vocea Evelinei Messina dinspre cochetul birou aflat în dreapta holului,

— *Şi,* bună dimineaţa, *contessa.*

Cara s-a pus în mişcare, îndreptându-se spre biroul contesei.

Contesa apăru în prag, Evelina Messina *apărea* întotdeauna, ea nu intra într-o încăpere, ca toţi ceilalţi. Acum stătea dreaptă, îmbrăcată într-o rochie de mătase trandafirie pe care Cara ştia că o avea din 1939, cu o garoafă albă prinsă în faţă şi părul blond pieptănat pe spate în valuri blonde care îi cădeau pe umeri. Evelina trecuse de 40 de ani, dar avea tenul unei fetişcane de 21, iar frumoşii ei ochii verzi se arcuiau în jos, dându-i o privire permanent melancolică, la fel ca a fiului ei cel mic,

Rafaeli.

Rafaeli.

Nu. Raf nu putea pătrunde în gândurile Carei astăzi.

Şi-a îndreptat rochia simplă din bumbac albastru, conştientă, ca întotdeauna, că nu se putea compara cu eleganţa patroanei sale, şi nici nu îi putea înţelege rafinamentul rezervat şi ţinuta patriciană. A ridicat mâna, ca să îşi netezească părul prins într-o coadă lungă şi neagră.

Contesa era palidă şi sub ochi îi înfloreau umbre negre din cauza lipsei de somn. S-a uitat în jur, de parcă aştepta să urce cineva până la fereastra de la biroul răposatului ei soţ şi să le atace. Ideea nu era atât de deplasată în zilele acelea.

Dar contesa îşi dăduse toată osteneala să se asigure că Villa Rosa nu va fi supusă la prădăciunile sau furia naziştilor. Alţi proprietari de pământuri din vale se aliaseră ca să furnizeze alimente şi provizii cetelor de partizani din zonă, care se ascundeau în păduri, iar unii dintre vecinii contesei primeau în casă soldaţi aliaţi scăpaţi din lagărele de prizonieri, dar Evelina informase personalul că era prea riscant să îi sfideze pe nazişti, pentru că avea în grijă patruzeci şi şapte de ferme. Ce s-ar fi întâmplat cu toţi arendaşii ei, explica ea, dacă şi- ar fi asumat riscul de a-i ajuta pe partizani, iar naziştii s-ar fi răzbunat?

În secret, Cara ştia că ezitarea Evelinei Messina de a se ralia cauzei rezistenţei italiene şi a partizanilor locali se datora faptului că era o aristocrată şi toată lumea ştia că, în Italia, clasele de sus aşteptau ca Mussolini să se ridice din nou şi să pună lucrurile în ordine.

— Cara, ia loc, te rog.

Contesa a arătat spre scaunele Ludovic al XV-lea acoperite cu mătase azurie care stăteau de fiecare parte a şemineului înconjurat de rafturi cu cărţi, încastrate în perete.

Cara a aruncat o privire fugară către patroana ei, Nu-i stătea în fire să nu treacă direct la treburile din ziua respectivă.

Contesa s-a apropiat de şemineu şi şi-a apăsat palmele pe poliţa din lemn, închizând ochii şi lăsând capul în jos până când, într-un final, a ridicat ochii spre fotografia soţului ei decedat, Arturo, care atârna la loc de cinste, Evelina Messina a murmurat o mică rugăciune cu voce tare.

Cara s-a îndreptat pe scaun, începând să se îngrijoreze,

— Vă rog? Ce este, doamnă contesă?

Contesa îşi deschisese inima faţă de Cara o singură dată, când Cara o văzuse plângând, după ce fiul ei cel mare, Nicolas, abandonase Villa Rosa în vara anului 1940. Mama şi fiul se certaseră teribil în legătură cu implicarea Italiei în războiul lui Hitler; ultimul lucru pe care îl voia Nicolas era să fie soldat, iar Cara îl auzise strigându-i mamei sale că era om de afaceri, nu luptător. În cele din urmă, contesa îl lăsase să plece, dar păstrase totul în dormitorul său aşa cum era atunci când el se afla acasă. În mod evident, contesa spera că iubitul ei fiu se va întoarce într-o bună zi. Când ieşise din casă cu paşi grei, împreună cu servitorul său şi o suită de valize italieneşti de marcă, contesa se retrăsese într-o tăcere mândră.

Evelina s-a întors încet, schiţând un semicerc, până a ajuns cu faţa spre Cara. Femeia ţinea pumnii atât de strânşi, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Gândurile Carei au revenit la ziua aceea. Oare se

întâmplase ceva cu Nicolas? Evelina ar fi fost teribil de îndurerată dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău fiului ei celui mare, iar ea nu i-ar fi fost aproape. Apoi Cara s-a albit. Nu putea fi vorba de Raf. Pur şi simplu nu se putea.

Cara îşi jurase să nu se gândească la el, căci nu puteau fi unul pentru altul nimic altceva decât ea, secretara mamei, iar el, fiul familiei. S-a ridicat pe jumătate de pe scaun, dar Evelina Messina a ridicat o mână, făcându-i semn să se aşeze la loc.

— Trebuie să te pregăteşti.

Carei i s-a tăiat răsuflarea. Tulburarea care o ridicase de pe scaun la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Raf se înzecise,

— Ce s-a întâmplat, doamnă contesă? a întrebat ea, iar nasul începea să o gâdile incontrolabil, căci lacrimile voiau să i se adune în spatele pleoapelor. Vă rog...

— Mă tem că nu este deloc uşor ce am să îţi spun. Contesa a încrucişat braţele, cercetând cu privirea chipul Carei. A avut loc un incident. A fost implicat tatăl tău.

— Papa?

Papa plecase să îl viziteze pe unul dintre vechii săi prieteni fermieri în vale la sfârşit de săptămână. Îl îngrijora starea de sănătate precară a prietenului său şi voia să se asigure că soţia şi fiica omului se descurcau, aşa că rămăsese la ei peste noapte şi trebuia să se întoarcă acasă în dimineaţa aceea.

— Tocmai am fost informată de urgenţă că tatăl tău a fost împuşcat.

Cara s-a ridicat, A rămas în picioare în spatele scaunului, încercând să pună o barieră între ea şi cuvintele contesei. Nu putea fi adevărat. Era imposibil.

Nu Papa. Nu Papa, care supravieţuise morţii propriei

soţii, mama Carei, şi care o crescuse cu stoicism pe Cara de unul singur. Primise pe oricine cu dragă inimă în pensiunea sa lipsită de pretenţii, până când guvernul începuse să strângă şurubul, iar oaspeţii săi, exilaţi britanici care refuzaseră să părăsească draga lor Toscană, fuseseră declaraţi cetăţeni ai unui stat inamic şi, în cele din urmă, aruncaţi în detenţie. Situaţia aceasta îi frânsese inima lui Papa, în zadar încercase să se înţeleagă cu autorităţile, 0 pasăre a început să cânte în grădină, iar soarele arunca o lumină palidă, ca de lămâie, peste micul ceas auriu aşezat pe măsuţa de cafea din marmură, aflată între cele două fotolii acoperite cu mătase.

— Unde este? Vă rog. Este încă la fermă?

Contesa a încuviinţat din cap,

— Vă rog. Trebuie să plec la fermă îndată, doamnă contesă. Voi recupera timpul pierdut, 0 bicicletă? Aveţi o bicicletă pe care să o pot împrumuta? a întrebat Cara, dând din braţe. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu este bine, a şoptit contesa, iar pe chip i-a trecut o umbră de tulburare. Se pare că au venit doi nazişti şi i-au pretins fermierului bolnav să le predea ultimele animale care îi mai rămăseseră. Tatăl tău li s-a opus, iar unul dintre ei a încercat să o violeze pe fiica fermierului. Tatăl tău a intervenit din nou. Înţeleg că l-a împuşcat celălalt nazist. Am primit de veste cu puţin timp în urmă. Unul dintre vecinii fermierului a venit călare până aici şi a apărut foarte tulburat la uşa bucătăriei.

Cara se uita la femeia mai în vârstă nevenindu-i să creadă.

— Îmi pare rău, a murmurat contesa, A fost un incident groaznic.

Chiar atunci, şi-a făcut apariţia în pragul uşii grădinarul

contesei, Alphonso, cu pălăria în mână.

— *Signorina,* voiam să vă transmit omagiile mele şi să vă spun cât de rău îmi pare. Tatăl dumitale este un om bun.

— Vă rog, trebuie să mă duc la el, a spus Cara, simţind cum tot corpul îi frigea, apoi îi îngheţa, şi tot ce vedea în faţa ochilor era chipul tatălui ei.

— Alphonso te va duce la fermă, a spus Evelina. Luaţi maşina soţului meu. Are mai multă benzină decât a mea.

— Desigur, doamnă contesă, l-a auzit Cara spunând pe Alphonso.

Cara ştia că era palidă ca o rochie nouă de mireasă, ştia că tremură, dar a schiţat un surâs curajos către bunul grădinar şi şi-a încleştat mâinile pe lângă corp. Nu îşi amintea ce i-a spus contesei înainte de a traversa holul de la intrare în urma lui Alphonso, spre lumina soarelui de dimineaţă. Pentru prima oară era recunoscătoare că naziştii îi permiseseră contesei să îşi păstreze maşinile, ca răsplată a loialităţii ei fată de Mussolini.

În scurtă vreme, ca prin ceaţă, s-a văzut stând alături de Alphonso în automobilul mare al regretatului Arturo Messina, prin geamurile căruia pătrundea briza caldă a vântului. Maşina înainta fără zgomot pe aleea greblată cu grijă, iar Cara privea ţintă înainte. Ochii i s-au oprit pe o siluetă care pătrundea printre porţile din fier forjat ale Villei Rosa, S-a aplecat în faţă în scaunul ei, iar inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Şi a simţit că privirea lui Alphonso s-a întors repede spre ea.

— Rafaeli, a murmurat el, încetinind maşina cea mare.

Cara a inspirat scurt.

— Alphonso, nu ne putem opri.

— Dar, *signorina...*

Raf şi-a dus mâna streaşină la ochi, ferindu-i de soarele dimineţii, iar Cara a dus fără voia ei mâna la gură când s-au apropiat şi a văzut că Raf îşi ţinea braţul într-o eşarfă.

— Este rănit…, a zis ea, închizând ochii.

Nu putea să se lase distrasă de asta. Nu trebuia să se gândească la altceva.

Dar Raf şi-a pus mâna sănătoasă pe marginea geamului când s-au apropiat de el, iar privirea lui a scrutat chipul Carei.

— *Mia Bella,* a şoptit el.

Alphonso şi-a dres glasul.

— Trebuie să plecăm, i-a spus Cara lui Alphonso.

Dar privirea lui Raf i-a cercetat chipul pătat de lacrimi şi ochii i-au mijit îngrijoraţi. Era frumos ca întotdeauna, înalt, cu pielea de culoarea mierii care se făcea în zonă şi ochii aceia care îi oglindeau pe al mamei sale. Cara şi-a strâns braţele în jurul măruntaielor care o dureau. Se lăţise în spate de când îl văzuse ultima oară. Acum semăna mai mult cu un bărbat decât cu tinerelul care plecase la război.

— Tatăl *signorinei* Cara are probleme. A avut o altercaţie cu naziştii jos, la una dintre ferme, şi a fost rănit, a zis Alphonso.

Cara şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului – slavă Domnului că Alphonso era aici. Că putea să ducă la capăt o propoziţie fără să i se frângă vocea, odată cu inima.

— Ar trebui să vin cu tine.

Cara l-a auzit pe Alphonso inspirând scurt. Nu putea să îl lase pe angajatul contesei să creadă că se petrecuse vreodată ceva nepotrivit între ea şi Raf, îi era mai mult decât de ajuns că o auzise pe contesă spunându-i lui Raf că, dacă exista ceva între el şi Cara, îşi putea lua adio de la Villa Rosa. Pe atunci îşi petreceau timpul împreună, dar

Cara pusese capăt relaţiei după acel moment. Nu putea accepta ca Raf să fie alungat de familia sa şi din casa pe care o iubea din cauza ei. Şi se înţelege de la sine că nu îşi putea permite să îşi piardă locul de muncă. Din ziua aceea, contesa încetase să-i mai vorbească tinerei. Parcă nu mai avea nici o importanţă pentru ea, decât ca secretară. Nu trebuia să-şi uite lungul nasului.

— Nu, se auzi vocea ei fermă. Trebuie să plecăm acum.

Alphonso a încuviinţat din cap, iar Cara simţea că Raf îi scruta chipul. Dar ea a clătinat din cap hotărâtă.

— Te rog, Alphonso.

Cuvintele ei s-au auzit ca o şoaptă.

Şoferul a pornit maşina.

Dacă tatăl ei era rănit grav, nici nu va şti încotro să o apuce.

ANNIE

Draga mea Annie,

Ştiu că această scrisoare te va ului. Este una dintre cele mai dificile scrisori pe care a trebuit să le scriu în toată viaţa mea.

Când o vei citi, îţi vei închipui poate că am fost un laş. Nu te-aş putea acuza, şi totuşi am de gând să te implor să ne ierţi pe amândoi. Pe mine şi pe Valerie.

Draga mea fată, nu este uşor ce am de spus.

Când ai intrat în vieţile noastre, un prunc perfect, cu unghii perlate şi picioare moi ca untul, când ne-ai dăruit primele tale zâmbete ştirbe şi când ţi s-au luminat ochişorii, iar picioarele grăsune au început să dănţuiască fericite la vederea noastră, când ai rostit primul tău cuvânt, ma-ma, acel moment a însemnat pentru Valerie la fel de mult cât ar fi însemnat pentru orice mamă biologică.

Valerie nu ţi-a dat naştere, dar tu ai fost întotdeauna fiica noastră.

Ştiu că în această clipă îmi citeşti îngrozită scrisoarea. Regret că nu pot fi lângă tine, să te iau în braţele mele şi să îţi spun că totul a fost în regulă. Înţeleg că ce urmează să-ţi spun o să-ţi frângă inima, dar, te rog, citeşte mai departe, nu mă abandona.

Tu, draga mea, eşti un copil al Italiei. Te-am adoptat de la o femeie minunată, care vine dintr-un loc încântător, aflat sub soarele Toscanei. Există o vilă care priveşte spre o vale plină de crânguri de măslini, o vale în care chiparoşii înalţi şi puternici se ridică precum nişte

santinele.

Vreau să te întorci acolo. Vreau să descoperi cine eşti cu adevărat, să îţi cunoşti cealaltă familie, cea care ţi-a dat naştere, şi să înveţi

despre trecutul şi prezentul tău.

Acum ajung la cea mai importantă veste. Eşti proprietara unei vile superbe din Toscana. Villa Rosa se înalţă statornică, mândră şi frumoasă, la fel ca tine.

Te rog, du-te să îl vizitezi pe notarul din satul de la poalele dealului aflat sub vilă. El îţi va spune totul.

Cu toată dragostea mea.

Tatăl tău, care te iubeşte, care te priveşte cu mai multă tandreţe decât oricare alt om, cu aceeaşi tandreţe pe care ai cunoscut-o întotdeauna.

Papa

Annie s-a cufundat în fotoliu. Afară se iscase un vânticel, iar aerul de mare pătrundea prin fereastra deschisă a biroului său, ca şi cum Papa şi-ar fi luat rămas-bun.

Scrisoarea lui îi foşnea în mână.

Din camera de alături se auzeau voci estompate. Lucrătorii de la pompe funebre plecau cu trupul lui Papa.

Annie a aşteptat până ce a auzit uşa închizându-se, apoi s-a îndreptat încet spre Monica şi Paul. Rămasă în prag, le-a întins scrisoarea fără nici un cuvânt.

S-a întors cu spatele ca să privească spre mare. De-ar fi putut că vorbească cu Papa, dar el nu se mai afla acolo.

Paul a luat-o şi a citit-o stând cu spatele la ea, cu capul aplecat spre fereastră.

— Paul? Ştiai?

Poate că se născuse cu un alt nume.

Paul s-a răsucit spre ea cu chipul gol, lipsit de expresie.

Pătrunsese pe domeniul în care el se simţea confortabil. Al avocatului.

— Sigur că nu.

Vocea i-a sunat energică. A îndreptat o privire îngrijorată către Monica şi i-a întins scrisoarea.

— Trebuie să verific veridicitatea acestei afirmaţii. Unde este această Villa Rosa? Cum ai putea tu să fii proprietara ei, Annie? Iar dacă aceşti oameni ţi-au lăsat o moştenire în Toscana, de ce nu ţi-au spus-o ei înşişi?

Paul vorbea cu vocea aceea joasă, repezită, profesională, pe care îl auzise folosind-o când discuta probleme de afaceri cu Papa.

Şi deodată ceva a izbucnit în Annie. O pală de foc fierbinte. Întrebarea adevărată era de ce îi ascunsese Papa un asemenea secret. De ce nu îi spusese? O crezuse prea tânără, prea imatură, al naibii de incapabilă să înţeleagă cine era cu adevărat? Nu merita să ştie? Nu avea dreptul să afle înainte de a împlini 33 de ani?

Monica a terminat de scris citit scrisoarea şi a rămas cu ea în mâna căzută pe lângă corp.

— Nu mai am cuvinte.

— Vino în camera de zi, să te aşezi.

Paul s-a încruntat, atent la ea, l-a întins braţul, iar ochii lui căprui erau serioşi, plini de îngrijorare.

Era limpede că Monica şi Paul nu ştiuseră. De ce fusese ţinută secretă identitatea ei? Cu atâtea lucruri care se cereau înţelese, Annie i-a luat braţul ca prin vis şi l-a lăsat să o conducă. Monica i-a urmat.

În camera de zi era patul de spital gol al lui Papa, cu aşternuturile trase într-o parte. Încăperea care îi păruse întotdeauna plină de dragoste şi de familie, era acum stranie şi nemişcată. Spaţiul în care se bucurase de

prezenţa familiei ei dispăruse.

Annie s-a lăsat moale într-unul dintre fotoliile care priveau spre mare. Monica i-a întins un pahar cu apă, iar Annie l-a ţinut între palme.

Paul a deschis gura să spună ceva, iar Monica s-a întors spre el, aşteptând.

— Primul lucru pe care îl am de făcut este să îl sun pe notar, a zis Paul. Trebuie să îi dăm de cap afacerii ăsteia cât de curând posibil. Totul sună de-a dreptul ridicol.

Dar Annie a ridicat o mână, iar cuvintele i-au ieşit rostite pe o voce limpede, distinctă, care a surprins-o chiar şi pe ea.

— Nu.

Fraţii ei mai mari s-au întors către ea. Dar ea a rămas neclintită.

— Îţi mulţumesc. Dar mă voi ocupa singură de asta.

O cută adâncă s-a format între ochii lui Paul.

— O să mă duc în Toscana.

Annie i-a privit în ochi pe Monica şi Paul. Patul gol al lui Papa stătea impersonal, alb, viaţa din el dispărută. Viaţa pe care o cunoscuse până atunci era dispărută şi ea odată cu el. Şi trebuia să înţeleagă cine era cu adevărat.

Annie se afla în bucătăria apartamentului ei din San Francisco, Monica îi recomandase să îl cumpere, datorită priveliştii ca de carte poştală înspre golf. Paul spusese că era o investiţie bună, la care nu avea să renunţe nici când va întâlni pe cineva cu care va decide să îşi întemeieze o familie şi să se mute în suburbii, departe de micul el colţ de paradis de aici.

Plăcile de sub picioarele ei erau făcute din teracotă. O atrăsese nu caracterul lor practic, ci căldura şi ceva din felul în care îmbătrâniseră, faptul că îşi păstraseră o patină bogată, cu nuanţe palide de subteran care străbăteau până la suprafaţa decolorată.

Pe balcon creşteau ierburi folosite în bucătăria tradiţională italienească. Oregano, rozmarin, busuioc de un verde viu, într-un ghiveci mai mare avea un lămâi. După seri lungi, petrecute servind mâncare sau după-amiezi de sfârşit de săptămână în care gătea pentru nunţi sau aniversări, nimic nu-i făcea mai multă plăcere lui Annie decât să vină acasă şi să îşi pregătească o masă din numai trei ingrediente. Primul era întotdeauna paste; al doilea, de cele mai multe ori, pancetta italienească, proaspătă, neafumată, prăjită în mult ulei de măsline. Apoi adăuga rucola – planta sălbatică pe care o cumpăra de la vânzătorul ei italian preferat din piaţa în care îşi făcea întotdeauna cumpărăturile.

Ca să fie cinstită faţă de ea însăşi, întotdeauna visase să meargă într- o zi în Italia. Simţise că are o legătură cu ţara aceasta, dar crezuse că era vorba de mâncare. Dar oare

era altceva? Ceva mai profund?

La înmormântarea lui Papa îşi simţise durerea ca pe o greutate de plumb în inimă. Întrebările la care nu avea răspuns făcuseră despărţirea de el şi mai sfâşietoare.

Monica o sprijinise în tăcere de când murise tatăl ei, iar Paul o însoţise la avocatul lui Papa de aici, din San Francisco, ca să vorbească despre vestea bizară şi şocantă pe care o primise în ziua morţii lui. Iar acum valizele ei erau pregătite şi aşteptau lângă uşă, gata pentru călătoria în Toscana, în care urma să plece.

— Fii liniştită, vom avea noi grijă de tot, a spus Lucy, Annie a întors capul şi i-a zâmbit tinerei femei pe care nu regretase niciodată că o angajase, din ziua în care se cunoscuseră. Lucy ţinea în braţe pisica lui Annie, Portia, cu boticul moale lipit de obrazul ei.

— Eu şi Lauren ne putem descurca şi, hai să fim cinstiţi, şansa de a locui o vreme în apartamentul tău va fi un dar de la Dumnezeu. Îi iubesc pe părinţii mei, dar unele lucruri încep să mă agaseze.

— Îţi mulţumesc, a zis Annie cu toată sinceritatea.

Una dintre cele mai dificile decizii pe care le avusese de luat era cu cine să o lase pe Portia cât era plecată, îi era devotată pisicii şi cine ştie cât timp urma să stea departe? în trecut, Monica venise să o hrănească pe Portia când Annie era plecată câte un weekend când şi când, dar locuia departe.

Annie era de obicei ocupată la sfârşit de săptămână, căci nu îi plăcea să refuze clienţi care o invitau la casa lor de la ţară ca să gătească pentru familie sau la importante evenimente sociale. Iar Portia era o pisică de apartament. Odată, Annie încercase să o lase cu o prietenă. Dar Portia îşi petrecuse tot timpul ascunsă sub masa din bucătărie,

alungând prin sâsâieli pe oricine trecea pe acolo şi refuzând să mănânce.

Annie a întins mâna şi a mângâiat-o pe prietena ei îmblănită. Portia îi servea drept companie acasă. Chiar dacă Annie era mulţumită să locuiască singură, o liniştea gândul că pisicuţa o aştepta acasă, indiferent ce se întâmpla. Şi îi plăcea felul în care Portia se răsucea printre picioarele ei şi mieuna, aşa cum nu o făcea pentru nimeni altcineva. Avea să-i fie greu să o lase pe Portia pentru atâta vreme, dar îi era recunoscătoare lui Lucy.

Annie începu să verifice lista în minte,

— Vei avea destul ajutor din partea echipei. Eu voi fi la celălalt capăt al telefonului în orice moment, dacă vei avea nevoie de mine. O să te sun în fiecare dimineaţă şi...

Lucy a ridicat o mână.

— Annie, nici nu pot să înţeleg cum ai reuşit să depăşeşti această lună.

A lăsat ochii în podea, genele de culoarea nisipului iau atins uşor obrajii, iar părul blond-roşcat, tuns bob, i-a încadrat chipul.

— Îmi pare rău că am amintit de părinţii mei. Am fost nesocotită.

Annie a întins o mână şi a aşezat-o liniştitoare pe braţul angajatei sale.

— Ba deloc.

A oftat. Nu spusese nimănui, în afară de Monica şi Paul, despre extraordinara ei descoperire. Încă i se părea de domeniul fantasticului că a doua zi urma să se urce într-un avion cu direcţia Toscana. Şi totuşi, când se gândea acum la asta, undeva, în adâncul sufletului, i se părea că se întoarce acasă.

CARA

Alphonso nu conducea încet, dar drumul în maşina cea mare până la ferma unde fusese împuşcat Papa părea dureros de încet. Câmpurile care se întindeau de-a dreapta şi de-a stânga şoselei păreau nesfârşite, iar chiparoşii plantaţi în onoarea localnicilor căzuţi în Marele Război aruncau umbre zvelte, ca de creioane, peste maşina care trecea pe drumul care venea dinspre Cortona.

Cara a privit la credinciosul angajat al contesei. Smocuri cărunte începuseră să se furişeze prin părul negru al lui Alphonso, ca nişte şuviţe de argint topit.

— Tatăl meu şi-a riscat viaţa ca să îşi ajute prietenii. Cara a clătinat din cap, privind în jos. A zâmbit amar, în Alphonso putea să aibă încredere. Iar eu nu fac nimic. Alphonso, nu mai pot continua aşa.

Alphonso a întors chipul rotund şi cinstit spre ea, cu ochii plini de înţelegere, dar nu a spus nimic. Torsul uşor al motorului era singurul sunet care întrerupea liniştea.

— Dacă Papa este rănit grav, dacă... Glasul îi tremura şi a trebuit să- şi înghită nodul din gât. Oricum ar fi, nu pot continua să nu fac nimic şi să fiu precaută. Nu şi după ce s-a întâmplat.

— Contesa ia decizii care îi vor proteja pe fermieri.

Cara a tresărit auzindu-l: părea că ştie foarte bine ce spune.

— Dar eu nu sunt doamna contesă, A venit timpul să mă hotărăsc.

Contesa îi dispreţuia pe partizani, susţinând că erau o

şleahtă dezorganizată, care putea face mai mult rău Italiei, într-adevăr, în martie, un grup de partizani detonase o bombă într-o unitate SS din Roma, iar, drept represalii, naziştii măcelăriseră trei sute treizeci şi cinci de italieni nevinovaţi. Dar în vale, partizanii locali comiteau atacuri la întâmplare asupra naziştilor, în acelaşi timp încercând să distrugă liniile de comunicaţie ale germanilor şi depozitele de muniţii. Se spunea că jumătate dintre soldaţii aliaţi arestaţi în Italia evadaseră din lagărele de prizonieri de război şi îi ajutau pe partizani.

— Dacă îţi asumi riscuri, o pui şi pe ea în primejdie, *signorina.* Are încredere în tine.

— Da, Dar ea ştie să se apere.

Alphonso a ridicat o clipă o mână de pe volan, apoi a lăsat-o la loc.

— *Signorina* Cara, te rog. Numele tău este strâns legat de al ei. Cara a scos un oftat răsunător.

— Dar dacă vrei să vorbim despre dorinţa de a face mai mult, atunci o putem face când ne întoarcem acasă.

Cara nici nu s-a urnit pe locul ei. Bănuise. Bănuia de mult că Alphonso îi ajuta pe partizani într-un fel sau altul. Mai bănuia şi că bucătăreasa contesei, Bettina, era implicată în ceva. Uneori, când intra Cara în bucătărie, Alphonso şi Bettina se opreau din discuţie şi schimbau subiectul prea repede.

— Şi, a continuat Alphonso încet, ai putea să vorbeşti cu Rafaeli.

Cara şi-a aţintit privirea dincolo de fereastră, uimită. Ce legătură avea Raf cu rezistenţa? întotdeauna păruse atât de ascultător, urmând instrucţiunile mamei sale, vrând să îi fie un fiu bun. Îi era imposibil să şi-l imagineze alături de partizani.

Alphonso a frânat şi a cotit înspre fermă. A oprit maşina, iar capota ei neagră se vedea lucind în soarele torid, prin parbrizul luminat. Alphonso a dat să deschidă portiera din dreptul lui, fără îndoială intenţionând să înconjoare maşina şi să îi deschidă uşa, dar înainte că piciorul lui să atingă pământul, ea coborâse deja.

— Îţi mulţumesc, Alphonso, îi strigă ea, amintindu-şi de buna- cuviinţă.

Dar a traversat în goană curtea, spre uşa simplă din lemn vopsit în verde a casei, a deschis-o şi a bolborosit încet o înjurătură la adresa fermierului care continua să fie prea naiv şi nu încuia uşa.

— Papa? a strigat, cu o voce gata să se frângă.

Bucătăria era pustie, podeaua din cărămidă lustruită, măturată bine şi, din fericire, totul părea la locul lui. Dar asupra casei apăsa o tăcere stranie. Apoi a auzit. Paşi pe scări. În aceeaşi clipă, Alphonso a intrat pe uşa rămasă deschisă a bucătăriei, în spatele ei, s-a întors şi a încuiat-o.

— *Buongiorno,* Cara, a spus fermierul ajuns pe ultima treaptă a scării înguste.

Avea chipul cenuşiu şi respiraţia grea, iar Carei îi stătea pe buze să îl întrebe cum o mai duce cu plămânul infectat, dar el i-a făcut semn să îl urmeze pe scări în sus.

— Vino, tatăl tău este la mine în pat.

Cara s-a îndreptat spre scara simplă din piatră, pe care tălpile pantofilor ei troncăneau zgomotos.

— Ce face fiica dumitale? Ce face Papa al meu?

Vorbele i-au ieşit ca un suspin, în timp ce auzea în spatele ei pasul egal al lui Alphonso pe scară.

Cara a prins în palmă crucea simplă care îi atârna la gât şi a murmurat o rugăciune scurtă. „Te rog, cruţă-i viaţa lui Papa. Nu mi-l lua şi nu il lăsa să moară în împrejurări atât

de haine.

— Soţia mea se ocupă de fiica noastră în dormitorul ei. Este foarte tulburată. Are numai 12 ani...

Atât de tânără! Cara a încuviinţat din cap în tăcere. Fermierul nu a mai spus nimic, făcându-i loc să treacă de îndată ce au ajuns la uşa dormitorului său, pe micul palier de la etaj. Cara a intrat în dormitor poticnindu-se şi tot trupul i-a fost traversat de un şoc la vederea lui Papa, întins pe pat, cu ochii închişi şi o pată mare, roşie, întinzându- se peste stomac. Cara a scos un ţipăt involuntar. A căzut în genunchi lângă el şi a prins mâna palidă, ca de ceară, a lui Papa.

— Vă rog, a şoptit ea. Avem nevoie de un doctor!

Apoi s-a întors înnebunită către fermier.

Dar fermierul şi-a prins mâinile una de cealaltă şi a privit înspre podea. Alături de el, stătea dragul Alphonso, cu pălăria în mână, clătinând tăcut din cap.

— *Il dottore* tocmai a plecat, a zis fermierul. Mă tem că nu este nici o speranţă şi tot ce putem face este să aşteptăm.

— Nu! a explodat vocea Carei în aerul liniştit al camerei.

Apoi a simţit strânsoarea uşoară a mâinii lui Papa.

— *Bambina?* a şoptit Papa, spunându-i ca atunci când era mică.

Lacrimile îi curgeau mute peste obraji, nevoită să şi le înghită, cu un nod în gât.

— Te rog. Papa, nu mă părăsi, a zis ea neajutorată.

Ştia că este egoistă, vedea şi ea cât de gravă era rana.

— *Bambina.* Vocea lui Papa era sfârşită. Sunt vremuri teribile; se petrec lucruri îngrozitoare. Şoptea cuvintele, dar strânsoarea mâinii sale era fermă. Cara, *tesoro,* te rog.

Nu te opri, continuă lupta. Apără- i pe prietenii şi pe vecinii noştri. Ajută-i... Şi du o viaţă de care să poţi fi mândră. Asta-i tot ce putem face. Te iubesc, Cara, fii curajoasă!

Papa i-a strâns mâna o ultimă dată, apoi a închis ochii.

— Papa, îţi promit, dar te rog, nu ne părăsi, a spus ea în şoaptă.

Cara şi-a îngropat capul în palma lui şi, după o vreme, strânsoarea mâinii lui a cedat. El era toată familia ei, iar acum îl pierduse. Era cel mai curajos şi mai iubitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată şi nimeni nu putea să îi ia vreodată locul.

ANNIE

— Sunt complicaţii.

Annie îl privea încruntată pe tânărul notar aşezat în faţa ei. Afară, aerul scânteia de căldură. Cerul era azuriu, iar chiparoşii se întindeau într-un şir lung, străjuind drumul care ducea spre satul toscan, ca nişte stâlpi de telegraf mândri. Şoferul autobuzului le povestise tuturor pe drum că fuseseră plantaţi în memoria localnicilor căzuţi în Primul Război Mondial.

Două chei din bronz, una mare, alta mică, cele care însoţeau scrisoarea lui Papa, se aflau pe biroul notarului.

— Nu există documente.

Nu erau acte de proprietate, nimic de semnat, nimic care să explice cum de moştenise vila.

— Villa Rosa este goală de câteva decenii. Este tot ce ştiu, *signora.*

Annie şi-a trecut mâna peste fruntea transpirată. Se învârteau în cerc.

— Înţeleg. Dar puteţi clarifica ce înţelegeţi prin complicaţii?

— După moartea contesei, nu am ştiut ce s-a întâmplat cu descendenţii săi.

Annie l-a privit pe tânărul notar. Şi lui sudoarea îi îmbrobona buza de sus.

— Să înţeleg că dreptul de proprietate poate fi contestat?

Notarul a căutat prin documentele din calculatorul său, în timp ce privirea îi trecea dintr-o parte în alta ca o plesnitură de bici.

— Singurele mele instrucţiuni sunt să vă permit accesul pe proprietate şi intrarea în posesie. Am primit un e-mail de la avocatul dumneavoastră din San Francisco...

— Ar putea să existe cineva în sat care să ştie ce s-a întâmplat cu membrii supravieţuitori ai familiei Messina, cineva care să cunoască istoria locului şi care să mă poată ajuta?

Notarul părea stânjenit. Între sprâncene îi apăruseră două cute şi clătină din cap cu mişcări scurte şi precise.

— Nu ştiu nimic. Vila este un mister. Mai toţi cel de aici o consideră un loc bântuit. Aşa se spune?

Lui Annie îi venea să se ia cu mâinile de cap. „Da, dar vezi, aceasta ar putea fi familia mea. Este identitatea mea. Cineva trebuie să ştie ceva.

— Vila este locuibilă?

Tânărul a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. S-a uitat la ceas. Îmi pare rău, *signorina bella.*

Annie a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu cunoaşteţi Villa Rosa?

Tânărul notar s-a oprit şi apoi a abordat chestiunea diferit.

— Tata se ocupa de aceste chestiuni. L-am contactat

după ce am primit veste de la avocatul dumneavoastră din Statele Unite. Părinţii mei sunt într-o călătorie de câteva luni. Au plecat într-o vacanţă prelungită, pe care au planificat-o pentru ieşirea lui la pensie. Eu îi ţin locul până când poate prelua cineva postul de notar pe termen nedeterminat. În mod obişnuit locuiesc la Roma şi nu lucrez aici. Nu prevăd nici o problemă în această situaţie. Dacă urmaşii familiei Messina mă contactează, vă voi anunţa. Nu am fost eu însumi la vilă, dar tatăl meu spune că este extraordinar de frumoasă, chiar dacă oarecum... Învechită. Vă doresc tot norocul din lume, *signorina* Reynolds.

Annie a închis ochii şi i-a mulţumit cu o mişcare din cap. Epuizarea reîncepea să îi pompeze prin vene. Zborul lung până la Roma, trenul
de legătură către Florenţa, apoi călătoria cu autobuzul până la Cortona, unde se cazase, urmată de drumul cu maşina până în acest sătuc aflat la poalele Villei Rosa pentru a se întâlni cu notarul. Fusese mult prea obosită pentru a cuprinde cu mintea frumuseţea uluitoare care o întâmpinase când coborâse din autobuz, cu o zi înainte. La sosirea ei, valea era învăluită într-o mantie de linişte verde, iar acum îşi dorea să fi putut îmbutelia cumva acea privelişte.

Cerul era colorat într-un albastru palid, cu nori albi, mari şi pufoşi, iar ea găsise o adorabilă trattoria condusă de un cuplu în vârstă, care îi pregătise de mâncare: *crostini Toscani* – pateu din ficat de pui, servit pe bucăţele de pâine prăjită; *panzanella* – o salată făcută din pâine prăjită, roşii, ceapă, busuioc, ulei de măsline şi oţet balsamic; apoi *bistecca alla florentina* servită simplă, asezonată cu rozmarin şi salvie. La final, aduseseră cu

mare grijă o *torta di ceci* – o clătită din făină de năut dulce – urmată de *biscotti di Prato* – biscuiţii dulci tradiţionali în zonă, făcuţi din făină, zahăr şi nuci, împreună cu un pahar de vin Santo produs în zonă.

Annie şi-a luat înapoi cheile.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, a zis ea. Vă rog să mă anunţaţi când sosesc documentele.

Paul ar fi îngrozit. El ar insista să nici nu atingă cheile vilei înainte de a citi şi de a înţelege bine actele.

Dar Paul se afla la mii de kilometri depărtare. Se oferise să o însoţească atunci când luase decizia de a veni în Italia, spunând că are nevoie de cineva care să se ocupe de lucruri. Poate că avea dreptate... Sau poate că greşea.

Pe internet nu găsise nimic, nici fotografii, nici vreo menţiune legată de familia Messina. Nu avea răspunsuri, numai întrebări. Într- un fel, era palpitant să nu ştie ce o aştepta.

Notarul s-a ridicat. Annie i-a strâns mâna.

Venise vremea.

Porţile Villei Rosa erau făcute din fier forjat care ruginise. Peste negrul original se aşternuse o patină de roşu întunecat, iar florile încorporate în model se formau delicat, născându-se din broderia complicată de fier. Erau lalele, narcise, panseluţe şi irişi fermecători. Annie şi-a trecut un deget peste suprafaţa rugoasă. Odată, cineva iubise locul acesta. Detaliile acestea nu erau doar atemporale, ci îşi păstrau şi astăzi farmecul. Urcase pe jos dealul de la biroul notarului din sat către vilă, ieşise pe vechile porţi ale satului, urmând drumul în pantă care oferea o privelişte uluitoare a văii de mai jos.

S-a încruntat, căutând dovada că urmau să-i fie de vreun folos cheile pe care le pusese în geantă. Dar poarta era deja deschisă, A băgat cheia cea mare în gaura cheii şi s-a potrivit perfect, dar pentru că poarta era întredeschisă, a apucat mânerul ruginit şi a împins-o. Poarta a cedat cu un scârţâit puternic şi Annie a intrat.

S-a oprit la poalele dealului abrupt. Grădina fusese construită pe o serie de terase. Pe terasa cea mai de jos erau măslini, ale căror frunze argintii şi moi se zăreau pe fundalul cerului albastru ca oul de măcăleandru. Pe ramuri erau muguri mici şi tari de fructe încă necoapte, iar pe următoarea terasă se vedea o livadă întinsă. Annie şi- a pus mâinile în şolduri şi a privit zarzării, merii şi cireşii. Minunat. Dacă urma să rămână aici, avea de gând să facă compoturi.

A clătinat din cap. Nu trebuia să gândească aşa. Zidurile din piatră năpădite de iederă separau un nivel al dealului

terasat de următorul, iar mai sus de livadă a zărit o pergolă imensă din piatră, acoperită de minusculi trandafiri cățărători.

Apoi a văzut vila. Annie şi-a pus mâna streaşină la ochi, protejându- se de razele palide ale soarelui care loveau faţada superbei clădiri vechi zugrăvite în nuanţe de roz şi portocaliu-gălbui. Erau patru uşi duble la parter şi obloane verzi decolorate, iar acest tipar se repeta la următorul etaj. Chiar şi de la această depărtare, se vedea că ferestrele erau îmbătrânite şi prăfuite, dar, chiar şi aşa, îşi întorceau fetele zâmbitoare către soare.

Oare totul îi aparţinea? Vila părea coborâtă dintr-un basm. Nu exista nici un motiv pentru care această casă uluitoare să fi fost părăsită atâta vreme.

Annie s-a îndreptat către zidul din piatră. Trebuia să existe nişte scări care să ducă în sus. Nişte trepte pe care, odată ca niciodată, îşi puseseră picioruşele lor delicate femei încălţate în pantofiori uşori, însoţite de domni spilcuiţi, care le întindeau o mână moale, nemuncită.

Gândul că aceşti oameni fuseseră strămoşii ei era neverosimil şi straniu. Papa fusese bogat, dar aceasta era o altă lume, o descendenţă extraordinară. Măslinii foşneau uşor în apropierea ei, în bătaia vântului. S-a oprit o clipă şi a inspirat adânc. Şi-a adunat gândurile. O pasăre a lansat o chemare din livada de mai sus, apoi a zburat, pierzându-se în albastrul-gălbui al cerului.

Annie a urmărit cu privirea zidul de piatră, căutând un loc pe unde să urce la următorul nivel, dar zidul era mai înalt decât ea, în mod evident proiectat ca să ofere o terasare adecvată dealului abrupt pe care fusese construită Villa Rosa.

— *Ciao!*

Annie a întors capul, tresărind.

La ultimul nivel se afla un bărbat cu braţele în şolduri, încadrat de pergola veche, acoperită de trandafiri crescuţi în toate direcţiile. Privea în jos către ea. De unde se afla, Annie îi zărea silueta înaltă şi bronzată şi părul blond. Purta o pereche de pantaloni scurţi bleumarin şi un tricou verde.

— Ai venit să ne ajuţi cu fântâna?

Bărbatul vorbea engleza cu un accent britanic,

Annie clătină din cap, apoi încreţi din nas.

— Fântâna?

Dacă ea era proprietara Villei Rosa, avea cineva dreptul să sape fântâni pe proprietatea ei? Notarul nu îi spusese că ar lucra cineva aici. A clătinat din cap.

— Nu. Nu am venit pentru apă.

El a coborât în grabă la nivelul livezii, iar Annie a văzut unde era ascunsă mica scară. Căuta încă o cale de a urca până la capătul scării. Voia să se afle pe picior de egalitate cu noul ei partener de discuţie. I se părea ciudat să se afle mai jos de el şi să privească la el în sus.

O expresie ciudată a trecut peste chipul bărbatului.

— Turiştii americani au început să îşi rezerve vizite individuale la vila abandonată? Ce se întâmplă, *signorina bella?*

Pe buzele lui Annie a jucat un zâmbet. Dacă toţi bărbaţii din ţara asta i se adresau aşa, înfumurarea ei avea să ajungă precum un balon dolofan înainte de sfârşitul săptămânii.

Bărbatul s-a lăsat pe vine. Îl vedea încadrat de pomi şi de păsările cu ochi ca mărgelele.

— Poftim. Urcă aici şi admiră priveliştea. Este maiestuoasă. Uluitoare.

l-a întins mână. Pielea lui era aurie, iar părul de pe braţe se decolorase din cauza soarelui, până devenise blond.

— Apropo, mă numesc Luca.

Annie s-a apropiat de zid, iar piciorul ei a păşit într-o mică parcelă de ierburi aromate. Mirosul de roiniţă şi rozmarin a plutit până la ea. A închis ochii o clipă.

— Eu sunt Annie. Mă bucur să te cunosc, dar...

— Uimitor, nu-i asa? Tot locul acesta...

Annie a încuviinţat din cap.

— De-a dreptul magic, a soptit ea.

— Vino să vezi priveliştea de pe terasă şi parcul englezesc de deasupra pavilionului cu trandafiri, a îndemnat-o Luca, Nu mă deranjează câte un turist din când în când. De fapt, aşa pot să iau şi eu o pauză de la căutarea acestei fântâni despre care se spune că este ascunsă pe aici, pe undeva.

Annie a întins un braţ şi l-a apucat de mână.

— Bine. Bagă piciorul în gaura aia mică de acolo.

A arătat spre un loc care, în mod evident, devenise în ultima vreme un punct de sprijin în zidul de piatră. Cu mâna în mâna lui, a găsit punctul de sprijin şi un alt loc de care să se tină cu cealaltă mână.

— Dă-mi ambele mâini.

Şi-a pus mâinile în mâinile lui, iar el a tras-o peste marginea terasei, până a ajuns întinsă pe burtă, cu ochii la grămăjoarele de fructe stricate. A tuşit şi s-a ridicat în capul oaselor, scuturându-şi rochia.

— Scuze, în capul meu era o mişcare mult mai elegantă, a zis el şi au râs amândoi.

Bărbatul i-a întins din nou mâna şi ea a apucat-o, lăsându-l să o tragă în picioare. A privit spre vale, unde coloanele de lumină coborau peste copaci, peste sate şi

peste case.

— Sinceră să fiu, nu cred că am văzut vreodată ceva atât de frumos.

— Ştiu.

S-a întors spre el.

— Dar cine ţi-a cerut să cauţi o fântână pe domeniu?

— Proprietarul Villei Rosa.

CARA

Cara se afla în cimitirul de la marginea oraşului. Rochia neagră şi simplă pe care i-o împrumutase Bettina, bucătăreasa contesei, atârna larg pe trupul ei, iar când îşi prinsese părul lung şi negru într-un coc la spate, în dimineaţa aceasta, chipul ei o privise din oglindă, cu obraji scobiţi şi ochii căprui rotunzi şi imenşi. Socaţi.

Bettina stătea alături de ea acum, iar Alphonso în cealaltă parte, o mişca până la lacrimi să îi vadă pe bătrânii prieteni ai lui Papa stând în semicerc, cu pălăriile în mână, îndureraţi pentru pierderea ei. Iar când purtătorii sicriului au coborât în groapă cutia simplă, din lemn, pe care o pregătise Alphonso ca să servească drept sicriu, Cara a întors capul. Preotul intona cuvinte care treceau prin ea şi deodată şi-a dat seama cu surprindere că Raf şi contesa se aflau la mică distanţă în spatele celor adunaţi pe coasta dealului.

A aruncat o privire în sus şi a simţit că ochii lui Raf o pârjolesc. Se remarcau printre ceilalţi, el într-un costum scump de culoare neagră, cu o batistă de mătase în buzunar şi părul negru pieptănat pe spate, astfel încât ochii lui calzi se evidenţiau ca mierea groasă, aurie, cu braţul într-o eşarfă albă, iar contesa cu părul blond prins la spate într- un conci elegant, îmbrăcată într-o fustă din mătase neagră şi o bluză înfrumuseţată numai cu un şirag

de perle.

Cara a întors capul către sicriul lui Papa, care se odihnea acum în pământ. S-a mai uitat o dată către el, simţindu-şi stomacul ca o scobitură care ştia că nu va mai putea fi acoperită nicicând. Papa, care era lumina din viaţa ei, dispăruse pentru totdeauna.

Preotul i-a întins un singur trandafir alb ca să îl aşeze pe sicriu, iar Cara l-a luat şi l-a privit lung, incapabilă să se mişte. Bettina a strâns- o de mână. A întors o clipă capul spre femeia creaţă care pusese stăpânire pe bucătărie când bucătarul personal al contesei plecase la război, în dimineaţa aceasta, Bettina sosise la pensiunea lui Papa, aducând rochia, o pâine albă şi pufoasă, coaptă chiar în acea dimineaţă şi un bol de căpşune culese din grădina bucătăriei. Cara rămăsese cu privirea pierdută la mâncare şi se silise să înghită ceva, numai datorită bunătăţii prietenei sale.

Acum, Cara i-a zâmbit curajoasă Bettinei, apoi s-a întors spre Alphonso şi şi-a lăsat mâna pe braţul lui timp de o clipă. Privirea lui spunea totul. Şi el îl respectase pe tatăl ei, iar în primele zile ale războiului se străduise să trimită la pensiune plantele aromatice rămase în plus, pe care le cultiva în grădina contesei, împreună cu ouă proaspete de la găinile pe care le îngrijea tot el.

Cara a luat trandafirul alb şi l-a ţinut un moment în mână. Ştia că a-l pune pe coşciug însemna cea din urmă clipă. Totul va fi trecut. Flecăreala de dimineaţă a lui Papa cu oaspeţii de la pensiune, felul în care îl întâmpina pe fiecare musafir, cu o încântare neştirbită, ca şi cum era martor la un miracol de fiecare dată când coborau scările la micul-dejun, ca şi cum de fiecare dată când apăreau, îi vedea din nou pentru prima oară, în ajun. Cara stătuse în

curtea din spatele pensiunii, lăsându-şi lacrimile să curgă libere pe obraji, privind la dragile ghivece cu roşii ale lui Papa. Nu mai departe de săptămâna care trecuse, el îi spusese că recolta din vara aceea urma să fie minunată, în urmă cu numai două zile, îi spusese cât de norocoşi erau că naziştii nu le furaseră. Iar ei îi trecuse prin cap că motivul era probabil refuzul contesei de a-i ajuta pe partizani şi de aceea întregului sat i se acorda tratament preferenţial.

Cara stătea în picioare, privind cu ochii pierduţi la cutia de lemn, cu mâna înţepenită locului şi degetele încleştate pe tulpina subţire a trandafirului alb. Printre sătenii adunaţi la înmormântare a trecut un murmur, dar ea era ca paralizată: i se părea un gest de o finalitate nemiloasă să arunce acest trandafir peste pământul care se aduna deasupra sicriului lui Papa.

A clătinat din cap. Nu putea da drumul trandafirului. Când l-a simţit pe Raf lângă ea, a închis ochii, îi simţea prezenţa la fel de intens ca întotdeauna, siguranţa şi sentimentul de linişte pe care i le dădea, dar focul care se aprinsese între ei îi distrusese în cele din urmă.

Ştia că Papa îl plăcea pe Raf.

Dar contesa nu era doar persoana căreia Cara îi datora slujba, ci şi proprietara pensiunii lui Papa, care îi plătea chirie şi conducea de unul singur afacerea.

Lumea contesei şi a lui Raf era atât de diferită de a ei, încât n-ar fi putut niciodată să îşi găsească loc în viaţa lor.

Papa fusese cel care avea întotdeauna grijă de ea, sprijinindu-i deciziile, discutând blând cu ea şi oferindu-i sugestii. Întotdeauna fusese lângă ea. Cara a oftat greu şi a ridicat capul când gândul i s-a limpezit.

Asta era.

Trupul îngropat sub pământ nu era Papa. Poate că naziştii i-au răpit trupul, poate că l-au ucis, l-au rănit, i-au provocat atâta durere, încât era timpul să se ridice spre braţele blânde ale lui Dumnezeu din ceruri, dar adevărul era că privirea ei nu pe Papa îl căuta acolo, jos.

El îi va fi întotdeauna alături. Ştia că siguranţa acestei convingeri nu o va părăsi niciodată. Moartea nu îi putea răpi dragostea.

Iar în clipa aceea, l-a simţit peste tot, în vântul care se juca în teiul ce păzea acest loc sacru, în cerul care se întindea peste valea în care o crescuse Papa, Şi mai presus de orice, în adâncul inimii sale, unde avea să-l regăsească întotdeauna. Cei pe care i-am iubit ne rămân întotdeauna alături. Îl simţea în suflet, şi-l imagina spunându-i că se află acolo.

Cara a dat drumul trandafirului.

Trecuseră mai multe zile de la înmormântarea tatălui ei, iar Cara cobora treptele din piatră care coteau spre grădinile terasate ale Villei Rosa. S-a oprit printre măslinii bătrâni şi cioturoşi de pe terasa inferioară. Noaptea de indigo care se aşternea întotdeauna peste Toscana la sfârşitul serilor de vară era sfâşiată de lumina lunii care arunca fâşii de culoarea lămâilor peste crângul magic.

Cara a rămas neclintită. Sunetul paşilor lui Raf în spatele ei se scurgea în tăcerea de cerneală, iar ea Ia aşteptat, chiar dacă instinctul îi spunea să plece acasă.

S-a oprit în faţa ei, scăldat în lumina lunii, cu ochii plini de o sinceră îngrijorare. Părul negru îi era tuns scurt, după moda militară, iar în cămaşa şi pantalonii albi, din pânză, părea mai viguros şi mai frumos decât oricând, chiar dacă trebuia să-şi ţină braţul într-o eşarfă, până se recupera după rana de şrapnel.

— Cum te simţi, Cara?

Încă din ziua înmormântării, stătuse pe scaun, cu părul strâns legat la spate într-o coadă de cal, dactilografiind scrisori pentru partenerii de afaceri ai contesei, pentru bancherii săi din Milano şi multitudinea de consilieri financiari din Florenţa, suferind în inima ei pentru ce ştia că îndurase Papa. Iar în fiecare dimineaţă, când se trezea în dormitorul ei din pensiunea cufundată în tăcere, din care lipseau zgomotele pregătirii cafelei şi cântecul lui Papa venind dinspre bucătărie, simţea în stomac o durere adâncă, grea.

Găsise însă puterea de a zâmbi printre lacrimi când una din vecine i-a adus o *torta della nonna,* făcută cu multă dragoste, desertul pe care i-l făcea mama ei duminica. Vecina folosise ultimele rămăşiţe de făină pentru a-i pregăti acest desert special. O năpădise amintirea felului în care Papa continuase tradiţia mamei sale. Modela cu grijă coca, turnând delicioasa şarlotă vâscoasă, arămie, făcută cu cele mai bune ouă cafenii şi cu unt auriu, în forma de patiserie, apoi aşeza seminţe de pin pe cocă, în cercuri decorative.

Cara a inhalat adânc aerul luminat de lună. Era parfumat de trandafiri şi de promisiunea dulce a uleiului de măsline verde şi mătăsos, pe care familia Messina îl îmbutelia după fiecare recoltă. Dinspre livada de deasupra venea izul piersicilor coapte în miezul verii, împreună cu mirosul de rozmarin şi lămâiţă, care creşteau sălbatice de-a lungul zidurilor din piatră.

Cara şi-a adunat gândurile, îşi desfăcuse părul pe care îl ţinea de obicei legat într-o coadă, iar buclele îi cădeau în valuri negre pe spate. Ochii ei, la fel de negri ca şuviţele de păr, păreau rotunzi şi vulnerabili. Dar focul care îi

ardea în pântece, îndemnând-o să facă ceva pentru ai ajuta pe cei care se opuneau naziştilor nu avea de gând să se domolească. La fel de repede cum o cuprinsese valul de tristeţe, hotărârea aceea pasională a revenit, înlocuindu-l.

— Mă mistuie durerea pentru Papa, Ceea ce i s-a întâmplat este de neimaginat. Nu mă pot concentra la nimic altceva. Doar... I-a scrutat chipul lui Raf, iar ochii lui îi sfredeleau pe ai ei. Doar la nevoia de a face ceva ca să nu aibă aceeaşi soartă şi alţii. Este singurul gând care mă ajută să merg mai departe.

Pe obrazul lui Raf a zvâcnit un muşchi. Vorbele Carei au rămas aninate între el o clipă, iar el a făcut ochii mari.

Cara a aruncat o privire scurtă în jur.

— Înţeleg că ai oameni de contact. Pune-mă în legătură cu ei. Iar eu mă pun pe treabă.

— Cara... Este prea periculos, te rog să înţelegi asta. Războiul nu a ajuns încă aici, în vale, dar se apropie cu fiecare pas pe care Aliaţii îl fac spre nord şi cu fiecare soldat pe care naziştii îl trimit în Toscana, pentru a-şi apăra teritoriul ocupat. Nu-ţi poţi primejdui viaţa astfel.

Eu nu vreau să-ţi primejduiesc...

— Tatăl meu a murit apărând-o pe fiica de 12 ani a prietenului său, ca să nu fie violată de nazişti.

Expresia de pe chipul lui Raf s-a îmblânzit.

— Înţeleg, înţeleg ce simţi şi ştiu prin ce treci.

Cara a clătinat din cap, iar focul din ea s-a aprins din nou.

— Cum? Cum ai putea tu să...

Raf a lăsat capul în jos.

Cara a închis ochii.

— Îmi pare rău.

Şi el îşi pierduse tatăl pe neaşteptate. Întreaga vale se

cutremurase atunci. Atenţia se îndreptase asupra contesei, asupra curajului şi rezistenţei sale în faţa morţii soţului ei. Dar, în acelaşi timp, rămăseseră în urma lui doi fii.

Raf îşi trăise întotdeauna viaţa în razele soarelui strălucitor al mamei sale. Iar razele contesei ardeau cu intensitate, Cara ştia că Raf respectase dorinţa mamei sale de a lupta alături de Mussolini, de partea lui Hitler, Ştia că pentru Raf conta foarte mult să aducă onoare familiei sale şi să o asigure pe contesă că îi va fi întotdeauna alături, mai ales după ce Nicolas o abandonase. Dar mai ştia că Raf nu i-ar fi putut spune niciodată mamei sale că făcea parte dintr-un grup de partizani. Singurul mod în care putea fi el însuşi era să acţioneze pe la spatele mamei sale. Secrete şi *minciuni...*

Cara înţelegea asta, dar înţelegerea nu era de-ajuns. Putea face ceva, iar situaţia de acum o impunea. Valea aceasta îi curgea prin vene, la fel cum îi curgea şi lui.

Liniştea serii luminate de lună era întreruptă numai de sunetul fântânilor de pe moşia familiei Messina, care dirijau curgerea apei de pe o terasă pe alta. Erau operate de o pompă aflată în partea de sus a grădinii, Raf îi spusese că Villa Rosa se afla deasupra unui izvor de adâncime, descoperit de etrusci şi că exista o reţea complicată de ţevi şi canale săpate sub pământ. Îi făcea plăcere să îl ajute pe Alphonso să îngrijească fântânile, iar Cara ştia că întoarcerea acasă a lui Raf readusese bucurie în inima lui Alphonso. Alphonso avusese întotdeauna o duioşie aparte pentru fiul mai mic al contesei.

Înainte să plece la război, Raf îi spusese că fiecare strop de apă contează şi că fântânile funcţionează ciclic, astfel încât nu se iroseşte nimic. Dar conta şi fiecare viaţă din Toscana.

— Alphonso ţi-a spus să vorbeşti cu mine? întrebă Raf, rupând tăcerea densă care atârna între ei.

Capul Carei a zvâcnit în sus, privindu-l cu atenţie.

— Ştii că nu i-aş trăda niciodată încrederea lui Alphonso, îmi este ca un unchi. Vocea îi tremura. Vreau să ajut din proprie iniţiativă. Dacă nu mă îndrepţi în direcţia corectă, voi găsi pe altcineva care să o facă.

— Nu suport gândul că îţi vei pune viaţa în primejdie. Ochii lui o implorau. Uite ce i s-a întâmplat tatălui tău..., a şoptit el.

Vocea lui era gravă şi intensă.

— N-am nimic de pierdut.

Era adevărat.

El a încuviinţat din cap, privind în pământ.

— Este firesc să gândeşti aşa.

Tăcerea plutea între ei ca un voal delicat.

— Am de gând să ajut în orice fel voi putea. Şi voi găsi o cale, dacă tu nu vrei să mă ajuţi.

El şi-a ridicat ochii spre ea, iar ea a simţit cum o mistuie privirea lui.

— Tatăl tău ar fi de acord cu asta, Cara?

— I-am promis.

Cara s-a întors şi s-a îndreptat cu pas împiedicat spre porţile din fier forjat, cu modele complicate, ce deschideau calea spre Villa Rosa.

— Cara...

Dar Cara privea spre satul care se întindea la poalele dealului. Era un sat mic, însă merita să fie protejat. Iar amintirea lui Papa merita mai mult decât orice pericol.

— Voi aştepta o veste de la tine, a zis ea.

Cara s-a îndepărtat de el, mergând înspre drumul pustiu şi tăcut.

ANNIE

Annie stătea în faţa uşii de la intrarea Villei Rosa. Era vopsită în aceeaşi nuanţă de verde cald ca şi obloanele, iar în jurul tocului pânzele de păianjen desenau modele delicate. Deasupra uşii era o fereastră în evantai elegantă, murdară de praf şi noroi. Grămezi de frunze uscate, adunate în ani de zile, zăceau în porticul casei.

Luca, cel cu accent britanic, pe care îl întâlnise în prima ei vizită la Villa Rosa, îi spusese foarte limpede că nu îi va permite să intre pe proprietate fără permisiunea „proprietarului”. Acel proprietar urma să vină astăzi la vilă, iar numele lui era Sandro Messina, şi Luca îi spusese că era descendentul direct al familiei Messina.

Annie, obligată să îşi găsească o distracţie în timpul celor câtorva zile dinainte de sosirea lui Sandro Messina, se dusese la Florenţa, unde cutreierase prin Galeriile Uffizi. Urcase până la Palatul Pitti, admirase priveliştea dealurilor toscane din Grădinile Boboli, luase masa în câteva încântătoare restaurante de familie, comandând feluri simple, tradiţionale, pe care ştia că tatăl ei le-ar fi adorat.

Se lăsase inspirată de produsele din pieţe şi se întorsese la pensiunea din sat, pe care o alesese pentru că era mai aproape de Villa Rosa decât hotelul din Cortona, cu braţele pline de miere, brânzeturi locale şi o sticlă de vin toscan. Părea că în Toscana fiecare familie care deţinea o parcelă de pământ avea o vie şi îşi producea propriul vin. Viile bătrâne coborau costişa unuia dintre dealurile din

vecinătatea Villei Rosa. Dacă ar locui aici, atunci, la fel ca vechilor membri ai familiei, care locuiseră aici câteva secole, şi ei i-ar face mare plăcere să îşi producă propriului vin şi ulei de măsline. Cum ar fi să se apuce de apicultură? Se putea imagina proprietara unei stupine.

Simţurile îi reveniseră la viaţă în aceste ultime zile, în timp ce hoinărea pe străzile celui mai fermecător oraş renascentist din lume. Încetase să-şi mai lege părul lung şi blond la spate şi începuse să îl poarte desfăcut pentru prima dată după ce făcuse şcoala de bucătari de la Paris. Îşi permisese un răsfăţ cumpărându-şi pantofi din piele moale în Florenţa, dar şi câteva rochii de vară în culori de pietre preţioase, care îi accentuau nuanţa măslinie a pielii. Annie avea chef să poarte haine mai colorate decât în San Francisco, unde preferase hainele negre la muncă şi avea tendinţa să poarte numai jeanşi vechi şi cămăşi când nu muncea.

Oricât plângea după Papa şi oricât de mult îi lipseau Monica şi Paul, această călătorie întreprinsă de una singură i se părea un răsfăţ delicios. Oare Papa o privea de sus, zâmbind, când o vedea într-un loc în care simţea că poate îmbrăţişa viaţa? Spera că da.

— Annie?

Annie s-a întors, Luca aştepta cu mâinile în şolduri, la fel ca atunci când îl întâlnise prima dată.

— Slavă Domnului că s-a mai răcorit un pic de când ai venit ultima oară. Vocea lui avea un ton familiar, ba chiar trăda mulţumirea de a o revedea. M-am simţit îngrozitor că nu te-am lăsat să intri în vilă ultima dată. Mă ierţi?

Annie a zâmbit recunoscătoare pentru manierele lui elegante.

— Şi eu aş ezita să las un străin să intre într-o casă care

nu este a mea...

A urmat o pauză. Proprietatea asupra casei era o chestiune contondentă.

— Mi-am petrecut timpul într-un mod interesant. Am fost la Florenţa. Mi-a plăcut foarte mult.

— Presupun că te-a făcut să te îndrăgosteşti şi mai tare de Toscana, a zis el, privind-o cu un zâmbet şi cu o sclipire în ochi.

— Cine nu s-ar îndrăgosti de tot ce există aici?

A întins braţele larg pentru a cuprinde vila, grădinile, valea şi colinele sure din depărtare. Drumul la Florenţa nu pusese stavilă iubirii tot mai puternice pentru Toscana, iar acum, că se întorsese în valea aceasta, nu era deloc nerăbdătoare să îl întâlnească pe celălalt pretendent la această încântătoare vilă.

— Ştiu, Nici eu nu mă grăbesc să mă întorc în Anglia, oricât de minunată ar fi. Vremea, pe de o parte...

— Am presupus că eşti italian, Luca.

Deşi vorbea engleza la perfecţie, cu urme de accent britanic, Luca scutură din cap.

— Bunicul meu a fost italian, dar eu am crescut în Hampshire şi tot acolo mi-am înfiinţat o firmă de proiectare peisagistică. Atunci când s-a ivit ocazia de a veni în Italia pentru a reproiecta grădinile Villei Rosa, nu am ratat-o. Vila aceasta are o însemnătate mare şi pentru mine.

Annie s-a încruntat.

Chiar atunci a ajuns la ei zgomotul unui motor puternic şi o maşină sport, cu caroserie joasă, s-a ivit de după curba aleii de acces, chiar în faţa locului în care se aflau ei. Annie a aruncat o privire spre emblema grăitoare a automobilului luxos. Era un Ferrari.

A coborât treptele, oprindu-se lângă Luca.

— Începe, a zis Luca şi, pe neaşteptate, Annie a simţit cum îşi trece mâna pe lângă braţul ei, în timp ce se îndrepta către automobilul atent lustruit. Nu te lăsa.

Annie şi-a încrucişat braţele, întrebându-se de partea cui era Luca.

Luca s-a aplecat şi a deschis uşa şoferului, cu braţul sprijinit de maşină, nelăsând-o să îl vadă pe bărbatul dinăuntru.

Când Luca a păşit într-o parte, Annie a lăsat să îi scape un râs crispat.

Şoferul maşinii a pus un picior pe aleea cu pietriş, care avea urgentă nevoie de o greblare. În timp ce el cobora din maşină, Annie a fost nevoită să îşi înăbuşe zâmbetul tot mai larg. Omul avea o frumuseţe viguroasă. Cu bucle negre care îi încadrau trăsăturile clasice şi ochi extraordinari, de culoarea mierii arse. Era îmbrăcat într-o pereche de jeanşi decoloraţi şi o cămaşă din pânză de în, pe care nu o băgase în pantaloni.

Ochelarii de soare îi erau cocoţaţi în vârful coamei de păr negru; se îndreptă spre ea, întinzându-l o mână. Cealaltă mână o aşează pe braţul ei.

— Tu trebuie să fii Annie, a zis el. Accentul lui trăda urme ale acelei limbi italiene lirice pe care ajunsese să o adore tot ascultând-o în ultima săptămână. Sandro Messina. Ca să fiu sincer, mă nedumereşte prezenţa ta aici.

Annie a dat mâna cu el şi a trebuit să admită că era de-a dreptul dezarmată.

— Eşti cu totul altfel decât mi te-am imaginat, a recunoscut ea, neputând să se abţină.

Îşi imaginase un bărbat de vârstă mijlocie, cu un pulover

într-o nuanţă de galben-lămâie legat peste umeri şi o pereche de pantofi bej, lustruiţi, Luca îi spusese că, din cauze de confidenţialitate, era mai bine să aştepte până îl întâlnea pe proprietar înainte de a-i spune şi altceva.

Sandro s-a întors spre Luca.

— Ce ai făcut, ai speriat-o? I-ai spus că sunt diavolul împielițat? Nici nu pot să-mi imaginez ce i-ai zis despre mine.

Annie i-a aruncat o privire lui Luca. Dar el privea în jos, la pietricelele care acopereau aleea, cu mâinile în buzunare şi cu faţa îmbujorată.

— Eu nu sunt decât mesagerul. A clătinat din cap. Nu i-am spus nimic.

Apoi i-a făcut un semn din ochi lui Annie.

Annie a ridicat din umeri şi şi-a trecut o mână prin părul lung şi blond. Se îmbrăcase cu o rochie în care ştia că îl va simţi pe Papa aproape. Era rochia pe care o purtase la înmormântare, nu neagră, ci dintr-un material de o nuanţă închisă de bleumarin, care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Când o cumpărase, hotărâse că nu va lăsa înmormântarea să arunce o umbră asupra acestei rochii; în schimb, o va purta pentru a-şi reaminti că tatăl ei era întotdeauna de partea ei.

— Vreau să vorbesc cu tine, a zis, adresându-i-se lui Sandro. Situaţia aceasta m-a luat şi pe mine prin surprindere.

— Şi bănuiesc că vrei să vezi interiorul Villei Rosa, a zis el încet.

Ea încuviinţă din cap.

— Am cheile mele, una de la poartă, alta de la intrarea principală. El şi-a coborât ochii spre cheile din bronz pe care le ţinea în mână.

— Într-adevăr, a zis el, cu o voce care era încă blândă.

În spatele ei, Annie l-a auzit pe Luca dregându-şi glasul.

— Să vedem dacă se potrivesc, bine? a întrebat-o Luca cu glasul acela mătăsos.

Annie a luat cheia şi s-a apropiat de intrarea Villei Rosa.

10

CARA

Cara îşi luase o săptămână de concediu la insistenţele contesei. Muncise din greu în fiecare zi, după înmormântare, pentru a uita de durere, dar scrisorile şi telefoanele între care se îngropase nu reuşiseră să îi înăbuşe suferinţa pierderii tragice a părintelui ei.

În această dimineaţă, rămăsese aşezată în pat cu cana de cafea, iar muţenia satului de dincolo de ferestre o neliniştea. Cu numai zece luni în urmă, aleile pietruite din faţa pensiunii lui Papa răsunau de urale, iar sătenii îşi petrecuseră seara dansând în piaţă. Mussolini fusese îndepărtat prin vot de la putere de Marele său Consiliu şi toată lumea credea că deceniile de fascism luaseră sfârşit. Dar de la sosirea tancurilor lui Hitler, toată lumea simţea că venise sfârşitul lumii în vale, iar pe străzi nu se mai auziseră de atunci nici urale, nici cântece.

În vreme ce localnicii reuşeau să supravieţuiască cu produsele pe care le cultivau, la oraş raţiile se înjumătăţiseră, ajungând la mai puţin de o cană de lapte de persoană pe zi, iar raţiile de făină erau neîndestulătoare. De multă vreme circulau poveşti despre oameni care îşi schimbau argintăria de familie pe o bucată de şuncă pe piaţa neagră, în timp ce preţul unei pulpe de miel era de sute de mii de lire, iar fructele şi legumele erau aproape inexistente, aşa că naziştii făceau de multe ori raiduri prin satele din apropiere, luând şi puţinul pe care îl mai aveau.

Neînţelegerile dintre vecinii Carei păreau să se fi

amplificat odată cu disperarea în care trăiau cu toţii acum. Cu o seară înainte îl auzise pe vecinul ei, Luigi Santino, ţipând la nevastă-sa. Şi nici în afara casei nu se purta mai bine. Nu îi plăcea deloc felul în care o privea, de parcă ea ar fi fost porţia de tiramisu aşezată dinaintea lui. Din când în când, Luigi o întreba pe o voce dulce şi mătăsoasă ce mai face contesa, o ruga să îi transmită complimentele sale. Dar ceea ce îi frângea inima era expresia de pe chipurile celor bătrâni. Felul în care bărbaţii în vârstă stăteau în piaţă, privind în jur şi clătinând din cap. Cara ştia că îşi aminteau de Italia dinaintea venirii lui Mussolini la putere. Îşi aminteau de scurtul gust al libertăţii de care se bucurase ţara după Marele Război. Totul părea atât de îndepărtat acum.

Cara a aşteptat să se ivească primele dâre de lumină la marginea vechilor obloane din lemn vopsit de la ferestrele dormitorului ei, care vesteau zorii unei noi zile, Alphonso, Dumnezeu să îl binecuvânteze, venea în fiecare dimineaţă cu un coş din răchită acoperit cu un ştergar alb-roşu, în care se afla micul-dejun: pâine făcută la vilă şi un urcior cu lapte. Aproape în fiecare dimineaţă aducea căpşune, grase şi frumoase, din grădinile vilei.

Contesa îi aproviziona pe vânzătorii din piaţă, dar naziştii jefuiau tarabele, luând puţinele produse pe care le aveau de oferit, şi în zilele acelea piaţa din sat rămăsese numai o frântură din ceea ce era înainte de război.

Cara s-a lăsat înapoi pe pat. Sub geamul ei, pe îngusta stradă pietruită din faţa pensiunii, s-au auzit doi nemţi, ale căror voci au spart liniştea dimineţii până atunci cufundate în tăcere. Întotdeauna patrula trecea la ora 7,00. Îi menţionase lui Alphonso că era de mare ajutor să cunoască rutina strictă a naziştilor, Alphonso încuviinţase

sumbru din cap, îi spusese că partizanii profitau de acest lucru.

Operau strecurându-se pe lângă naziști, pătrunzând prin crăpături, pentru a sparge zidul naziștilor.

Cara a coborât din patul ei de o singură persoană după ce vocile soldaţilor au pierit. Şi-a tras pe ea halatul din batist alb şi s-a apropiat încet de fereastră, deschizând larg obloanele. Aerul era netulburat, senin. S-a aplecat în afară şi a privit spre cerul albastru.

A rămas acolo o vreme, gândindu-se la Papa, până ce a auzit bătaia uşoară în uşă a lui Alphonso. A ieşit din apartamentul confortabil pe care îl împărţise cu Papa şi a coborât treptele din lemn, trecând pe lângă recepţia cu suportul pentru chei, în şoaptă, a spus numele lui Alphonso.

— *Şi, signorina* Cara.

A deschis uşa cu o precauţie născută din obişnuinţă, cu ochii plecaţi, pentru că întotdeauna se uita la pantofii lui Alphonso. Acolo se aflau şi acum, uzaţi, cu tălpile înlocuite de mai multe ori în ultimii câţiva ani de către cizmarul local.

A ridicat ochii şi a întâlnit privirea prietenoasă a lui Alphonso,

— Arăţi mai bine astăzi, *signorina.*

I-a zâmbit, privindu-l drept în faţă, căci nu era mai înalt decât ea, care avea un metru şaizeci şi şapte.

— Îţi mulţumesc, Alphonso. Trebuie să recunosc că abia aştept să mă întorc la muncă mâine.

Alphonso a aruncat o privire grijulie în lungul micii alei înguste.

— *Şi,* a zis el, dacă nu aş avea locul de muncă – îşi coborî privirea – şi căsuţa mea de pe terenul vilei, îmi este

groază să mă gândesc în ce situaţie m-aş putea găsi. Cu nazişti care ar dormi în patul meu!

— Da, a şoptit Cara.

— Cum te simţi, *signorina* Cara?

— Mai bine, a zis Cara, şi nu mintea. Deşi sunt oameni care îmi spun că nu îmi voi reveni niciodată după pierderea lui Papa. Că durerea nu se va ostoi niciodată. Şi mai sunt şi alţii care îmi spun că va dispărea cu timpul.

Alphonso a dat din cap şi a oftat,

— Nu ştiu cât va dura, o lună, un an, zece ani, a zis Cara şi şi-a muscat buza. Dar ce ştiu este că Papa mi-a dat darul vieţii. Şi că trebuie să-l preţuiesc. Trebuie să preţuiesc fiecare zi. Cred că aceasta este ultima lecţie pe care ne-o dau părinţii noştri, înţelegi?

Cuvintele i se poticneau şi i se propteau în gât şi a înghiţit în gol.

— Cred că este adevărat, a zis el, apoi a murmurat o binecuvântare. Aşteptăm cu nerăbdare să te revedem mâine la vilă, *signorina.*

Cara i-a zâmbit şi, pe când el se îndepărta, a închis uşor uşa în spatele ei şi a rămas nemişcată în tăcerea răcoroasă a casei sale. Voise să îl întrebe despre partizani, dar simţea că toată lumea voia să-i lase un timp numai al ei în care să jelească şi le respecta dorinţa.

Dar acum, că se odihnise, venise timpul să acţioneze.

În dimineaţa următoare, Cara a urcat către grădinile terasate ale vilei, trecând pe lângă pavilionul de vară, acolo unde soţul contesei îi ceruse odinioară mâna tinerei Evelina. S-a oprit pe terasa superioară, în dreptul pergolei cu trandafiri, care era acoperită cu boboci mici, rozalii. De multe ori contesa îi dăruise pentru nunţile din sat, insistând întotdeauna să culeagă ea însăşi micii trandafiri

perfecţi. Îi spusese Carei că trebuie să se mărite când vor fi înflorit! trandafirii. Cara nu o putuse privi în ochi.

A pătruns în holul rece de la intrarea casei. În dreapta ei, uşa către birou era închisă. Iar în stânga, tihnita cameră de muzică a contesei se deschidea direct spre sufragerie, printr-o uşă dublă.

Mâna Carei s-a oprit pe clanţa de la uşa biroului când a auzit vocile care veneau dinspre scări. Vocea catifelată a contesei şi o altă voce. Nu a lui Raf. Dar de bărbat.

Cara s-a strecurat în biroul cufundat într-o nobilă tăcere şi a privit din spatele uşii.

Se auzea zgomot de paşi pe scara mare, curbată, cu balustradă din fier forjat, făcută de acelaşi meşter fierar care lucrase şi porţile Villei Rosa. Cara a văzut cum apar picioarele contesei încălţate în sandale bleu, cu tocuri înalte, apoi mătasea rochiei sale albastre. Era pudrată şi pe buze avea un ruj roz palid, iar ochii îi erau mijiţi într-un zâmbet.

Mâna Carei a îngheţat pe clanţa uşii, iar privirea i s-a arcuit în sus. O pereche de pantofi scumpi şi pantaloni eleganţi, atent călcaţi, veneau în urma pasului uşor al contesei. Un sacou cu croială distinctă şi apoi o strălucire a chipului său.

Instinctiv, Cara a făcut un pas în spate, dispărând din raza vederii lor, dar a rămas cu urechea lipită de uşa închisă a biroului şi a ascultat, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. Contesa râdea ca o şcolăriţă. Iar bărbatul care cobora scara în urma ei murmura cu vocea aceea suavă pe care o putea recunoaşte oricine. Vocea unui îndrăgostit. Vorbea în germană.

A traversat camera către birou şi a început să îşi facă de lucru cu teancurile de plicuri care se adunaseră cât timp

lipsise.

Petrecuse prea multe ore singură în biroul contesei citind ziarele şi văzuse chipul omului proslăvit pe primele pagini de prea multe ori, de mult prea multe ori ca să nu îl recunoască. A inspirat scurt de câteva ori la rând.

Contesa avea o aventură cu un înalt ofiţer nazist, care era unul dintre comandanţii de la Florenţa, îşi amintea că numele lui era Bruno Klein. *Cum putea să...*

Cara aruncă o privire dispreţuitoare la corespondenţa acumulată pe birou. Trebuia să-i spună lui Raf, ca măcar partizanii să ştie. Venise timpul ca ea să facă ceva, chiar dacă se afla chiar sub nasul acestui nazist.

S-a furişat înapoi spre uşă. Bărbatul murmura ceva, iar eontessa îi răspundea pe o voce coborâtă şi seducătoare. Omul a scos un chicot grav, apoi s-a lăsat tăcerea. Probabil o săruta.

Ce va însemna asta pentru ea, pentru Alphonso, pentru Bettina şi pentru Raf? Oare contesa nu ştia în ce primejdie îi pusese când îi permisese acestui om să intre în casă?

11

ANNIE

Cheia lui Annie s-a învârtit uşor în broasca cea veche şi ea a făcut un pas în holul de la intrarea Villei Rosa. O scară mare se curba către etajele superioare, iar acelaşi fier forjat elegant din care era făcută poarta se repeta în stâlpii balustradei. Dar aici balustrada era decorată cu nişte modele ce păreau monograme, iar bobocii de trandafiri erau încorporaţi în lucrătura metalică.

Annie nu s-a putut opri; s-a apropiat de scară şi a privit mai de aproape literele care formau blazonul – E şi A. Erau scrise atât de aproape, încât mai că se uneau.

— Evelina şi Arturo, a zis Sandro, punând un picior încălţat în gheată pe prima treaptă. Străbunicii mei. Evelina şi Arturo Messina. A întins mâna şi a trecut un deget peste cele două iniţiale. Străbunicii mei adorau această vilă. Ştiu că străbunicul meu, Arturo, dacă nu ar fi murit înainte de război, ar fi luptat pe viaţă şi pe moarte ca să nu îi lase pe nazişti să pună mâna pe ea. Este un lucru nefericit ce s-a întâmplat aici... cumplit.

Annie a rămas tăcută. Ce voia să spună? Ea nu ştia nimic despre aceşti oameni, despre istoria lor.

despre locul ei aici. Nemişcarea rece dinăuntrul Villei Rosa o tulbura, iar pătrunzând în această casă i se părea că transformase în realitate scrisoarea lui Papa.

Luca s-a scuzat şi s-a întors la lucru în grădină, I se părea straniu să se afle aici numai cu Sandro. Ar fi preferat prezenţa lui Luca în acest moment.

Dar, în acelaşi timp, murea de curiozitate să urce scara aceea elegantă. Sandro a traversat holul, deschizând o uşă albă care ducea în dreapta. A aprins o lumină şi Cara a văzut că se aflau într-un cabinet de lucru. Un birou vechi, fermecător, era aşezat lângă fereastra închisă cu obloane şi mai era un şemineu cu un tablou acoperit, pe peretele de deasupra sa. Două fotolii erau învelite în huse ca să fie protejate de praf, iar într-un colţ al încăperii se vedea un covor rulat. De fiecare parte a şemineului pereţii erau acoperiţi de rafturi pline până la refuz. Iar pe acestea se înşirau sute de cărţi vechi. Cotoarele lor legate în piele erau crăpate şi uzate, însă literele aurii ştanţate pe ele se vedeau încă vii şi intense.

— Dumnezeule, a şoptit Annie.

S-a apropiat ca să le privească mai bine, Dante, Voltaire, Puşkin – era incredibil că aceste cărţi preţioase nu

fuseseră furate de cineva.

— Este doar o foarte mică parte a colecţiei de cărţi care se afla odată în această vilă. Tatăl meu mi-a spus că erau sute de cărţi aici, când era el tânăr. Cine ştie ce s-a întâmplat cu ele?

Annie s-a întors către Sandro, care înainta deja spre încăperea următoare, trecând dincolo de o uşă dublă. Era o cameră de zi, cu un alt set de mobilier, de data aceasta o canapea şi câteva scaune, toate acoperite şi ele cu huse de praf. Din tavan atârna un candelabru care arunca forme luminoase prin toată camera întunecată. Pereţii erau zugrăviţi într-un galben intens, peste care se aşternuse o patină de vechime aproape magică.

Apoi, Annie a văzut ceva ce i-a tăiat răsuflarea. Pe peretele îndepărtat, comun cu camera următoare, secţiuni întregi de zid fuseseră răzuite şi de sub galbenul vechi apăreau urmele unei fresce, oameni care traversau o piaţă, iar pe hainele şi mantiile lor se vedea albastrul strălucitor de lapislazuli.

— Vai, Doamne, a şoptit Annie,

Sandro a examinat cu atenţie vechile picturi.

— Nu-i aşa că sunt minunate? Sunt o parte importantă a moştenirii străbunicilor mei şi am de gând să angajez cei mai buni lucrători care să le restaureze.

Annie s-a încruntat. „Moştenirea mea, străbunicii mei…”

— Suita aceasta de camere era folosită de străbunicul meu ca birou, înainte de moartea sa prematură, în anii '30, în urma unui atac de cord, în timp ce se plimba prin grădini.

— Îmi pare rău.

Annie ar fi vrut să treacă cu un deget peste frescă, dar nu îndrăznea.

— Străbunica mea, Evelina, a fost chemată, a fugit la el, dar el i-a murit în braţe. A fost nevoită să preia conducerea vilei în întregime, ceea ce a făcut din acel moment şi pe tot timpul războiului, Sandro şi- a lăsat privirea în podea, trist. Atunci a început totul să meargă prost.

Sandro a condus-o în încăperea următoare, – Aceasta este un fel de anticameră. Cred că era locul în care se păstrau toate dosarele de afaceri, A fluturat o mână prin spaţiul mic şi întunecat. Pe toţi pereţii erau rafturi încorporate în zidărie, dar cineva îndepărtase toate documentele. Un bec neacoperit atârna solitar şi straniu din tavan.

— Pe timpuri cred că aici erau grajduri pentru animale, dar apoi grajdurile au fost transformate în spaţiul acesta de depozitare.

Annie era încurcată, în ciuda căldurii de afară, şi-a cuprins trupul cu braţele. Camera aceasta avea ceva ciudat şi dezolant.

— Putem să ieşim de aici? a zis în şoaptă. Sandro a ridicat capul brusc şi a privit-o.

— Simţi ceva neplăcut în legătură cu vila?

— Deloc, a murmurat Annie.

Dar s-a bucurat când s-au întors în holul de la intrare.

Sandro a ridicat ochii către tavan,

— Planul meu este să dărâm pereţii dintre aceste camere. Vreau să creez un spaţiu imens, cu o bucătărie modernă şi o zonă de living cu plan deschis. Arhitectul meu întocmeşte planurile chiar în acest moment. Aş vrea să dărâm partea din spate a casei, vechea bucătărie şi camerele în care dormeau servitorii. Vreau să modernizez totul, să scap de fantomele trecutului care bântuie casa

aceasta veche. Trecutul este dus şi trebuie să îl lăsăm în pace. Nu crezi?

Annie a mijit din ochi. Nici măcar nu lua în considerare dreptul ei asupra vilei. Parcă ştersese totul cu un burete. Ea nu avea de gând să îl încolţească... încă.

— Dar aripa din stânga? a întrebat ea, pe un ton care sugera că îi era cât se poate de obişnuit să trăiască într-o casă cu mai multe aripi. Repetă şi ea acelaşi tipar?

Cele patru uşi duble, plasate la distanţă egală, îi ademeniseră privirea de prima dată.

Sandro a confirmat din cap.

— Planul pentru cealaltă jumătate a casei este să o transform într- o zonă protocolară de distracţie.

— O zonă? Ciudat acest cuvânt modern pentru o casă atât de veche şi de încântătoare.

Gândurile o asaltau. Cum să treacă de individul acesta? Să se întoarcă la notar? Dar era limpede că notarul nu ştia nimic.

Sandro se mulţumea să zâmbească.

— Şi aici vreau să dărâm toţi pereţii din partea aceasta a casei şi să creez un spaţiu enorm. A pătruns prin uşa de legătură către aripa stângă a casei, deschizând-o la perete şi aprinzând alte lumini. Va fi minunat. Abia aştept să-mi văd planurile puse în aplicare.

Se aflau într-o cameră de muzică. Aici era un pian de concert acoperit cu o husă de praf, picioarele sale conice din lemn de nuc ivindu-se ispititoare de sub acoperământul alb, iar într-un colţ, o harpă veche. Mobila, acoperită toată cu huse de praf, era aranjată ca şi cum se aştepta începerea unui recital. Era chiar şi o platformă ridicată, pe care să cânte muzicienii. Tatăl lui Annie iubea muzica. Atunci când lucra, asculta compozitori italieni –

Puccini, Verdi, Vivaldi –, iar casa se umplea de tonurile lor glorioase.

Sandro a mers mai departe, aprinzând lumini pe măsură ce înainta. Dincolo de camera de muzică, se afla o sufragerie cu o masă la care puteau lua loc şaisprezece oameni şi un bufet în care se aflau şi acum carafe prăfuite şi argintărie.

— Din nou, sunt uluită că nimeni nu a jefuit proprietatea aceasta, a zis Annie.

Sandro a oftat.

— Prin locurile acestea, nimeni nu încuie uşa.

Au intrat în sala de biliard, în care cea mai mare parte a spaţiului era ocupată de masa acoperită cu fetru verde, catifelat. Aici erau un alt bufet şi vitrine cu uşi din sticlă, în care erau expuse pahare de cristal pentru whisky, vodcă şi gin. Sandro s-a sprijinit de bufet.

— Îmi pare rău, Annie. Dar aceasta este casa mea, este moştenirea mea. Nu începe nici o discuţie că ar aparţine altcuiva.

Annie a rămas tăcută. Dar i-a înfruntat privirea, făcându-l să îşi încleşteze falca şi să privească în jos, către podea.

— Îţi arăt bucuros şi restul proprietăţii, dar după aceea trebuie să respecţi faptul că toate acestea nu îţi aparţin.

Annie l-a privit prin ochii mijiţi, A pornit-o din nou din loc, iar ea l-a urmat, traversând ceea ce el numea aripa din spate, o bucătărie imensă de ţară, aripa servitorilor şi apoi, ajunşi în spatele biroului şi al camerei de zi, au pătruns într-un hol lung cu câteva dormitoare pentru oaspeţi, care dădeau spre o curte cu grădină, protejată de un zid înalt.

— Nu te temi că vei dărâma ziduri de rezistenţă? a

întrebat Annie.

În toată casa erau grinzi din lemn de castan întinse în curmezişul tavanelor, Dar oare erau destul de puternice încât să reziste la îndepărtarea câtorva ziduri de fundaţie?

— Un arhitect şi-a dat consimţământul. Iar partenerul meu de afaceri se ocupă de partea financiară.

Inima lui Annie a pornit să bată într-un mod straniu în timp ce îl urma pe Sandro care urca scara cea graţioasă. La capătul ei era un palier mare, din care se deschideau uşi în dreapta şi în stânga, la fel ca la parter,

A mers în urma lui Sandro trecând dintr-o cameră în alta, legate prin uşi interioare. În mod evident, primii ocupanţi ai Villei Rosa nu se bucurau de intimitate.

Annie s-a oprit în dormitorul cel mare, trecându-şi privirea peste patul vechi şi masiv din lemn, cu baldachin deasupra şi draperii din mătase care se decolorase, ajungând de un albastru şters. Acesta să fi fost dormitorul Evelinei Messina? Mai era şi o măsuţă de toaletă, în mod ciudat neacoperită cu huse. Filamente de praf atârnau de oglindă şi acopereau pieptenii şi periile cu mânere din argint.

Trecând peste masa de toaletă, privirea lui Annie s-a oprit, A văzut o fotografie decolorată, în sepia, a unei femei frumoase, cu părul blond, pieptănat pe spate şi buzele ridicate într-un zâmbet enigmatic, a la Grace Kelly. Annie s-a apropiat ca să se uite la fotografie mai de aproape.

— Aceasta este Evelina?

— Era frumoasă, nu o contest.

Expresia de pe chipul lui Sandro era greu de citit.

— Să mergem mai departe.

Annie l-a privit încruntată. De ce se făcuse vinovată

contesa?

A urmat o garderobă, o cameră întreagă cu dulapuri de haine încastrate în perete. Tare ar fi vrut să deschidă unul, să vadă dacă mai erau înăuntru rochiile, paltoanele şi elegantele costume ale Evelinei Messina. Din încăperea aceasta se intra într-un salon fermecător, apoi într-o baie veche. Plăcile de faianţă erau splendide, păsări şi flori pictate de mână împodobeau întregul perete din jurul căzii. Tavanul se ridica la peste patru metri deasupra lor.

— Pot?

Degetele lui Annie s-au oprit pe obloane.

Sandro a încuviinţat din cap, iar ea le-a deschis larg. Lumina a pătruns în camera de baie şi Annie a văzut o curte interioară în care se păstraseră vechile ghivece din piatră, pline cu pământ, dincolo de care se deschidea priveliştea glorioasă a văii.

— Este splendid, a şoptit ea.

Privind peste vale, a simţit că Papa îi şoptea la ureche: „Nu-l lăsa să distrugă totul, Annie”.

„Nu-ţi face griji, n-am să-l las.”

Pe cealaltă latură a casei, uşile de legătură dintre camere se deschideau într-o încăpere care în mod evident fusese ocupată de un bărbat tânăr. Patul era încă pregătit, acoperit cu o cuvertură bleumarin, iar pe scrinul din lemn de nuc, acoperit cu praf, erau perii cu mânere din piele şi o tabacheră din argint, alături de o oglindă de mână, pătată de punctele negre ale trecerii timpului.

— Dormitorul bunicului meu, Nicolas.

A privit o dată în jur, a făcut o grimasă şi a trecut la camera următoare, care fusese golită. Nu mai rămăsese nimic. Pereţii erau zugrăviţi în aceeaşi nuanţă plăcută de galben ca în camera de zi de jos, iar într-un colţ, între

scândurile de lemn din podea rămăseseră prinse vreo două bucăţele de hârtie răzleţe. Annie a simţit cum i se furnică pielea pe braţe şi s-a cutremurat, bucuroasă să iasă din acest spaţiu gol în urma lui Sandro.

Lipită de spatele casei, pe această latură se afla o baie, în care se formau vârtejuri de praf.

Annie a început să tuşească.

— Desigur, această ciudată extensie va trebui să dispară, a zis Sandro.

Annie I-a urmat pe drumul înapoi, traversând iar dormitoarele, de data aceasta concentrându-se asupra viitorului – va zugrăvi pereţii în alb, iar grinzile din lemn de castan le va lăcui cu grijă şi le va lustrui, în adâncul sufletului, tânjea să readucă vila la viaţă, dar nu ca pe o monstruozitate extravagantă. Era prea dragă şi prea preţioasă pentru asta, cu trandafirii săi vechi şi măslinii argintii. Putea fi o perfectă casă de familie, iar dacă asta nu se va întâmpla, atunci o şcoală de gastronomie... îşi imagina deja!

Când s-au întors afară, în căldura dogoritoare, Luca a ridicat capul din locul în care se desprindea iedera de pe zidul din piatră, încercând încă să găsească sursa de apă. A ridicat dintr-o sprânceană, parcă adresându-i o întrebare lui Annie, iar ea i-a zâmbit la rândul ei, în cel mai liniştitor mod.

— Ai ajuns în piaţa din sat, la poalele dealului? a întrebat deodată Sandro.

Annie I-a privit lung. Proprietarul pensiunii îi vorbise în treacăt de o piaţă din centrul satului, iar ea plănuia să meargă acolo de dimineaţă; dar refuza să se lase distrasă de la scopul ei.

— Sandro, tatăl meu mi-a spus că eu sunt proprietara

Villei Rosa. Să ne concentrăm asupra acestui lucru, bine?

El şi-a încrucişat braţele. A aruncat o privire către Luca, dar grădinarul îşi reluase munca.

— Vreau să-ţi arăt cât de mult înseamnă toate astea pentru mine – vila, satul. Lasă-mă să te duc în piaţă şi să-ţi arăt că aceasta este casa mea.

— Dar se pare că este şi a mea.

o expresie de tristeţe neprefăcută a traversat chipul lui Sandro.

— Îmi pare rău, domnişoară Reynolds, dar nu-ţi vei găsi locul aici.

Niciodată. Trebuie să-ţi spun unele lucruri ca să înţelegi. Şi atunci totul va deveni limpede.

Pe faţă i s-a lăsat o umbră.

— Ia ascultă aici…

Iritarea îi tocise nervii.

Dar el a ridicat o mână.

— Te rog. Ne vedem în centrul satului la ora 8.30, mâine. Vom lua micul-dejun împreună şi te voi prezenta tuturor prietenilor mei din piaţa satului. În fiecare sâmbătă se umple cu produse locale: vin, brânză, miere. Prin venele acestor oameni curge Toscana, la fel ca şi prin venele mele. Până mâine la prânz, sunt sigur că voi reuşi să te conving că aceasta este casa mea şi că eu sunt adevăratul moştenitor al Villei Rosa. Mă tem că aici nu încape nici urmă de îndoială.

„Asta mai vedem noi.”

12

CARA

Stând în dreptul uşii duble a biroului, Cara şi-a strâns mai bine cardiganul în jurul umerilor. Ziua era un pic mai răcoroasă decât de obicei. Se juca cu crucea simplă care îi atârna la gât, prinsă de un lanţ delicat din argint.

Un avion solitar zumzăia deasupra capului ei, întrerupându-i reveria, Aliaţii bombardau încă nordul Italiei, necruţători.

S-a repezit spre uşa care ducea spre bucătării şi subsol şi acolo a dat nas în nas cu contesa.

— Este doar un avion german, a zis contesa.

Cara a ridicat ochii şi a întâlnit privirea rece a femeii mai înalte decât ea.

— Aruncă broşuri peste vale. Nu este nimic grav. Poţi să te linişteşti, Cara.

Cara o privea încă fix, aşteptând să îi spună că nu avea o aventură cu un nazist. Aşteptând-o să îi spună că nu îl adusese pe inamic în patul ei. Una era să afirme că proteja satele din jur evitându-i pe cei din rezistenţă, dar cu totul altceva să îl aduci pe unul dintre comandanţii de la Florenţa acasă, la Villa Rosa, ca şi cum ar fi un oaspete de onoare. Dar contesa s-a întors cu spatele şi a aşezat o mână bine îngrijită pe stâlpul balustradei. Unghiile ei vopsite luceau într-o nuanţă intensă de roşu.

— Du-te afară şi adună broşurile care au căzut prin grădină, te rog. Nu vreau să se ude şi să se înmoaie pe pământ, O să-mi strice trandafirii.

Contesa a dispărut în sus pe scări, iar Cara a aşteptat o

clipă, până ce zumzetul avionului s-a pierdut în imensitatea cerului albastru.

A făcut un pas ezitant dincolo de uşă şi, într-adevăr, câteva broşuri erau răspândite pe jos. S-a aplecat şi a ridicat una de pe imaculata alee acoperită cu pietriş.

Italienii din nord trebuie să rămână credincioşi şi neclintiti de partea Fuhrerului. Credem că aşa se va întâmpla cu cei mai multi dintre voi. Dar ne-au ajuns la urechi zvonuri alarmante că oamenii din această vale ar adăposti inamici în casele lor. Vrem să ne facem bineînţeles! că lucrul acesta nu va fi tolerat şi nu trebuie să abuzaţi de bunăvoinţa de care am dat dovadă, protejându-i pe cetăţenii acestei ţări. Gândiţi-vă la ce am făcut pentru voi. L-am eliberat pe marele vostru lider Mussolini din ghearele insurgenţilor, i-am redat partea de nord a ţării. Rămâneţi pe poziţii, iar noi vă vom proteja. Dacă vă aliaţi cu duşmanii noştri, o faceţi pe propriul risc, Cara a făcut o grimasă, „I-a redat partea de nord a ţării...” Hitler se folosea de Mussolini ca de o marionetă, ca să îşi instaleze conducerea nazistă în nordul Italiei şi să îi înfrunte pe Aliaţii care înaintau dinspre sud. Mussolini nu avea nici o putere. Nu făcea decât să se încline în faţa puterii lui Hitler, A aşezat broşurile pe măsuţa din hol, lângă uşă, îi venea să le rupă şi să le ardă. Să le arunce în foc, acolo unde le era locul. Dar trebuia să îşi joace cărţile cu atenţie în preajma contesei.

Raf dispăruse în ultimele câteva zile. Nu avusese ocazia să îl întrebe despre legătura mamei sale cu nazistul de rang înalt al cărui nume era convinsă că era Bruno Klein.

Contesa a ieşit la scurtă vreme după prânz, iar vila părea învăluită într-o tăcere sinistră. Era intolerabil de pustie, iar Cara a lucrat cu uşa biroului deschisă,

încercând să audă zgomotele pe care le făceau Bettina şi camerista în timp ce îşi vedeau de treburile lor prin casă, ca să simtă că îi ţine cineva companie. Dar vila era prea mare, iar bucătăriile prea departe ca să audă ceva şi de aceea totul rămânea cufundat într-o tăcere categorică. Deşi iubea Villa Rosa, Cara era câteodată cuprinsă de o stranie presimţire rea în casă. Într-un final, pe la jumătatea după-amiezii, Alphonso a început să lucreze în faţa ferestrei biroului. Din când în când, Cara ridica privirea, căutându-i prezenţa liniştitoare. Zgomotele pe care le făcea în timp ce mătura terasa cu mişcări ritmice şi moi o calmau într-o oarecare măsură. Dar când s-a îndepărtat, luând-o spre viile de pe dealul învecinat, neastâmpărul Carei a început să crească.

La ora cinci, şi-a luat lucrurile şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare, apoi a coborât treptele care duceau de pe terasă către livadă. Dar Alphonso nu se zărea nicăieri, După-amiaza târzie îi părea înfiorătoare, iar copacii aruncau umbre stranii pe pământ. Cerul era gros şi vineţiu, aşteptând furtuna. Când s-a ivit o siluetă întunecată din spatele unuia dintre meri, Cara a înlemnit. Omul purta haine tipice partizanilor. Pantalonii nu-i veneau bine şi erau ţinuţi în loc de o bucată veche de sfoară. Cămaşa îi atârna şuie, cu nasturii încheiaţi greşit. Iar pe cap purta o pălărie decolorată, de domn.

— *Buongiorno, signor,* a spus Cara, dar a privit în jur, temându-se că prietenul nazist al contesei ar putea sta la pândă, la fel cum făcea şi partizanul.

— Avem nevoie de bani ca să cumpărăm muniţie, a zis bărbatul tăios. Ne trebuie 80 000 de lire, *signora.* Avem nevoie şi de ajutorul dumneavoastră.

— Nu am bani, a şoptit Cara. Cine te-a trimis?

A străfulgerat cu privirea coama dealului şi viile din depărtare, dar Alphonso nu se vedea şi nici nu se auzeau zgomotele liniştitoare care să-i dea de înţeles că muncea printre butaşii de viţă-de-vie. Raf nu-i spusese nimic. Oare bărbatul acesta căuta pe altcineva?

— Oricum ar fi, trebuie să faceţi rost de ei. Deocamdată am nevoie de mâncare. Duceţi-mă la bucătărie. Vă rog.

Cara a inspirat hârjâit.

Cuvintele lui, felul imperativ în care vorbea aveau ceva aparte. Nu era italian. Oricât de mult ar fi dorit să creadă că Raf îi trimisese un membru al rezistenţei italiene pentru a o recruta şi că acum urma să fugă cu el în pădure şi să se ascundă alături de ceilalţi în locuinţa primitivă în care probabil trăiau, toate instinctele îi strigau că omul nu era un partizan. Contesa spunea mereu că partizanii erau corupţi şi că nu aveau nici o şansă să înfăptuiască ceva de valoare, îi descria ca pe nişte scandalagii care habar nu aveau cum se duce un război. Cara îşi încrucişă braţele la piept. Nu avea nevoie să i se reamintească. Singura ei şansă de a face ceva important era să se alăture acestor cete de bărbaţi lipsiţi de scrupule, care se ascundeau în pădure, dar acum, bărbatul care stătea în faţa ei nu îi inspira încredere nici în el, nici în alţii.

Peste dealurile din depărtare se rostogoli un trăsnet. Iar bărbatul stătea în faţa ei, blocându-i drumul. Dârele galbene ale unui fulger sau aprins departe, pe cer.

Bărbatul nu s-a urnit din loc.

Iar apoi bubuitul asurzitor al unui tunet aproape a despicat în două colina pe care se aflau.

— Eu plec acum, a zis Cara, arătând spre cer în loc de explicaţie.

Într-un final, bărbatul a mormăit ceva, s-a întors cu

spatele şi a dispărut din grădină, luând-o la goană pe povârnişul dealului.

Cara a rămas pe loc până când l-a pierdut din vedere.

Dar, pe când se apropia de porţile vilei, s-a oprit din nou. Deasupra capului ei a vuit o altă bubuitură de tunet, amestecând mirosul de ploaie cu izul plantelor aromate din grădină.

De undeva, de jos, dintre crângurile de măslini şi viţă-de-vie, o salvă de împuşcături a răbufnit în aer. Au răsunat strigăte, izbindu-se de dealuri. În mintea Carei ardeau avertismentele sumbre din broşurile germane. Înfruntarea se apropia. O simţea în oase. Toată săptămâna, Cara nu a primit nici o veste de la Raf. O îngrijora strania întâlnire cu bărbatul care apăruse deodată în grădină. Unde era Raf? Avea nevoie de o persoană de contact în care să aibă încredere, dacă voia să contribuie la rezistenţă şi nu putea risca siguranţa lui Alphonso şi a Bettinei vorbind despre activităţile lor sub nasul contesei, în fiecare dimineaţă, amantul nazist al contesei pleca în maşina lui după o serie de şoapte şi vorbe schimbate pe scară. Contesa nu i-l prezentase Carei, iar Cara ştia că e mai bine să nu întrebe nimic. Tot ce putea face era să ţină capul în pământ şi să aştepte ocazia de a ajuta într-un fel sau altul.

Ajunsese să-i fie groază de vederea maşinii sale, îşi încleşta braţele în jurul trupului în timp ce se apropia de vilă, neputând să privească spre vehiculul lucios care simboliza acea putere care purta responsabilitatea pentru moartea lui Papa.

Alphonso era copleşit. Cara ştia că era credincios până la moarte contesei şi familiei Messina, dar i-o citea în ochi: de data aceasta se ajunsese prea departe.

Cu Raf plecat, nu se simţise niciodată până atunci atât

de singură.

Cara îşi lua prânzul pe terasă, o bucată de pâine cu roşii culese din grădină, când a auzit veştile îngrozitoare la radio, îl lăsase mergând în birou, pentru că avea nevoie să simtă o formă de conexiune umană. În satul Ştia din apropiere un partizan trăsese asupra soldaţilor germani de la o fereastră. Drept represalii, fuseseră împuşcaţi toţi bărbaţii din sat.

Cara a lucrat tot restul zilei fără să-şi poată controla tremurul mâinilor. Iar când contesa a coborât să discute cu ea, Cara nu a putut să o privească în ochi. A doua zi, valea tremura şi vuia. Ferestrele zăngăneau şi fumul curgea puhoi în depărtare. Duduitul unei formaţiuni de avioane de bombardament a umplut cerul. Cara a ridicat privirea şi a văzut peste treizeci de avioane care zburau spre vilă în linie directă. A luat-o la goană spre hol, a traversat coridoarele spre bucătărie, dar aici era pustiu, iar Bettina cobora deja scările spre pivniţă, în mare grabă, Cara zori pe urmele prietenei sale. Au rămas ghemuite în pântecele casei, în timp ce bombardierele vuiau asurzitor deasupra.

Cara a stat jos, cu capul între mâini, ştiind că stoica Bettina o privea. Nici acum nu ştia sigur în ce fel îi ajuta Bettina pe partizani şi i se părea prea periculos să întrebe, chiar dacă Bettina îi stătuse alături ca o soră la înmormântarea lui Papa. Aceasta era lumea în care erau siliţi să trăiască acum.

— Cred că s-a oprit, a zis Bettina când sunetul formaţiunii de avioane a pierit în depărtare.

Cara s-a întors încet în bucătărie, urcând scările pierdută în gândurile ei. Poveştile despre partizani continuau să o îngrijoreze. Chiar şi unii dintre săteni

spuneau că sunt dezorganizaţi, neprofesionişti şi incapabili să se apere de represaliile naziştilor. Într-adevăr, tragedia de care aflase în săptămâna aceea îi dovedise adevărul trist al acestor vorbe.

Încă nu primise nici o vorbă de la Raf şi se temea că fugise ca să nu îl mai vadă pe amantul mamei sale.

Îl credea în stare. Firea lui pasională o atrăsese atunci când venise să lucreze la vilă şi ajunsese să-l cunoască mai bine. Dar ea ce să facă în cazul acesta? Dacă Raf nu o mai putea ajuta să se alăture rezistenţei, trebuia să găsească pe altcineva dispus să o ajute.

La sfârşitul săptămânii, Cara ştia că trebuia să se hotărască pe cine să abordeze, O copleşea sentimentul de nelinişte şi neputinţă născut din faptul că nu făcuse încă nimic ca să-şi răzbune tatăl. Nu luase decât câteva alimente de la vilă pe durata weekendului, cât să îi ajungă să supravieţuiască. O coajă de pâine pentru sâmbătă, împreună cu o mână de roşii şi o mică porţie de cartofi din grădina de legume din faţa aripii de oaspeţi a vilei, care acum era neocupată. Dar încă evita să discute cu cineva din sat.

Cara şi-a petrecut dimineaţa de sâmbătă făcând gnocchi şi pregătind un sos din roşii. Era tot mai neliniştită, imaginându-şi că naziştii vor sparge uşa, cerându-i mâncarea. Noaptea trecută se trezise scăldată în sudoare.

Totul era calm, privirile oamenilor lăsate în pământ. Coşurile de cumpărături erau goale. Copiii, palizi şi stranii. Mamele îşi strângeau pruncii la piept, îngrozite că ar putea fi mitraliaţi de sus. Gândul de a le primejdui vieţile acestor oameni, amestecându-se cu partizanii, îi frângea inima, iar recentul masacru comis de nazişti îi bântuia toate clipele.

Noaptea, valea răsuna de împuşcături şi din când în când trecea pe străzile pietruite câte un vehicul nazist. Cara dormea cu un cuţit sub pernă. Se trezea speriată de fiecare dată când se zguduia casa.

Era imposibil să ştii cine din sat îi ajuta pe partizani şi cine nu, iar a găsi pe cineva dispus să îi vorbească deschis şi să-i încredinţeze un rol era la fel de dificil.

Luni dimineaţă, Cara urca dealul spre vilă, ca de obicei, când l-a auzit pe Alphonso strigând-o dinspre aleea de acces.

— Vino cu mine, i-a şoptit el, făcându-i semn cu o înclinare a capului.

L-a urmat, încordată şi cu stomacul strâns de nelinişte.

Alphonso a înaintat cu paşi mari pe alee, apoi a cotit spre magazia din grădină, vopsită în verde şi ascunsă sub un pâlc de arbori.

Odată intrată, Cara a închis uşa.

— *Signorina,* am veşti teribile.

Cara a încremenit pe loc, *Raf.*

— Nu, a murmurat ea.

Alphonso şi-a scos pălăria şi a rămas cu privirea aţintită în pământ, Cara aştepta, scrutându-i cu atenţie chipul de om bun.

— Satul San Pancrazio a fost ars din temelii. Iar la San Godenzo, femeile au fost violate şi un copil ucis.

— *Santa Maria!* Dumnezeu să le odihnească sufletele!

Ochii lui Alphonso erau ca marmura cu inserţii roşii.

— Fermele din toată Toscana sunt jefuite şi incendiate. Diviziile lui Goring vor ajunge şi aici în scurtă vreme. Şi nu ne vor trata altfel nici pe noi, a zis el, susţinând privirea Carei.

Fata s-a sprijinit grea de bancul de grădinărit al lui

Alphonso. Nu mai era timp de pierdut.

— Atunci, spune-mi ce să fac. Am vorbit cu Raf, dar el s-a făcut nevăzut de atunci. Cara a coborât vocea. Bănuiesc că este dezgustat... de activitatea... mamei sale. Pune-mă în legătură cu altcineva sau dă- mi ceva de făcut, Alphonso.

— Te rog, te implor, *signorina bella.* Nu risca să fii arestată.

Ea îi susţinu privirea,

— Sute de italieni nevinovaţi sunt băgaţi în închisoare de SS-işti. Trebuie să te protejezi, Cara. Te rog, gândeşte-te la tine. Ştiu ce mi-ai spus după ce a fost împuşcat tatăl tău şi înţeleg cum te-ai simţit, dar... Alphonso tăcu. Nu merită. Nu merită riscul. Mai ales cu noul nostru... oaspete de la vilă.

Cara s-a apropiat de uşa închisă a micii magazii. Borcanul cu cafea al lui Alphonso era aşezat pe o băncuţă rudimentară, unde mai era o pirostrie pentru fiert apa, alături de cana lui şi un borcan gol, în care păstra altădată *biscotti.*

— Alphonso, a şoptit ea, te rog. Dacă ai ceva de spus şi dacă pot ajuta în vreun fel, atunci spune-mi. Mă chinuie ideea că nu fac nimic. Nu mai pot continua aşa.

Alphonso o privea nemişcat. O multitudine de expresii păreau să-i traverseze chipul, în cele din urmă, a băgat o mână în buzunar şi a scos o bucată de hârtie zgrunţuroasă. Şi-a coborât privirea spre ea şi a clătinat solemn din cap.

— Nu am ştiut dacă să-ţi dau asta. O am de câteva zile. Este un mesaj pentru tine, *signorina.* Te rog... să nu faci nimic pripit.

Cara a tras aer în piept cu greutate. A privit la bucata de

hârtie din mâinile lui Alphonso, care nu dădea nimic de bănuit. Dacă o lua, urma să-i schimbe viaţa şi nimic n-avea să mai fie la fel. Alphonso aştepta în tăcere.

Cara a întins mâna şi Alphonso i-a pus-o în palmă.

13

ANNIE

Annie a traversat camera din pensiunea la care se cazase, A deschis larg obloanele din lemn şi s-a aplecat peste pervazul ferestrei, ţinând între palme cana de cafea şi lăsând lumina soarelui să îi inunde chipul. Avusese noroc să poată rezerva un apartament în pensiune şi nu doar o cameră de hotel. Proprietarul îi spusese că acest apartament aparţinuse odată familiei care deţinuse pensiunea în secolul trecut, iar asta dădea chiar mai multă greutate şederii sale aici.

S-a aşezat să ia micul-dejun la masa rotundă de lângă fereastră, în faţa unei farfurii cu frigănele, mascarpone, căpşune şi un ibric de cafea, toate pregătite în bucătărioara care se închiria împreună cu camera. Pâinea italienească veche de o zi era perfectă pentru prăjit, iar Annie a savurat coaja crocantă şi miezul moale şi pufos al franzelei delicioase, cu aromă de scorţişoară, în seara trecută, gătise fericită în bucătăria aceasta perfectă, alungând grijile legate de Sandro şi pierzându-se în echilibrarea gusturilor, culorilor, aromelor şi mirosurilor, folosindu-se numai de instinctele ei şi de ingredientele care se găseau din belşug în vale. Ascultase Puccini în onoarea lui Papa, în timp ce gătea paste cu tulpini de sparanghel de un verde bogat şi spirale delicate de coajă de lămâie, cu un strop de parmezan şi piper negru proaspăt râşnit.

Annie avea deja planuri pentru prânz. Fusese de acord să se întâlnească cu Sandro la 8.30, dar, indiferent ce avea

el de spus, n-avea să-i permită să îi fure bucuria gătitului. Va încerca să găsească cele mai arătoase roşii din zonă la piaţă. Poate că el îşi închipuia că nu înţelege tradiţiile italieneşti, dar în câteva zile se obişnuise cu faptul că în Italia fructele şi legumele nu erau ceruite pentru a se păstra mai mult timp şi, la fel ca localnicii, Annie cumpăra produse proaspete în fiecare zi. Va lua nişte mozzarella de bivoliţă şi o pâine locală rustică pentru prânz şi avea deja o sticlă de ulei de măsline extravirgin de un verde intens şi frumos mirositor, care o aştepta lângă maşina de gătit.

Dar busuiocul era cel care îi vorbea cu adevărat în Toscana, Dintrun impuls, Annie cumpărase o plantă într-un ghiveci, iar frunzele verzi, proaspete şi vesele emanau un miros minunat de pe masa la care mânca, iar când se gândea la întoarcerea acasă, ştia că îi va lipsi compania acestei plăntuţe.

Annie a luat ultima înghiţitură din friganele, s-a lăsat pe spate şi sa întins în scaunul de lemn, A traversat camera către baie, s-a spălat pe dinţi şi s-a privit în oglindă, în mod excepţional, astăzi îşi va strânge părul lung şi blond într-o coadă fără pretenţii. Alesese o rochie verde mătăsoasă, care îi venea până sub genunchi, iar la gât purta un lănţişor simplu, din argint. La încheietura mâinii îi zornăiau câteva brăţări din argint.

Încă nu ştia cum să se poarte cu Sandro... vărul ei, ruda ei? Nici acum nu aflase care era legătura ei cu familia Messina sau cu Toscana, Maşina, părul, jeanşii şi pantofii scumpi, toate răcneau a bogăţie şi ostentaţie. Şi, da, emana o tristeţe, era ceva neprefăcut în felul lui de a fi, care arăta că îi păsa de Villa Rosa, că simţea o legătură cu această moşie... Dar mai erau şi planurile sale, atât de diferite de ceea ce îşi imaginase ea, atât de diferite de

trecutul măreţ al vilei.

În noaptea dinainte, visele lui Annie fuseseră presărate cu imagini ale fermecătoarelor grădini care îşi recăpătaseră frumuseţea de odinioară. Trandafirii îngrijiţi cu multă dragoste, pomii din livadă ajutaţi să îşi redobândească floarea, măslinii îngrijiţi cu atenţie, ca să producă din nou fructele negre şi grase din care se face uleiul de măsline, iar viile curăţate şi hrănite, ca moşia să poată produce vinul său cu aromă delicată.

Dar vinul şi uleiul de măsline erau una, pe când obârşia ei era cu totul altceva. Cu o zi înainte, după ce explorase vila pustie însoţită de Sandro, încercase şi nu reuşise deloc să înţeleagă sistemul italian de arhivare a naşterilor şi deceselor. Pe toate site-urile de profil, linia familiei Messina se termina cu membrii familiei actuale, născuţi toţi în Italia. Nu îi găsise decât pe bunicul lui Sandro, Nicolas Messina, şi pe un frate mai mic, Rafaeli. Mama lor fusese Evelina Messina, iar soţul ei era Arturo Messina, aşa cum îi spusese Sandro, când îi arătase iniţialele străbunicilor săi împletite pe stâlpii balustradei de la scara cea veche.

Era clar că familia Messina trăia în regiunea aceasta de secole şi nu avea nici un motiv să se îndoiască de faptul că Sandro era descendentul fiului mal mare, Nicolas, Nu avea nici un motiv să se îndoiască de spusele lui, dar asta nu îi era deloc de ajutor. Din punctul de vedere al arhivelor italiene de evidenţă a populaţiei, succesiunea se încheiase cu Nicolas şi Rafaeli şi toate site-urile italiene susţineau că ar fi necesar să se meargă în alte ţări pentru a-i găsi pe descendenţii celor nenăscuţi în Italia.

Alte surse de informaţie nu erau decât biserica parohială şi biroul de stare civilă, dar în cazul amândurora

era nevoie de solicitări scrise pentru a obţine astfel de informaţii şi ambele surse susţineau că nu există nici o garanţie că oficialităţile vor răspunde.

Annie şi-a trecut peste buze un ruj de o culoare deschisă şi şi-a pudrat nasul. Lăsând laoparte chestiunea Villei Rosa, Sandro era singura ei şansă de a afla cine era cu adevărat.

Sandro Messina se sprijinea de fântâna aflată chiar în mijlocul pieţei, exact în locul în care promisese că se va afla la ora 8.30. Cu picioarele încrucişate şi faţa întoarsă către soare, ochii pe jumătate închişi şi o ţigară ţinută în echilibru între degete. Un grup de adolescente îl priveau admirativ. Annie a trecut pe lângă ele, dându- şi ochii peste cap.

— *Buongiorno, Sandro.*

Cu mare încetineală, Sandro a deschis ochii şi a privit-o. Ar fi putut să fie un trubadur medieval sau un erou de secol al XIX-lea într-o cămaşă albă, admirând gânditor crângul de măslini şi viile de la poalele dealului,

— *Buongiorno,* a murmurat el, privindu-i admirativ, de sus în jos. rochia verde. Eşti radiantă în dimineaţa aceasta.

Annie şi-a încrucişat braţele.

— Este o dimineaţă fermecătoare, a zis, conştientă că părea insipidă şi nepăsătoare.

Sandro şi-a luat sacoul bleumarin aşezat lângă el pe marginea fântânii, şi-a băgat degetul arătător în agăţătoare şi l-a aruncat peste umăr. Şi-a lăsat în jos ochelarii de soare Wayfarer şi i-a făcut semn lui Annie să îl urmeze. Omul era o reclamă ambulantă la haine de firmă. Purta un tricou alb imaculat, băgat într-o pereche de jeanşi de un albastru decolorat.

— Haide să-ţi arăt piaţa. După aceea putem să luăm o

cafea şi să stăm de vorbă.

Annie şi-a concentrat privirea asupra tarabelor din piaţă.

— Sigur.

Va trebui să îl asculte, dar indiferent cât insista Sandro că el era singurul moştenitor al Villei Rosa, vocea tatălui ei îi răsuna în minte, spunându-i să nu se dea bătută.

Sandro o lăsă să o ia înainte, căutând să dea impresia unui bărbat manierat.

— Pe aici, te rog.

Annie s-a îndreptat spre o tarabă pe care se afla o selecţie de rotocoale de brânză, *pecorino* produs local şi parmezan cu formă perfectă. Era în rai. Dar cu coada ochiului vedea cum îl priveşte toată lumea pe Sandro şi mai vedea că el se bucură de această atenţie.

— Aici se găseşte un *pecorino* minunat, Annie, susura Sandro, înaintând. Dar i se spune *cacio,* un cuvânt adaptat din forma latină, nu *formaggio.* Se face între septembrie şi iunie, din lapte pur de oaie. Este esenţial să înţelegi aceste detalii, dacă vrei să gândeşti ca un italian adevărat.

Annie l-a ignorat şi a acceptat bucăţica de brânză pe care i-o întindea vânzătorul cel bătrân, la capătul unei mici furculiţe. S-a lăsat purtată de gust, de dulceaţa acelei bucăţi de brânză rafinată pe papilele ei gustative.

— Încercaţi-o pe aceasta, e mai puţin picantă şi e preferata mea, a îndemnat-o bătrânul. Vedeţi lacrimile de zer de brânză? Acestea apar pentru că laptele de oaie conţine un procent foarte mare de zer. Gustul variază în funcţie de iarba pe care o mănâncă vacile, Luaţi, vă rog.

Annie a încercat o variantă cu un gust mai puternic, iar aroma a cucerit-o pe dată. Pe aceasta trebuia să o cumpere. Şi-a ales o bucată mică, ignorând faptul că

Sandro stătea chiar lângă ea, cu sacoul aruncat încă pe umăr, bătând din picior.

— *Signor* Bartucci, dumneaei este Annie Reynolds, a venit în vizită din California, i-a zis Sandro vânzătorului.

Bătrânul a întins o mână, iar Annie i-a strâns-o, zâmbind.

— Familia mea aprovizionează pieţele de secole întregi, a continuat Sandro, chiar dacă vânzătorul îl servea acum pe un alt client. Străbunicii mei, Evelina şi Arturo, deţineau şi conduceau multe ferme din vale şi ceea ce guşti astăzi sunt tot produse locale ale acestor mici întreprinderi. Fermele le-au fost redate fermierilor după război, pentru a-i încuraja să rămână în Italia.

— A, ia uite! a exclamat Annie,

Nici chiar prelegerea lui Sandro nu îi putea distruge încântarea pe care i-o dădeau culorile şi gusturile care îi înconjurau, într-un magazin se vindea carne de porc prăjită, cu şoriciul crocant, iar lumea se aşezase deja la coadă. Annie s-a apropiat ca să vadă mai bine.

— Acela este Bernardi, îi explica Sandro, aflat în spatele ei. Ferma lui este la marginea satului, iar cei din familia lui au fost arendaşi credincioşi ai străbunicilor mei.

Sandro s-a aplecat şi l-a bătut pe fermierul de vârstă mijlocie pe braţ.

Dar Sandro subestimase capacitatea lui Annie de a se detaşa de orice când era înconjurată de mâncăruri ispititoare, A trecut încet pe lângă tarabele cu fructe şi legume, alegând o jumătate de pepene galben pe care avea de gând să îl învelească în prosciuto ca aperitiv înainte de cină, deşi, la cât mânca ea, aperitivul era de ajuns.

Din când în când, Sandro schimba câteva vorbe cu

vreunul dintre vânzătorii din spatele tarabelor, punându-le un braţ pe umăr şi purtându-se ca şi cum ar fi trăit aici toată viaţa. Dar de la Luca aflase că Sandro locuia la Londra, Dacă iubea atât de mult Italia, ce îl ţinea departe?

După ce a reuşit să cumpere câteva roşii mari şi zemoase, pâine proaspătă pentru toată ziua, prosciuto şi câteva bile perfect formate de mozzarella suculentă, din lapte de bivoliţă, venise timpul să treacă la afaceri.

Annie s-a aşezat în faţa lui, la o masă de pe terasa cea mai aglomerată din piaţetă, o liniştea faptul că se aflau în mijlocul mulţimii. Nu era greu să-şi imagineze tăcerea de piatră care ar fi plutit între ei dacă s-ar fi aflat într-un loc mai linişţit şi mai puţin populat.

Sandro sorbea din espresso, dar Annie l-a golit pe al ei dintr-o singură înghiţitură, ca un italian adevărat, apoi a dat laoparte ceşcuţa.

Bărbatul şi-a împreunat mâinile şi s-a aplecat înainte.

— Să vorbim deschis şi onest, Annie, nu îţi doreşti vila familiei mele. Vine la pachet cu o istorie complicată şi cu multe încurcături, Mi-e teamă că are nevoie de mai multă muncă decât poţi investi tu. Şi, *bella,* crede-mă când îţi spun că nu ai nici un drept.

Annie s-a oţelit în vederea unui răspuns, dar Sandro a continuat fără nici o pauză.

— Te-am privit plimbându-te printre tarabele din piaţă în dimineaţa aceasta, purtându-te ca şi cum ai înţelege ce înseamnă să fii de-a locului, dar nu eşti decât o turistă care încearcă să ne adopte obiceiurile. Nu înţelegi peisajul nostru, valea cea verde scăldată în lumina înserării, macii roşii care presară câmpurile şi fermele adormite în aceeaşi poziţie de multe secole, fânul secerat şi rulat în căpiţe, cum este să te plimbi prin păduri, să striveşti frunzele sub

talpa ghetelor. Vinurile minunate produse în aceste cătune. Tradiţiile pe care le preţuim: scena naşterii Domnului pregătită de Crăciun, felul în care se implică fiecare sătean, concertele de vară din pieţe... Valea aceasta este una dintre cele mai încântătoare, dacă nu chiar cea mai frumoasă din toate regiunile Toscanei, îmi curge ca sângele prin vene, Annie.

Vocea lui suna tristă.

— Dar mi s-a spus că locul meu este aici. Că aici sunt rădăcinile mele.

— Nu ai petrecut timp aici şi nu cunoşti locul acesta – nu iubeşti Toscana. Făcu semn unuia dintre chelneri şi ceru încă un espresso. Nu faci parte din familia Messina.

Annie a coborât vocea.

— Sandro, au fost doi fraţi. Bunicul tău, Nicolas, şi Rafaeli.

Sandro a rămas cu privirea pierdută dincolo de piaţetă.

— Rafaeli Messina a fost fratele mai mic al bunicului meu. S-a înstrăinat de bunicul meu, Nicolas.

— Îmi pare rău să aud asta. Rafaeli a avut copii?

Şi-a trecut o mână peste frunte şi a privit-o prin ochelarii săi Wayfarer.

— lartă-mă... Nu mă aşteptam să fiu interogat în legătură cu casa şi familia mea şi sunt surprins că nu ştii deja răspunsurile la propriile întrebări, dacă eşti cu adevărat proprietara vilei.

Annie a întins mâna după geantă şi şi-a încleştat degetele peste ea.

— Notarul din sat mi-a spus că vila îmi aparţine.

Vocea îi era fermă, dar înăuntrul ei începea să ezite. Tot notarul îi spusese că nu putea procura documentele şi că dreptul de proprietate era complicat şi putea fi contestat.

Dar atunci de ce o trimisese Papa la vânătoare fără puşcă? în sufletul ei ardea o feroce loialitate faţă de tatăl ei. Nu îi putea permite bărbatului care stătea în faţa ei să o trimită pur şi simplu la plimbare.

— Tatăl meu este moştenitorul direct al vilei, iar el mi-a lăsat-o mie, continuă Sandro, Bunicul meu, Nicolas Messina, a fost fiul cel mare al Evelinei şi al lui Alberto Messina. Este foarte simplu. Îmi pare rău, dar eu iubesc vila aceasta şi face parte din familia mea. Este moştenirea mea.

— Atunci de ce, a zis ea, mi-a lăsat tatăl meu această scrisoare?

Annie a băgat mâna în geantă şi a împins scrisoarea lui Papa de cealaltă parte a mesei, o încruntătură a boţit trăsăturile puternice ale lui Sandro în timp ce citea cuvintele dragului ei Papa.

— Nu poate fi nici o umbră de adevăr în această revendicare.

I-a înapoiat scrisoarea şi şi-a unit mâinile pe masă, Annie a răsuflat adânc, Sandro vorbea la fel ca fratele ei. Paul. Nu avea de gând să îi permită să o zăpăcească. Venise aici ca să lămurească această problemă şi avea de gând să o lămurească. Băgă scrisoarea la loc în geantă.

— În mod evident, tatăl meu şi notarul de aici sunt de părere că revendicarea mea este cea mai îndreptăţită.

Sandro şi-a lăsat pe spate capul lui frumos.

— Aha, deci acum recunoşti că lucrurile nu sunt rezolvate? Că nu este nici pe departe clar că tu eşti adevărata moştenitoare?

— Tatăl meu a fost un om cinstit care nu m-ar fi minţit. Scrisoarea asta afirmă foarte limpede că eu sunt proprietara vilei. Ba mai mult, eu deţin cheia de la intrarea

principală a casei.

Sandro şi-a încrucişat braţele.

— Sandro, îţi cer insistent să sistezi orice planuri de a renova vila până când se lămureşte această situaţie. Nu poţi renova o clădire pe care nu o deţii, atâta timp cât proprietatea este disputată. Şi mă tem că acum avem o controversă majoră. Villa Rosa este superbă. Vreau să o transform într-un cămin minunat, aşa cum merită să fie. Am de gând să locuiesc aici şi să o fac frumoasă.

Şi-a îndreptat spatele, surprinsă de propriile cuvinte. Gata, o spusese. Avea de gând să locuiască în Toscana şi să nu se mai întoarcă acasă.

— Annie, nu înţelegi. Este spre binele tău să te întorci la San Francisco şi să uiţi că ai văzut vreodată Villa Rosa, Crede-mă.

Annie şi-a încrucişat picioarele şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Simt că sunt acasă în Toscana. Simt asta de când am pus piciorul în Cortona, A privit în jur la *piazza* aglomerată. Toată viaţa mi-a plăcut să gătesc. Tu crezi că eu nu ştiu nimic despre mâncarea italienească, dar eu trăiesc şi respir mâncare. Iubesc texturile, şi culorile, şi creativitatea, şi tradiţia care trăieşte prin reţetele de aici. Nu poţi transforma Villa Rosa într-un centru de conferinţe. Ar fi o batjocură.

— Ba da, pot. Pentru că îmi aparţine. Tu nu faci parte nici din satul acesta, nici din ţara asta şi nici de pe pământurile mele. Pleacă înainte ca lucrurile să devină neplăcute.

Annie a coborât glasul.

— De unde ştii că nu sunt proprietara, când habar nu ai cine sunt? Un muşchi a tresărit cu o mică pulsare pe

obrazul lui. A ridicat
ceaşca goală de cafea, ca imediat să o trântească la loc pe farfurioară.

— Ştiu exact cine eşti, domnişoară Reynolds, Şi trebuie să pleci din satul acesta, departe de oamenii de aici, acum, a spus el pe o voce moale. La naiba, Annie! Până acum te-am protejat de adevăr.

Annie s-a albit la faţă.

— Care adevăr?

Sandro a oftat.

— Te asigur că este mai bine să nu ştii.

14

CARA

Biletul pe care Alphonso i-l îndesase în mână purta scrisul lui Raf şi era scris pe o bucată de hârtie ordinară. Cara se îndrepta încruntată către locul de întâlnire sugerat, *piazza* de mijlocul satului, îşi amintea de ziua în care contesa îi dăruise lui Raf hârtie de scris personalizată, imprimată cu iniţialele sale, în partea de sus a paginilor. Iar în colţul din dreapta erau imprimate numele şi adresa lui, ca un adevărat aristocrat ce se găsea. Îi scrisese o grămadă de bilete pe când erau apropiaţi, dar ea le distrusese pe toate după ce o auzise pe contesă avertizându-l pe Raf că va pierde Villa Rosa. Din seara aceea îngrozitoare, păşise precaută în jurul contesei şi făcuse tot posibilul ca atitudinea ei să fie una profesională, se ţinuse departe de Raf, dar acum trebuia să facă exact contrariul. Raf îi ceruse să se întâlnească la fântâna din mijlocul satului, înţelesese pe loc mesajul său: „Porumbei, 08,30 . Porumbeii se îngrămădeau în jurul fântânii, încercând să fure o bucăţică din mâna celor care gustau mărfurile din piaţă.

Cara a pătruns în *piazza* şi l-a căutat cu privirea în jur. Vânzătorii îşi aranjaseră tarabele, curajoşi, dar oferta de mărfuri era restrânsă. Pe unele mese nu se vedea decât o cană de ulei de măsline sau o singură legătură de busuioc, iar naziştii se plimbau de colo-colo plini de ei, hărţuindu-i pe proprietarii tarabelor, încercând să negocieze preţul, până când, într-un final, pretindeau să li se dea totul gratis. Unora dintre vânzători le era prea teamă să nu

deschidă taraba, ca nu cumva să îi întrebe naziştii de ce nu îşi vedeau de treabă ca de obicei sub conducerea lor.

Cara s-a cutremurat. Deşi ea, Bettina şi Alphonso îşi ţineau buzele cusute în faţa amantului nazist al contesei, apărându-şi locurile de muncă, sosirea acestuia nu o împiedicase pe Bettina să îi aprovizioneze cu produse pe fermierii arendaşi care urcau dealul, implorând ceva de mâncare. Alphonso scotea şi acum lăptuci din grădina de zarzavaturi din spatele vilei, cât şi pe cele care crescuseră sălbatice în grădina din faţă. Cara bănuia că împrăştiase în mod intenţionat seminţe. Vila avea destule lăptuci ca să hrănească câteva familii din zonă, datorită solului ei fertil, irigat natural.

Cara a ocolit doi tineri nazişti care râdeau, cu înfăţişare impecabilă, cu părul tuns scurt şi obrajii plesnind de sănătate. Şi-a coborât privirea şi a trecut, fără să atragă atenţia asupra ei. Era odios să fie obligaţi să trăiască astfel. Cu gura închisă, cu ochii plecaţi.

Apropiindu-se de fântână, primul lucru pe care l-a văzut Cara a fost o pereche de pantofi lustruiţi, pantalonii călcaţi şi apoi o cămaşă bleu.

— *Buongiorno,* a zis încet.

A văzut că mai avea braţul în eşarfă şi i-a privit cu luare-aminte chipul,

— Unde ai fost? Cum îţi mai este braţul?

— *Buongiorno,* Cara. Mult mai bine acum, că sunt acasă.

Raf a aruncat o privire spre cei doi nazişti, s-a desprins din locul în care stătea sprijinit de fântână, s-a apropiat de ea şi au pornit unul lângă altul, A început să vorbească cu voce tare despre problemele de afaceri legate de vilă, povestindu-i cum se întâlnise la Florenţa cu directorul

băncii cu care lucra contesa.

Sătenii îl salutau respectuos din cap, văzându-l cum îi dădea dispoziţii secretarei mamei sale, ceea ce li se părea a fi cursul normal al lucrurilor.

Raf zâmbea şi îi saluta pe săteni, dând mâna cu bărbaţii în vârstă şi punând o mână uşoară pe umărul bătrânelor. Nu se grăbea şi aproape că ignora prezenţa Carei.

Toată lumea îl adora pe Raf. El fusese credinciosul mezin rămas în Italia chiar şi după ce fratele său mai mare o abandonase pe contesă. Raf era speranţa pentru viitorul familiei. Nu doar angajaţii de la vilă îl iubeau, ci şi toţi cei din sat, iar la un moment dat, chiar şi Cara, se părea. Uitase cum era să se plimbe cu el prin sat, uitase cum îl respectau toţi oamenii. A înghiţit nodul care i se pusese în gât.

A schimbat câteva vorbe cu o tânără mămică, nu cu mult mai mare decât ea, dar privirea i-a fost atrasă de vecinul ei, fascistul morocănos, care ţipa la nevasta lui tot timpul. Luigi Santino o privea cu duşmănie de la o masă de pe terasa aglomerată a cafenelei.

L-a ignorat. De curând, îi făcuse un compliment nesincer contesei în prezenţa ei, spunând plin de el că era mulţumit că în sfârşit contesa îşi venise în fire şi îşi găsise un bărbat bun, Cara plecase în grabă, nevrând să îl încurajeze. Auzise că Luigi Santino îi hărţuise pe sătenii bănuiţi că făceau parte din rezistenţă.

Un alt vecin îi şoptise că bărbatul îi oprea pe adolescenţii îngroziţi de înrolarea forţată în armată şi striga la ei pe străzile liniştite ale satului, când treceau pe biciclete.

Cara a întors spatele privirii sale insistente, strâmbând din gură şi simţind veninul care venea spre ea de dincolo

de piaţă. A rămas lângă Raf, dar nu prea aproape de el.

Raf a continuat să o conducă în linie dreaptă prin piaţetă, iar când au ajuns la una dintre aleile înguste care părăseau *piazza,* a luat-o pe una care îşi croia drum în sus pe deal, cotind înainte şi înapoi, aşa cum făcea din timpuri medievale.

Raf s-a oprit la una din treptele din piatră mai lungi. A scos un set de chei din bronz din buzunar şi a deschis uşa curbată, din lemn, din faţa lor. Nu era nimic surprinzător, căci familia Messina deţinea mai multe apartamente în sat, pe care le închiria. Cara era cea care se ocupa de chiriaşi. Se aflau la baza scării, iar Cara a urcat în urma lui două şiruri de scări înguste, până la etajul de sus. Apartamentul în care a condus-o era minuscul, iar obloanele erau închise. Dacă ar fi fost deschise, Cara ştia că fereastra le-ar fi oferit o privelişte uluitoare deasupra văii. Aşa, soarele arunca doar câteva fâşii de lumină printre obloane, peste gresia rece a podelei, iar uguitul porumbeilor de pe acoperiş însoţea murmurul atenuat care se ridica dinspre piaţa amenajată în centrul oraşului, sub ei.

Camera era mobilată cu o masă, patru scaune, o bucătărie rudimentară cu o veche chiuvetă din piatră şi rafturi din lemn acoperite cu perdele în loc de uşi de dulap. Perdelele înflorate care acopereau dulapurile îi aminteau de cele de la pensiune, iar Cara a simţit un junghi de tristeţe amintindu-şi de zilele în care gătea împreună cu tatăl ei acasă, în afară de acestea, mai era un pat atent aranjat, cu o cuvertură albă şi un covor simplu pe lângă el. Sub fereastră, două scaune vechi.

Raf a rămas în picioare lângă uşă, încordat, parcă verificând dacă nu îi urmărise nimeni pe scări.

— *Come stai?* a întrebat-o cu toată blândeţea limbii

italiene.

Ea s-a întors cu spatele.

— Sunt foarte bine. Totul este perfect.

— *Bella mia?*

Dar ea a scuturat din cap şi a apucat spătarul unuia dintre scaune. Ultimul lucru de care avea nevoie erau cuvintele lui de alint.

— Ai încă aceleaşi gânduri ca ultima oară când am vorbit?

Cuvintele lui, rostite pe un ton moale, i-au pârjolit inima, dar s-a întors cu fata spre el şi a ridicat bărbia.

— Vrei să spui dacă vreau să fac ceva? Atunci răspunsul este un da hotărât.

O încruntătură adâncă a apărut între ochii lui Raf.

A făcut un pas mic către el şi a simţit mirosul de colonie cu aromă de lămâie. Îl amintea de roiniţa din grădina vilei, care creştea sălbatică în lungul zidurilor din piatră ce împiedicau tot pământul să se rostogolească la vale. Când călca pe una dintre aceste plante, plutea în aer cel mai plăcut miros şi întotdeauna îi amintea de Raf. Era mirosul de acasă. Când plecase prima dată, visase că îi va scrie, că va lupta pentru ea, pentru ceea ce credea că au împreună.

Şi-a lăsat gândurile să se întoarcă în fugă la o amintire pe care luptase să o îngroape după plecarea lui la război. O dusese la un restaurant din Cortona, de unde se vedea întreaga vale. Mesele erau aranjate pe terasă, iar proprietarul aşezase candele votive pe mese şi pe zidul care înconjura grădina, iar ele făceau să pară că erau înconjuraţi de stele sclipitoare. Stătuseră unul lângă altul privind la soarele care cobora peste dealurile din depărtare, iar când Raf întinsese o mână şi o pusese peste mâna ei, Cara fusese cuprinsă de o necunoscută senzaţie

de mulţumire şi de emoţie. Când el o ţinuse de mână, simţise totul. Dar nu luptase pentru ea atunci când mama sa la înfruntat, după ce au fost văzuţi de cineva. Nu luase legătura cu ea nici măcar o dată cât timp fusese la război. Când Papa o asigurase că într-o zi se va îndrăgosti cu siguranţă de unul dintre băieţii din sat, ea îşi lăsase capul pe umărul lui şi nu avusese inima să-i spună că nu ştia care dintre băieţi se vor întoarce acasă din campaniile dezastruoase ale armatei italiene şi că, de fapt, ea nu visa decât la unul.

Cara fusese nevoită să crească în mijlocul acestui război, iar una dintre cele mai importante lecţii pe care le învăţase era că Raf nu o va răni niciodată pe mama sa, alegând-o pe Cara. Ea era cea care nu avea loc în această familie, şi nu invers.

— Nu vreau să îţi asumi riscuri, a şoptit el, trezind-o din reverie.

— Aşa cum ţi-am spus, nu mai am de nimic de pierdut... S-a oprit brusc. Dar trebuie să lupt pentru viitorul văii noastre.

Raf a traversat camera până la fereastră. Nu s-a aşezat pe scaun, ci sprijinit cu mâinile de spătarul unuia dintre ele, apăsând cu putere şi privind în jos.

— Plănuim un atac de amploare în apropiere. Va fi foarte aproape de sat.

Cara îi fixa spatele, alarmată. Măcelul care avusese loc în alte sate din Toscana era încă viu în amintirea tuturor. S-a lăsat pe scaun. Dar asta era ceea ce se angajase să facă faţă de tatăl său.

Nu pentru partizani era îngrijorată. Bunii bătrâni din sat, pe care ea şi Papa îi cunoşteau dintotdeauna, tinerele mame care îşi aşteptau soţii iubiţi şi fraţii să se întoarcă

acasă de la război... Copiii care alergau încă prin piaţă. Copii care trăiau cu avertismentul teribil de a nu pune mâna pe dulciuri sau jucării pe care le găseau pe jos, de teamă că erau otrăvite, pentru că se zvonea că Aliaţii care treceau în zbor pe deasupra aruncau dulciuri cu otravă din cer. Pentru asta lupta ea. Pentru ei.

— Vorbesc despre depozitul de muniţie de la marginea Cortonei, la ieşirea din sat, a continuat Raf.

Cara a pălit.

— Trebuie să răspândeşti vestea printre săteni. Trebuie să îi avertizezi. Raf s-a întors şi a venit lângă ea, la masă, l-a vorbit încet. Nu ştim în cine să avem încredere, *mia bella.*

Desigur, Cum puteau să aibă încredere că vreunul ca Luigi Santino nu va da de gol planul partizanilor?

L-a privit pe Raf cu o căutătură aspră. Dar mama lui? Cea care, împreună cu prietenul ei nazist, era desigur convinsă că grupările de rebeli locali vor sfârşi împuşcaţi până la unul? Fascişti, comunişti, liberali, monarhişti... Contesa spunea că oamenii nu renunţă la convingerile lor politice numai pentru că iau arma în mână. Ce ar crede despre faptul că fiul ei a devenit partizan?

— Sunt sute de partizani în zonă, a zis Raf, Mă voi asigura că satul este înconjurat şi protejat tot timpul.

— Câţi?

— Nouă sute.

Cara s-a lăsat moale în scaun.

— Dacă nu aruncăm în aer depozitul de muniţie, riscăm o baie de sânge la sosirea Aliaţilor. Este important să le curăţăm drumul, ca ei să elibereze oraşul cât mai repede şi mai uşor posibil. Oamenii sunt înfometaţi, dar naziştii îl transformă într-o bază antiaeriană şi se zvoneşte că

plănuiesc să întărească dispozitivul ca să le servească drept fortăreaţă. Trebuie distrus.

— Care este rolul tău, Raf?

— Rolul meu, la fel ca al oricărui soldat bine antrenat, este să mă asigur că oamenii mei ştiu ce au de făcut.

— Iar faptul că sătenii au încredere în tine?

Îl iubeau. Iar ea iubea satul. Trebuia să îi ţină piept, ca să îl facă să înţeleagă bine implicaţiile planului său.

El a făcut o grimasă.

— Partizanii au de gând să ducă la îndeplinire misiunea, orice-ar fi. Cu sau fără mine. Dar aş prefera să o facă împreună cu mine, l-a întâlnit privirea şi nu şi-a dezlipit ochii de la ea mult timp. Au nevoie de îndrumare, *bella.* Au încredere în mine că pot să le-o ofer.

În vocea lui era o durere care îi frângea inima.

— Suntem un grup mixt. Avem printre noi oameni de aici, care cunosc bine zona, dar nu sunt antrenaţi cum se cuvine. Cara...

Cara a împins deodată în spate scaunul şi s-a sprijinit de dulăpiorul de bucătărie, privind fix la perete. Contesa şi familia ei erau apărătorii sătenilor, prietenii lor. Şi totuşi, sub nasul lor, mama lui Raf se culca cu un nazist, iar fiul ei îşi asuma un risc care putea provoca o tragedie în sat, una care va reverbera peste generaţii. Represalii de felul celor pe care naziştii le-au executat în alte părţi ar putea distruge eşafodajul vieţii lor.

— Au de gând să o facă oricum? a întrebat ea, întorcându-se spre el.

El a încuviinţat din cap.

— *Şi.*

— Este o nebunie, a şoptit ea. Cum o să ne-o iertăm vreodată, dacă se ajunge la ce-i mai rău? Cum vom mai

putea să trăim în pielea noastră?

— Da, dar la fel este peste tot... Cuvintele lui Raf au plutit în aerul nemişcat, iar el a făcut un pas spre ea, ca după aceea să se oprească. Nebunie, a şoptit el. Uneori, eşti nevoit să iei decizii care par imposibile.

Cara s-a sprijinit cu toată greutatea de dulap, iar pe interior a început să tremure violent. Îl ţintuia cu privirea, iar el o ţintuia pe ea. Nu era nimic de făcut. Războiul cerea decizii grele, alegeri imposibil de făcut. Şi, la fel ca Raf, prefera să se afle aici şi să încerce să facă tot ce putea pentru a-i feri de pericol pe oamenii din această vale.

Strigătul unui copil după mama lui a urcat dinspre piaţeta de jos şi a pătruns în încăpere. Asta era ceea ce primejduiau şi apărau în acelaşi timp.

Cara simţea că ochii ei negri fulgerau, iar focul hotărârii ardea puternic în ei.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— *Bella,* a şoptit Raf, Ceea ce vor să ceară unei femei să facă este cea mai periculoasă misiune dintre toate.

Ochii lui o implorau.

Dar ea a ridicat capul.

— Sunt pregătită.

15

ANNIE

Annie a mijit ochii, privindu-l lung pe Sandro. Urma să-i spună că ştia cine era mama ei? Dacă erau rude, de ce nu o contactase niciodată? Şi cum putea un străin să fi ştiut despre existenţa ei în tot timpul acesta, când ea, în mod evident, habar nu avusese? Şi-a încrucişat braţele şi a scuturat din cap.

— Cum ai putea tu să ştii cine sunt? Nu ştii nimic despre mine. Absolut nimic.

Dar înăuntrul ei se răsucea ceva întunecat care nu-i plăcea. Ştia ce este. Nesiguranţa. Nesiguranţa care o făcea să creadă că ar putea să piardă şansa de a locui în vila cea veche şi de a o iubi. Nu putea nega şi nu avea rost să fugă de faptul că se îndrăgostise de felul în care grădinile lunecau pe deal. De mâncarea din vale, de traiul simplu. De depărtarea de oraş. Se îndrăgostise de Italia şi le spusese colegilor ei de la firma de catering că va trebui să rămână aici o vreme.

— Aseară am vorbit cu tatăl meu, care locuieşte în State, a zis Sandro.

Gândurile lui Annie au revenit în prezent.

— Tatăl tău locuieşte în State? Iar tu stai la Londra?

Sandro a încuviinţat din cap.

— Familia înseamnă totul pentru tatăl meu. Cu toţii dorim să refacem legătura cu Italia, a zis el, privind la masă încruntat, II voi aduce aici, după ce voi restaura Villa Rosa şi va fi o zi foarte emoţionantă pentru noi toţi când va putea reveni acasă, îl chinuie cumplit faptul că Nicolas a fost alungat din familie de contesă. A venit timpul să îndreptăm răul acesta o dată pentru totdeauna.

Annie s-a sprijinit greu pe coate şi l-a privit.

— Atunci, eu cine sunt, Sandro? Care este locul meu în povestea familiei Messina?

— Nu vreau să fiu eu persoana care îţi aduce veşti proaste.

Annie şi-a dat ochii peste cap.

— Am trecut de momentul acela, Sandro.

Sandro a coborât vocea.

— Chiar vrei să ştii? Pentru că eu nu ţi-o recomand.

Crede-mă, este mai bine să nu ştii nimic şi să pleci acasă.

— Ei, haide.

Sandro s-a aplecat în faţă şi i-a prins mâinile care i se odihneau pe masă.

— Străbunica mea, Evelina Messina, a făcut mai mult decât să îl alunge pe sărmanul meu bunic, Nicolas. S-a oprit.

— Înţeleg.

— Annie, pregăteşte-te.

— Sunt pregătită, Sandro.

— A avut o aventură cu un nazist în timpul războiului şi din legătura aceea s-a născut un copil. Familia mea încă poartă crucea aceasta. Şi acum simţim ruşinea acelei legături.

— Un nazist?

A încercat să adopte acelaşi ton batjocoritor ca al lui Sandro, dar inima începuse să îi bată într-un ritm neregulat.

Sandro a continuat pe un glas ferm,

— Acesta este motivul pentru care Villa Rosa a rămas pustie atâta vreme şi pentru care vreau să o transform în ceva cu totul nou. Mă tem că moştenirea ta este atât de pătată, încât cel mai bine ar fi să fugi de ea şi să pleci acasă. Nu căuta să afli mai multe despre istoria aceasta, îţi va frânge inima.

Un *nazist?* Annie îşi împletea degetele peste bareta genţii. Aceasta era moştenirea ei?

Ştia că în Italia subiectul războiului rămăsese până astăzi unul sensibil. Al Doilea Război Mondial a fost un dezastru pentru italienii obligaţi să accepte o situaţie pe care nici unul dintre ei nu o dorea. Din cauza pactului dintre Hitler şi Mussolini, tinerii fuseseră ucişi în bătălie

după bătălie, pentru ca mai apoi să sufere pierderi şi distrugeri şi mai mari sub raidurile aeriene nemiloase ale Aliaţilor. Apoi, când au invadat germanii, după ce Italia trecuse de cealaltă parte şi încheiase pace cu Aliaţii, italienii din nord au fost nevoiţi să trăiască sub ocupaţie germană, în timp ce Aliaţii invadau ţara dinspre sud. După război, foarte mulţi au emigrat şi familiile au fost destrămate. Dar toate acestea erau rezultatele deciziilor guvernamentale, nu ale celor personale. Iar acum, să afle una ca asta despre Evelina Messina? Cea care îi putea fi bunică? Annie îl privea pe Sandro rămasă fără cuvinte, dar înăuntrul ei creştea tulburarea şi se chinuia să respire regulat.

— Aventura Evelinei Messina cu un nazist a adus ruşinea şi ruina pe capul celor din familia Messina decenii întregi după război şi din această cauză oamenii au evitat să mai aibă de-a face cu ei sau cu vila lor. Abia acum, după ce au trecut câteva decenii, adevăraţii Messina simt că se pot întoarce aici, în Italia.

— Ce legătură au astea cu mine?

Annie s-a lăsat pe spate în scaun, o roşeaţă i-a acoperit obrajii, iar ochii o usturau din cauza lacrimilor furioase, nevărsate. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să o acuze că este rezultatul unei legături condamnabile? Asta încerca să facă? Mintea i se înceţoşa. Ce ştia el despre obârşia ei?

— Cred că ştim amândoi.

— Dar cine a fost mama mea?

— Copilul pe care i l-a născut nazistului.

Annie a lăsat să-i scape un hohot de râs ca un lătrat.

— Iar ea cine a fost? Unde este? De ce a fost ea învinovăţită? Dar înainte ca Sandro să aibă şansa de a răspunde, Annie a continuat. Şi spune-mi un lucru: de ce

au abandonat ai tăi vila în întregime şi au lăsat-o să ajungă într-o asemenea stare de plâns? Dacă vă pasă atât de mult?

Sandro a oftat, cu ochii pierduţi peste piaţetă.

— Este limpede că familia ta a lăsat Villa Rosa să devină o ruină, a continuat Annie. A fost neglijată. Iar asta trebuie să se schimbe. Cineva trebuie să intervină şi să o restaureze. Cu multă grijă. Nu să o transforme într-un centru de conferinţe lipsit de suflet, în care oamenii intră şi ies. Grădina are nevoie de cineva care să o iubească, bucătăria trebuie umplută cu aromele mâncărurilor toscane, iar uşile duble trebuie deschise larg către curte, care la rândul ei trebuie umplută cu ierburi aromatice şi destule legume cât să hrănească o familie. Planul tău de a dărâma zidurile de rezistenţă va face ca toată clădirea să se rostogolească la vale. L-a privit drept în ochi. Simţea că Papa o încurajează. Doar nu degeaba era fiica unui arhitect. Dacă nu vrei să locuieşti la Villa Rosa, atunci de ce îţi mai baţi capul cu ea? Ce cauţi aici?

S-a oprit. Începuse să se enerveze, dar el era cel care năpustise asupra ei povestea acelui nazist, fără nici o dovadă.

Sandro şi-a scos ochelarii de soare Wayfarer de la ochi şi i-a aşezat peste buclele ondulate, lungi până la umeri.

— Cea care a ruinat reputaţia întregii familii este... strămoaşa ta. Iartă-mă, domnişoară Reynolds, dar ce legătură ai tu cu casa familiei mele? Tu eşti produsul unui blestem care mi-a silit familia să îşi abandoneze casa şi să o lase într-o asemenea stare, în sfârşit, acum încercăm să trecem peste povestea asta, Annie, noi am sperat că nu te vei întoarce niciodată aici.

Annie a împins uşor paharul gol peste masă,

— Dar de ce mi-a spus tatăl meu că eu sunt proprietara vilei? Nu poţi şterge asta, Sandro.

„Cu părul tău ridicol.” Cuvintele acestea nu le-a rostit. Dar le-a gândit şi ele au făcut-o să schiţeze un zâmbet pe care şi l-a înăbuşit.

— De ce ţi-a ascuns adevărul despre naşterea ta, dacă nu îi era ruşine de el?

Vorbele lui au plutit în aer, croindu-şi drum către inima lui Annie. Într-adevăr, de ce nu-i spusese Papa despre trecutul familiei ei înainte de a muri? îi fusese ruşine de ea? De el însuşi? El era oare tatăl ei adevărat?

— De ce să-ţi lase o scrisoare prin care să îţi spună abia după moartea lui că te-ai născut sub soarele Toscanei? Nu, Annie, amândoi ştim că îţi ascundea adevărul. Adevărul despre naşterea ta, pe care îi era prea greu să îl accepte. Tatăl tău şi-a protejat propria reputaţie până a murit. Nimeni nu vrea să fie un descendent al naziştilor care te-au adus pe tine pe lume. Trecutul tău este pătat prin asociere.

Annie a închis ochii.

Dar Sandro a continuat:

— Nu vrei să înfrunţi adevărul greu despre moştenirea ta. Eu ştiu cine sunt. Sunt dintr-o familie bună. Iar familia aceasta deţine Villa Rosa de secole întregi.

Annie şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Înainte de a merge mai departe, vreau să văd documentele care dovedesc că vila este în proprietatea ta. Sandro s-a lăsat pe spate. Dar tu nu ai nici un fel de documente, aşa-i?

Annie a întors capul, regretând pentru un moment că nu îşi lăsase părul lung şi blond liber pe spate. Coada de cal în care îl prinsese nu îi conferea destulă distincţie.

— Nu îţi permit să te atingi nici de vilă, nici de ceea ce se află în ea.
Grădina trebuie şi ea lăsată exact aşa cum este acum. Angajatul tău...

— Luca.

— Luca poate continua să caute sursa de apă, întrucât este în interesul grădinii, care a avut de suferit teribil din cauza neglijării în care a părăsit-o familia ta. Dar, având în vedere disputa noastră, nu trebuie atins nici un capăt de aţă până la rezolvarea acestei probleme. A ridicat bărbia şi l-a privit de sus. Mă fac bine înţeleasă, domnule Messina?

— Nu-ţi frânge singură inima, Annie. Uit-o.

Annie şi-a luat geanta şi a plecat.

16

CARA

Raf a traversat bucătăria rudimentară din micul apartament şi a scos o hartă veche.

— Uite, aici depozitează naziştii muniţie, în acest hambar vechi, de la marginea oraşului Cortona, i-a zis, arătând către un alt câmp din afara oraşului. Informaţiile noastre arată că plănuiesc să construiască un dispozitiv de artilerie antiaeriană în apropiere, cât şi să instaleze buncăre bine fortificate, dotate cu tancuri, pentru a opri avansarea Aliaţilor spre Cortona. Odată finalizate aceste planuri, va fi foarte dificil pentru Aliaţi să ne elibereze valea. Vor muri mult mai mulţi soldaţi şi săteni. Este esenţial să îi oprim.

Hambarul se afla la numai zece minute de sat. Cara a privit la hartă, încruntată.

— Dispozitivul este, bineînţeles, foarte bine apărat, dar la fiecare trei ore are loc schimbarea gărzii.

— Nu este destul timp pentru a crea o diversiune.

— Dar trebuie să fie.

Cara s-a ridicat în picioare. A dat ocol camerei şi s-a oprit lângă fereastra acoperită cu obloane, privind către el.

— Ce anume vrei să fac?

A pronunţat cuvintele destul de clar, dar chiar în timp ce le rostea i se păreau de necrezut, ireale.

— *Bella,* ai auzit de ştafetă?

Cara i-a susţinut privirea. Ştafeta opera ca un serviciu de curieri pentru rezistenţă, ducând documente şi mesaje

importante în numele partizanilor. Dar uneori, în ocaziile mai periculoase, puteau duce şi arme. Sensul vorbelor lui Raf i s-a limpezit. Nu îi cerea să transporte scrisori, hărţi sau documente. Şi, dată fiind proximitatea hambarului, se îndoia că urma să-i ceară să călătorească în relativa anonimitate oferită de un tren.

— Vrei să transport muniţia. Substanţele explozive. Şi vrei să fac asta pe bicicletă sau pe jos, nu-i aşa?

— Asta avem nevoie să facă o membră a ştafetei. Pentru că nu vor suspecta o femeie.

Cara a vorbit pe un ton coborât.

— Sunt angajata mamei tale. Ea este o adeptă fascistă. Nu mă vor suspecta niciodată pe mine.

— Dacă ar fi după mine, ai sta la adăpost în vilă, împreună cu ea.

— La vilă nu sunt la adăpost, a şoptit Cara. Raf, dacă continuă în felul acesta, partizanii vor ataca Villa Rosa. Nu îi vei putea împiedica. Amândoi ştim că îşi aleg drept ţinte membrii claselor de sus rămaşi credincioşi fasciştilor. Iar mama ta se culcă cu un nazist.

— Bruno Klein, a rostit Raf printre dinţi. Lucrează pentru comandantul din Florenţa.

— Da, Dumnezeu să o păzească! a şoptit Cara.

Raf şi-a îngropat capul în mâini.

— Îmi pare rău.

Cara s-a apropiat de el, până când între ei nu a mai rămas decât un pas. A întins un braţ şi l-a strâns de mână. A simţit cum o pârjoleşte o scăpărare de dorinţă, chiar dacă el nici nu a ridicat capul, îşi pierduse tatăl. Mama lui se purta reprobabil şi făcea alegeri care urmau să chinuie familia ani întregi. Fratele său, Nicolas, plecase... Toate astea puteau să îl lase fără familie. La fel ca pe ea.

— Nu pot controla ce face mama, a zis Raf, trăgându-şi mâna. Nu pot fi responsabil pentru faptele ei.

— Desigur, i-a şoptit Cara,

— Dar îmi este teamă că acţiunile ei te vor implica şi pe tine, a spus el, ridicând capul şi trecând cu privirea peste chipul ei, îmi este teamă că deja te-au implicat.

Ea a rămas nemişcată. „Desigur, s-a întâmplat deja, iar asta va rămâne între noi pentru totdeauna. Ce ar fi putut fi...

Cara s-a adunat şi a încrucişat braţele,

— Spune-mi ce vrei să fac.

O jumătate de oră mai târziu, Cara înţelesese totul. Stătea pe scaun, privind la hartă, împreună cu Raf.

— Aşadar, explozivii sunt în acest moment depozitaţi într-o clădire din Cortona. Trebuie să merg acolo cu bicicleta sâmbătă dimineaţă, să iau cutia cu dinamită, să o pun într-o sacoşă de cumpărături în coşul bicicletei mele şi apoi să o aduc aici, înainte de ziua stabilită pentru misiune.

Raf a ridicat privirea spre ea.

— Nu în sat. Este prea periculos. Dacă sunt descoperite substanţe explozive, naziştii îi vor ucide pe toţi cei de aici. În ochi i s-a văzut o mică ezitare. Vreau să duci dinamita în pavilionul de vară de la vilă, înainte de a fi amplasată pe poziţie, a zis el. Şi nu vreau să mergi cu bicicleta ta. Vreau să iei bicicleta mamei mele.

— Ce?

Dar Raf a ridicat o mână,

— Dacă te opreşte cineva, poţi spune că te duci să iei un cadou pentru contesă din Cortona, un pachet de *cocci* venit pe numele ei. Coletul va fi un dar trimis de mine. Împreună cu cadoul, vei găsi şi o scrisoare pentru ea, în

care îi explic că sunt bine, sănătos. O scrisoare de la un fiu iubitor.

— Desigur, a zis ea. Îmi dai adresa din Cortona, de unde trebuie să ridic pachetul?

— O reţii şi după aceea distrugi hârtia. Săptămâna asta, ai grijă săi spui mamei că te-ai întâlnit cu mine la piaţă, în Cortona, în ziua ta liberă şi că am promis să îi trimit o scrisoare. Împreună cu un mic cadou. Pot să îi spui că lucrez în Cortona cu... autorităţile. Poţi să-i spui că nu ştii unde anume locuiesc în oraş.

Dacă te întreabă... Că nu te aşteptai ca fiul ei să îţi divulge adresa la care locuieşte.

Secretara. Fata care ar fi o noră cât se poate de nepotrivită ia Villa Rosa... Vorbele contesei, rostite cu ani în urmă, după acea primă întâlnire magică a lor, pluteau şi acum în aer.

Cara s-a ridicat. Raf s-a ridicat şi el şi, cu multă delicateţe, i-a pus un deget sub bărbie. Ochii ei îi cercetau pe ai lui, trecând dintr-o parte în alta.

— Singura mea temere este pentru prietenii noştri din sat.

El o asigurase de mai multe ori că vor fi postaţi partizani în sat, cu instrucţiuni să îi împuşte pe naziştii suspectaţi că le fac rău sătenilor. Dar vorbele lui nu aveau darul să o liniştească.

— Draga mea Cara. Ştiu cât îţi pasă de toţi cei de aici. De valea aceasta. De Toscana. De viitor. De asta eu...

S-a aplecat spre ea, tot mai aproape, dar ea s-a tras în spate.

Contesa era o femeie puternică şi nemiloasă. Dacă afla cumva că a depăşit măsura, contesa putea distruge reputaţia Carei, ba chiar şi siguranţa ei, numai cu un

telefon. Adevărul este că nu avea încredere în contesă. Nu avea încredere în mama lui Raf.

— Îţi promit că voi lua muniţia.

S-a tras de lângă el şi s-a îndreptat spre uşă.

17

ANNIE

Annie era aşezată pe podeaua biroului din Villa Rosa, cu tot felul de hârtii împrăştiate în jur. Luca îi permisese să intre în casa aceasta veche şi grandioasă fără ştiinta lui Sandro, iar ea demarase ceea ce spera să fie o căutare fructuoasă. Dar până acum, găsise totul şi nimic. În birou nu erau decât documentele fermei şi hârtii de afaceri, păstrate şi îndosariate meticulos, însă dosarele se întindeau din 1947 până în 1990, anul naşterii lui Annie – şi, în acelaşi timp, anul în care murise contesa.

Arhivele păreau păstrate şi controlate cu atenţie. Fiecare scrisoare, fiecare document purta semnătura contesei. Un detaliu relevant era acela că nu era menţionat nicăieri bunicul lui Sandro, Nicolas Messina, în mod clar, argumentul său bazat pe dreptul primului născut suna un pic fals.

Singurul lucru care părea categoric era acela că nu îl implicase niciodată pe fiul ei cel mare, Nicolas, în treburile vilei.

Ceea ce confirma spusele lui Sandro; dar asta nu explica legătura lui Annie cu vila. Era cu adevărat nepoata contesei? încerca să uite insinuarea lui Sandro, cum că ar fi descendenta unui nazist, iar în documente nu se găsea nimic care să sugereze adevărul acelor vorbe.

Luca a intrat în birou la ora prânzului, Annie deschisese la perete uşile franceze duble care dădeau către grădină şi i se păruse plăcut să lucreze aici, de unde îl putea auzi pe Luca afară. La fel ca ea, Luca îşi continua propria căutare,

aflându-se pe urmele acelei fântâni care ar fi permis apei să curgă din nou prin grădinile cele minunate.

— Ai avut noroc?

Luca stătea în picioare, încadrat de lumina puternică a soarelui, care strălucea prin uşile deschise. Lumina aurie a Toscanei forma o aură în jurul capului său blond.

Annie a ridicat privirea la el şi aproape că a fost nevoită să îşi ducă mâna streaşină la ochi.

— Contesa Evelina a fost foarte riguroasă în activitatea de arhivare, dar extrem de echivocă în legătură cu ceea ce caut eu.

— Vrei să-mi spui mai multe? a întrebat Luca, cu o voce prietenoasă.

Annie a luat o gură de aer, ezitantă.

— Sandro spune că ar fi existat o aventură amoroasă între contesă şi un nazist în timpul războiului. Zice că obârşia mea se găseşte în legătura aceea amoroasă.

Documentele de pe podea au început să înoate în lacrimi în faţa ochilor ei.

— Cum Dumnezeului poate dovedi un asemenea lucru? s-a auzit vocea lui Luca în camera cufundată în tăcere. M-ai lăsat perplex.

Annie a scuturat din cap.

— Ştiu.

Luca s-a lăsat pe vine alături de ea, ridicând cu grijă unul dintre teancurile de hârtii pe care Annie le aranjase pe podea.

— Te simţi bine?

Annie a ridicat din umeri.

— Nu-I cred. Şi totuşi, altă explicaţie nu există în acest moment. A întors capul către el, cu ochii imenşi. Din păcate, toate piesele îşi găsesc locul pe tablă. Aşa cum

spune şi Sandro, asta ar explica de ce tatăl meu nu s-a simţit în stare să-mi spună adevărul despre naşterea mea. Şi ar explica de ce a fost abandonată vila, de ce nu a vrut nimeni să îşi lege numele de ea după ce a murit contesa, împreună cu trecutul ei ruşinos. Toate lucrurile acestea se leagă, a zis Annie, îngropându-şi capul în palme. Ce moştenire oribilă!

A simţit mâna lui Luca, blândă, pe spatele ei,

— Poate că nu este adevărat, a zis el cu o voce lipsită de speranţă.

— Nu vreau să fie adevărat. De fapt, nu vreau decât să plec acasă.

— Bine, dar hai să nu renunţăm încă. Lipsesc toate documentele din timpul războiului?

Annie a încuviinţat din cap.

— Iar încăperea în care se depozitau dosarele, la capătul acestei aripi a casei, care, după cum spune Sandro, era altădată grajd, a fost golită toată. Cineva le-a scos de acolo. Ca să fiu sinceră, în camera aia simt că mă trec toţi fiorii.

Luca şi-a trecut o mână peste bărbie.

— Mi se pare ciudat că s-a păstrat totul din 1947, dar nimic de până atunci. Este clar că cineva a vrut să ascundă ceva.

— Asta mă îngrijorează şi pe mine.

Annie s-a ridicat şi şi-a îndreptat spatele după orele petrecute stând aşezată pe podea. Ar fi trebuit să stea la birou, dar i s-a părut că prea intra cu de-a sila, aşezându-se pe locul unde stătuse timp de atâţia ani această femeie care ţinuse în mâinile ei frâiele familiei Messina. „Trădătoarea care ar putea să fie bunica mea.”

I se părea că încă era prezentă aici, în vilă, deşi fusese

Ştearsă orice dovadă a anilor de război. Annie se întorsese la vechile fotografii alb- negru ale femeii cu un păr blond minunat coafat, îmbrăcată într-o rochie de seară fără bretele; zâmbea, da, dar privirea ei păstra vestigii de oţel, Dintr-un impuls, Annie fotografiase imaginea aceea cu telefonul ei.

— Ai nevoie de o pauză. Vrei ceva de mâncare? i-a pătruns în gânduri glasul lui Luca.

— Voiam să cobor în sat ca să îmi iau un *panini* şi un alt espresso, a zis ea, zâmbind, îţi sunt datoare pentru că m-ai lăsat să intru în vilă.

Ai vrea să mergi cu mine la masă?

Sandro nu îi interzisese în mod expres să intre în vilă, dar se înţelegea de la sine că nu i-ar fi plăcut... Privirea din ochii albaştri ai lui Luca era netulburată.

— Ţie ţi-a lăsat tatăl tău o cheie, nu mie.

— Ai dreptate, a chicotit ea.

— Eu nu sunt decât grădinarul.

A întins mâinile într-o parte şi în cealaltă, iar chipul i s-a luminat de un zâmbet frumos.

— Exact, a râs Annie. Doar că n-ar trebui să riscăm luând prânzul împreună în sat, în caz că Sandro dă târcoale prin jur. Nu a fost foarte fericit ultima dată când ne-am văzut.

— Am putea merge la mine acasă, a propus Luca. Dacă eşti gata să îţi iei inima în dinţi.

— De ce, şi ea a fost abandonată decenii la rând? E plină cu dosare migăloase care îmi refuză orice răspuns?

Luca a zâmbit.

— Din câte ştiu eu, nu. Dar nici nu mi-am vârât nasul peste tot.

Annie i-a răspuns cu un zâmbet, muşcându-şi buza.

— Sandro a renovat-o. A pus să se văruiască zidurile, a curăţat bucătăria şi baia şi a instalat un frigider modern şi un cuptor. Am chiar şi o maşină de spălat vase!

Annie şi-a lăsat capul într-o parte.

— Haide, a zis el. O să-ţi gătesc ceva.

Chiar atunci, o pasăre mică a intrat în zbor în încăpere prin uşile deschise. A aterizat pe biroul contesei şi i-a privit fix, întorcându-şi capul de la unul la celălalt. Annie nu îndrăznea să se mişte. Abia îndrăznea să respire.

— Vila trebuie readusă la viaţă. Trebuie să îl deschidem uşile, a şoptit Luca.

Parcă aprobându-l, pasărea l-a privit nemişcată timp de o clipă. Apoi a ieşit în zbor, eliberându-se către cerurile albastre şi senine ale Toscanei.

18

CARA

Cara şi Alphonso studiau cu atenţie ziarele în fiecare zi. Nu puteau decât să spere că germanii se vor retrage în mare grabă spre nord şi că valea va fi scutită de urgia lor odată cu avansarea trupelor aliate. Dar nu exista nici o garanţie, iar în sat stăruia o atmosferă încărcată. În fiecare dimineaţă, găseau un nou grup de refugiaţi amărâţi, strânşi unii într-alţii la uşa din spate a Villei Rosa. Cara îşi luase obiceiul să vină la muncă mult înainte de zori, ca să o ajute pe Bettina să coacă destule chifle pentru a-i hrăni pe aceşti oameni.

Cara stătea împreună cu Bettina în faţa uşii de la bucătărie şi împărţea pâinea proaspătă şirului ordonat de oameni adunaţi la vilă în acea dimineaţă. Mulţi dintre copil erau prea slabi ca să meargă pe picioruşele lor ca nişte beţe; îţi frângeau inima, cu burţile umflate de foame. Aveau feţele murdare, iar Cara a umplut o cadă cu apă călduţă, ca să se poată spăla în curtea încălzită de soare din spatele Villei Rosa, în fiecare dimineaţă, Cara culegea ce fructe găsea în livadă şi le felia pe farfurii, simţind că i se rupe inima văzând felul supus şi răbdător în care refugiaţii acceptau mâncarea. Niciodată nu cereau să fie lăsaţi să doarmă în paturi, în casă, spre deosebire de nazişti, care erau al doilea grup de vizitatori ce apăreau constant în grădina vilei. În săptămâna aceea, Cara refuzase o cerere a comandamentului local din sat care dorea să preia întreaga vilă şi să o transforme în spital pentru soldaţii germani răniţi aduşi dinspre sud. Cum

contesa era plecată la Florenţa cu Bruno Klein, iar Raf nu era aici, Cara spusese pur şi simplu că nu are autoritatea de a permite acest lucru, iar comandantul, respectând în mod miraculos nevoia ca o asemenea decizie să fie luată de o persoană cu autoritate, plecase încruntat, dar dând din cap în semn de înţelegere. Dar chiar în aceeaşi după-amiază, un camion german cu însemnele Crucii Roşii parcase în faţa intrării principale a vilei, parcă pentru a-i înştiinţa pe partizani de care parte se situa Villa Rosa. Deocamdată, germanii tolerau faptul că cei de la vilă îi hrăneau pe refugiaţi.

Cara a întins o mână şi a pus-o sub bărbia osoasă a unui băieţel. A luat o felie groasă de piersică şi i-a băgat-o în gură.

— *Grazie,* a şoptit mama copilului.

Femeia avea ochii adânciţi în orbitele vineţii, iar obrajii îi erau palizi şi supţi.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! i-a spus încet Cara.

Femeia s-a întors, cu capul plecat, şi l-a condus pe copil spre un loc ferit, ca să îşi mănânce pâinea.

În afară de refugiaţi, veneau şi partizani în căutare de hrană. Seara, un adolescent de încredere pe nume Giuseppe, care evita încorporarea pentru a nu fi silit să lupte de partea nemţilor, apărea ca o figură întunecoasă ce bântuia în jurul anexelor din spatele vilei, Cara ieşea cu un coş de mâncare pentru grupul de tineri despre care ştia că duceau o existenţă grea, într-o grotă de pe deal. În ultimele câteva zile, Giuseppe îi câştigase încrederea, dar circulau zvonuri despre SS- işti îmbrăcaţi în haine grosolane, aşa cum purtau partizanii. Cara tot nu ştia dacă bărbatul pe care îl întâlnise în grădini şi care ceruse de la vilă mii de lire, ca mai apoi să fugă printre viţele-de-vie,

fusese un SS- ist sau partizan.

Din nefericire, un fermier amabil din cealaltă parte a văii se învoise să îi ajute pe doi partizani care cerşeau la uşa lui, ca mai apoi să descopere că fusese păcălit de nişte soldaţi din SS. Cara a pălit îngrozită auzind cum fusese târât din casa lui, pus cu spatele la un copac de pe proprietatea sa şi împuşcat fără milă pentru trădare. Fiul lui în vârstă de şapte ani descoperise cadavrul însângerat şi fusese incoerent timp de câteva zile, tremurând încovrigat în pat. Vestea aceasta avusese darul de a-i accentua suferinţa pentru pierderea propriului tată. Copilul de şapte ani era prea mic ca să facă ceva, dar ea, nu.

Cara mărşăluise până în biroul comandantului din sat de cum auzise această poveste îngrozitoare. El îi spusese cu un glas ferm că naziştii erau gata să fie rezonabili, dar dacă oamenii nu erau dispuşi să le arate acelaşi respect la rândul lor şi îi trădau, nu aveau de gând să tolereze.

Sunetele bombardierelor germane care aruncau în aer poduri la sud de vale era deja un ritual zilnic, iar bufniturile înăbuşite ale bombelor care cădeau peste dealurile din depărtare îi mânau pe Cara şi pe Alphonso la ultimul etaj al Villei Rosa, de unde vedeau fumul ridicându-se peste poduri.

Din când în când, Cara vedea câte un avion aliat în cădere, prins între focurile încrucişate ale artileriei antiaeriene şi se obişnuise cu imaginea paraşutelor argintii care cădeau spre pământ. Nu înţelegea cum va putea Italia să îşi revină vreodată.

Un singur pilot aliat doborât venise la vilă să ceară mâncare. Bettina îl băgase în bucătărie şi îl hrănise, dar îl avertizase că nu poate rămâne.

Cara trebuia să se pregătească pentru misiunea periculoasă pe care îi promisese lui Raf să o ducă la bun sfârşit a doua zi, dar de la sfârşitul săptămânii vigilenţa partizanilor sporise şi străjuiau drumurile principale care mergeau spre sud dinspre Florenţa, atacând la întâmplare maşini aflate în trecere, pentru că aparţineau întotdeauna unor fascişti sau nazişti. Nimeni altcineva nu îşi permitea să întreţină o maşină sau să cumpere benzină în Italia acestor zile.

Maşina contesei era în garaj. Până la Florenţa, luase trenul împreună cu amantul ei. Automobilul lui nemţesc nu mai era parcat pe aleea de acces, întrucât îi ordonase unuia dintre subordonaţii lui să o ia, evident fără să se îngrijoreze că omul îşi risca viaţa.

Carei îi era groază de clipa întoarcerii elegantului cuplu la Villa Rosa, în seara aceea, Cara s-a îndreptat către căsuţa grădinarului, unde mirosul pâinii prăjite la focul deschis făcut de Alphonso era însoţit de izul puternic al ardeilor care se coceau în cuptor, îi mânca pe pâine în chip de cină simplă, după care urmau piersicile pe care Bettina le conservase peste vară într-un sirop îndulcit cu miere de albine din zonă.

S-a oprit cu mâna pe clanţă,

— Alphonso?

Alphonso a deschis larg uşa verde.

— *Buonasera, signorina.*

Cara a fost pe loc învăluită de senzaţia de confort pe care o simţea întotdeauna când intra în modesta locuinţă a lui Alphonso. Podeaua din cărămidă ceruită era perfect curată, iar pe pereţii văruiţi nu se vedea decât o cruce simplă, atârnată deasupra patului său de bărbat singur. Papucii lui erau aşezaţi cu grijă pe podea.

— Îmi pregăteam masa de seară, a spus Alphonso. Vreţi să mâncaţi cu mine?

Cara a clătinat din cap, mişcată de bunătatea lui.

— Îţi mulţumesc, Alphonso. Am câteva roşii şi pâine pe care să le duc în sat. Am destulă mâncare. A întins mâna şi a pus-o pe braţul lui. Te rog, nu te opri.

Alphonso s-a apropiat de masă şi i-a tras un scaun. Cara era mulţumită să se poată aşeza; fusese o zi lungă. Iar când Alphonso a ridicat o sticlă de vin produs de podgorenii locali din strugurii pe care îi îngrijea el pe coasta dealului, Cara a făcut o mişcare de încuviinţare. Tânărul care înainte de război se îngrijea de viile de pe pământul vilei fusese ucis în campania nord-africană şi de atunci Alphonso se străduise să înveţe cum să îngrijească şi să gestioneze viile.

Un podgorean local le trimitea şi acum culegători la timpul recoltei şi până în acel moment reuşise să-i trimită contesei sticlele cu vinul obţinut din struguri de la Villa Rosa, chiar dacă naziştii furaseră cât de multe putuseră de la podgoreni în acel ultim an.

— Mi-ar prinde bine un întăritor – doar o gură, i-a zâmbit, în timp ce el îi umplea pe jumătate paharul mare aflat în faţa ei, Alphonso, vreau să te rog ceva. El s-a oprit, cu felia de pâine în mână, la jumătatea drumului spre gură.

— Am nevoie să împrumut bicicleta contesei mâine-dimineaţă...

19

ANNIE

Annie I-a însoţit pe Luca spre căsuţa grădinarului. Era pitită după vilă, dincolo de curtea din spate şi de grădina de legume năpădită de bălării. Au trecut pe lângă un grajd cu două niveluri, dotat cu boxe pentru zece cai, Annie a aruncat o privire înăuntru.

— Cineva trebuie să fi fost un călăreţ pasionat, a zis ea, strâmbând din nas. Eu am fost întotdeauna îngrozită de călărit; nu ştiu cum poţi să stai călare pe un cal care mişcă din urechi şi habar nu ai ce are de gând să facă.

Luca s-a întors spre ea,

— Trebuie să vii cu mine la călărit. Nimic nu se compară cu o plimbare călare pe văile Toscanei. Îţi garantez că acolo te vei îndrăgosti de cai.

Annie a râs.

— Glumeşti, a spus ea, zâmbindu-i larg şi clătinând din cap. Eu îţi mărturisesc una dintre cele mai mari temeri ale mele, iar tu îmi spui că trebuie să o depăşesc?

— Scuze, a zis Luca, privind în jos, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Cred că atunci când îţi place ceva aşa cum îmi place mie, vrei să împărtăşeşti sentimentul cu alţii. Am crescut cu cai şi îmi place să călăresc la fel de mult cât îmi place să plantez ierburi noi în pământ şi să le ofer o casă.

— Înţeleg. Este pasiunea ta, aşa cum a mea este gătitul.

A mers în urma lui, dincolo de un garaj din piatră, cu o uşă din lemn, decolorată. După ce au trecut de garaj, au ajuns la o căsuţă ridicată în spatele unui gard din şipci

albe. Luca a ţinut deschisă poarta vopsită în alb, iar Annie a păşit în grădina proaspăt plantată, în care lujerii verzi păreau sănătoşi şi îngrijiţi, ieşind din pământul fertil, săpat de curând, în fiecare dintre cele patru parcele în care era împărţită grădina erau trandafiri tineri şi lavandă, care atrăgeau deja albinele. În mijlocul parcelelor erau plantate salvie şi nalbă, iar poteca din cărămidă era mărginită de şiruri îngrijite de buxus. Din nou, lucrul acesta îi părea curios. De ce se ocupa atât de mult să îngrijească grădina din jurul unei case în care nu putea sta decât o perioadă scurtă?

— Ai făcut o treabă uimitoare aici, a zis Annie.

Luca i-a făcut semn cu capul.

— Vino înăuntru.

Şi a condus-o către uşa verde de la intrare, cu un elegant ciocănel rotunjit, din bronz, lustruit atât de bine, încât lucea. Treapta din faţă fusese măturată şi de fiecare parte a uşii proaspăt vopsite se afla câte un ghiveci cu părăluţe.

Înăuntru, Annie s-a uitat în jur cu o privire apreciativă. Contrastul dintre podeaua ceruită din cărămidă, zidurile văruite, patul pentru o singură persoană ascuns în colţul camerei, cu cuvertura sa veche şi albă şi frumuseţea grandioasă şi decăzută a vilei era dezarmant. Această căsuţă simplă avea ceva primitor şi fermecător, o senzaţie pe care Sandro, în mod evident, nu plănuia să o reproducă în vilă.

Luca s-a dus către bucătăria care se întindea pe un perete şi din frigider a scos prosciuto, din dulap câteva lipii locale, ulei de măsline şi rucola, pe care le-a amestecat cu nuci pecan şi pere.

— Pot să te ajut? a întrebat Annie,

Dar Luca a clătinat din cap.

A aşezat masa sub fereastra care dădea spre noua grădină a casei şi a adus o sticlă de vin local şi două pahare. S-a aplecat şi a deschis larg ferestrele lucarnei.

— E ca în rai, a zis Annie,

Şi-a întins braţele, s-a lăsat pe spate în scaun şi, în timp ce Luca ridica paharul cu vin, ea a înclinat din cap în semn de apreciere.

— Totul pare delicios, a zis ea.

— Foarte bine.

I-a întins o farfurie cu prosciuto şi lipii.

Au mâncat într-o tăcere plăcută o vreme, iar la un moment dat Luca a lăsat din mână paharul cu vin, cu o privire greu de definit.

— Ştii că, dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să mi-o ceri, a zis el.

Annie a privit spre grădină şi tot ce putea vedea era posibilitatea – posibilitatea ca vila şi grădina ei să fie iubite din nou.

— Este o enigmă de ce mi-a lăsat Papa scrisoarea, a murmurat ea. Nu am nici un indiciu.

După ce ascultase povestea lui Sandro despre aventura pe care Evelina Messina o avusese cu un nazist, Annie se perpelise toată noaptea, simţind o inexplicabilă răbufnire de ruşine. Faptele generaţiilor trecute nu sunt în nici un fel vina celor de astăzi, dar jubilaţia lui Sandro când îi spusese că istoria descendenţei sale era nepătată o făcea să se simtă şi mal vinovată.

Ţinea legătura cu Monica şi Paul. Amândoi îi trimiteau mesaje regulat şi avusese o scurtă conversaţie cu Paul despre posibila vânzare a casei lui Papa de la Carmel-by-the-Sea. Nici el, şi nici Monica nu voiau să locuiască în

casa de lemn pe care Papa o proiectase şi o construise şi, întrucât Annie moştenise vila din Toscana, Papa le dăruise casa din California celor doi copii mai mari ai săi. Era o decizie rezonabilă, iar lui Annie nu-i trecea prin gând să o conteste, dar, cum trecutul ei devenea cu fiecare clipă mai neclar, simţea că îi alunecă printre degete toate lucrurile pentru care merita să lupte.

A oftat adânc.

— Sandro îmi spune că aventura din timpul războiului a Evelinei Messina a adus atâta ruşine pe capul celor din familie, încât i-a transformat în paria în zonă şi de aceea rudele lui au ocolit Villa Rosa şi Toscana. A insistat că revendicarea mea nu este numai ilegitimă, ci şi reprobabilă.

Luca a întins o mână peste masă.

— Îmi pare rău.

— Bunicul lui Sandro, Nicolas, a fost fiul cel mare al contesei, dar se pare că a părăsit vila când a izbucnit războiul, a continuat Annie. Dar a existat un al doilea fiu, Rafaeli. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el... Poate că Evelina Messina a rămas să locuiască aici şi se simţea singură cu acest bebeluş şi fără fiii el. Annie s-a încruntat. Mi se pare un sfârşit groaznic de trist, dar, privind la starea în care se află vila, este unul realist. Şi apoi mai sunt şi eu.

— Trebuie să fie cineva în zonă care cunoaşte povestea, a zis Luca, dar vocea lui era nesigură şi palma lui lovea în masă fără astâmpăr. Poate la arhive sau la bibliotecă?

Annie a clătinat din cap.

— Singurul mod de a afla ceva despre eventuali străbuni italieni este să scrii la parohia locală sau la biroul de evidenţa populaţiei şi nu există nici o garanţie că o să primeşti un răspuns. În plus, nu se ocupă decât de

membrii familiei născuţi în Italia.

— Atâţia italieni au emigrat după război, a zis Luca încet. Ce s-a întâmplat aici a fost îngrozitor.

Insuportabil.

Annie a încuviinţat din cap.

— Am citit câte ceva pe internet despre istoria acestui loc în timpul războiului. Mă tem că nu ştiam nimic.

Şi-a îndreptat din nou privirea dincolo de fereastră, spre grădina liniştită.

— Ştim cu toţii despre debarcarea din Normandia şi despre ocupaţia nazistă a Franţei, dar aici a fost ceva brutal. Naziştii au ocupat Toscana... Nu cunosc ramificaţiile a tot ceea ce s-a întâmplat. Şi mie mi-ar plăcea să aflu mai multe, Annie.

— Trebuie să aflu dacă ceea ce spune Sandro este adevărat. În după- amiaza aceasta vreau să caut prin dormitorul contesei. Nu pot decât să sper că voi găsi vreo scrisoare ascunsă într-un sertar al unui birou.

Annie a închis ochii timp de o clipă. Sertarele secrete din birouri nu erau locuri prin care voia să mai caute vreodată.

Luca a râs slab.

— Ce este?

S-a ridicat, a adunat farfuriile de pe masă şi a traversat încăperea spre bucătărie, a băgat vasele murdare în maşină, apoi s-a întors din nou spre ea.

— Cafea? a întrebat el,

Annie a încuviinţat din cap, absentă.

— Mulţumesc.

Dar l-a privit în timp ce căuta borcanul cu boabe de cafea şi îşi făcea de lucru.

Când s-a întors şi s-a aşezat la loc, Annie s-a aplecat

peste masă şi şi-a încrucişat braţele.

— Am impresia că ai ceva de spus.

Luca a turnat băutura neagră şi aromată în două ceşcuţe de espresso.

Annie a privit curajoasă puţina cafea din faţa ei. Ce n-ar fi dat pentru un caffe latte... Dar când te afli la Roma, adopţi obiceiurile locului. A aşteptat, Luca a clătinat din cap, încruntat.

— Nu vreau să te alarmez, a zis el.

Annie a rămas nemişcată.

— Dar ideea este, a continuat el ridicând capul pentru a-i întâlni privirea, că mama va veni în scurtă vreme aici, să mă viziteze. Cred că,„ ar fi bine să o cunoşti – sigur, dacă doreşti.

— Da?

Annie s-a lăsat moale în scaun, uşurată. Îi venea să râdă.

— Ei bine, nu cred că o putem alarma, a glumit ea. Doar nu ne-am aruncat cu capul înainte într-o relaţie pasională.

Soarele arunca peste masă o fâşie de galben intens, care îi lumina mâinile. El le-a ridicat şi timp de o clipă şi-a sprijinit capul în ele.

— Nu, nu am făcut asta, a zis el încetişor, Annie se juca cu ceaşca de cafea.

— Vezi tu, bunicul meu a muncit aici în timpul războiului. Îl chema Alphonso şi era grădinar la Villa Rosa, Mă tem că este adevărat, el i-a spus mamei că, în timpul războiului, contesa a avut o aventură cu un nazist de rang înalt, aşa cum ţi-a spus Sandro, îmi pare rău, Annie.

Într-un final, când şi-a recăpătat glasul, Annie a reuşit doar să şoptească:

— Bunicul tău a locuit chiar în căsuţa aceasta de pe moşie?

Acum se legau lucrurile. Avea mai multă noimă... motivul pentru care se afla aici. Se afla oare în propria căutare a trecutului?

Luca a încuviinţat din cap. S-a aplecat înainte şi şi-a coborât mâinile pe masa simplă.

— Bunicul a murit cu mulţi ani în urmă. Eu eram foarte mic. Nu mi-l amintesc mai deloc. Bunica era cu mult mai tânără decât el. Tot ce ştim este că a părăsit Villa Rosa după război şi nu ştiu de ce. Mă întreb dacă a plecat din cauza acelei legături. Bunica mea vorbea despre chestiunea aceasta numai în şoaptă şi tot ce ştiu este că tot timpul clătina din cap şi spunea că a fost o afacere foarte tristă. Iar bunicul nu mi-a vorbit despre asta niciodată. Dar nu am putut rezista invitaţiei de a veni să lucrez la Villa Rosa. Simt că locul acesta curge şi prin venele mele. Nu ştiam dacă să-ţi spun sau nu, a zis el după o scurtă pauză. Nu voiam să complic lucrurile. Şi mă tem că veştile mele nu îţi sunt de nici un ajutor.

Luca a coborât privirea spre mâna ei şi timp de o clipă a părut că vrea să întindă mâna şi să o pună peste ale ei. Dar nu a făcut-o. Annie pusese sub semnul întrebării spusele lui Sandro, despre legătura dintre familia ei şi nazişti, dar auzind-o din gura lui Luca a simţit că a primit un pumn în stomac.

20

CARA

Cara şi-a petrecut noaptea dinaintea drumului la Cortona la vilă. Alphonso umflase roţile de la bicicleta contesei, care acum o aştepta în siguranţă în garajul din spatele grajdurilor, locul acela de unde înainte răsuna nechezatul cailor, până când fuseseră rechiziţionaţi pentru război.

Oamenii erau mai îngroziţi ca niciodată; avioanele germane răspândeau tot mai multe broşuri prin care cetăţenii Toscanei erau avertizaţi că cei prinşi că sunt implicaţi în activităţi de rezistenţă vor plăti cu viaţa.

În acelaşi timp, avioanele aliate treceau pe deasupra, distribuind broşuri prin care toscanii erau încurajaţi să îi susţină pe partizani, să arunce în aer adăposturile naziştilor şi să *reziste, să reziste, să reziste,* pentru că Aliaţii se apropiau. Însă naziştii locali nu ezitau să comită represalii aprige în panica de care fuseseră cuprinşi văzând cum le scăpa din mâini puterea.

Bettina îi ceruse uneia dintre slujnice să pregătească pentru Cara o cameră de oaspeţi de la primul etaj, iar acum vila părea sumbră şi cufundată într-o tăcere stranie.

Lumina lunii se lăţea ca o băltoacă peste scândurile din lemn ale podelei din camera de oaspeţi. Cara s-a sprijinit de fereastră, privind afară spre curtea pustie din spatele casei. Ştia că Alphonso avea obiceiul de a ieşi din căsuţă în timpul nopţilor lungi pentru a se asigura că nu îi jefuia cineva grădina de legume întărită cu ziduri, dar acum nu se vedea niciunde.

Nu putea dormi, ci simţea nevoia să se afle afară. Copacii şi florile luminate de lună păreau mai puţin stinghere decât interiorul casei tăcute.

Cara a deschis uşa de la intrare şi a făcut câţiva paşi pe aleea cu pietriş, luând-o pe scările care coborau dinspre terasa cea mai înaltă. S-a oprit la marginea crângului de măslini argintii, sprijinită de unul dintre arborii bătrâni, cu ochii închişi şi sperând să o destindă aerul călduţ şi înmiresmat de aici, ca mai apoi să se poată întoarce la etaj şi să adoarmă.

Dar mintea îi era o vâltoare de amintiri, în ziua în care începuse să lucreze pentru contesă, pătrunsese în această grădină, simţind că inima îi bubuia în piept şi că picioarele îi erau captive în pantofii cu tocuri înalte, cu care nu era obişnuită. Ducea în mâini un jurnal greu din piele şi un teanc de cărţi despre contabilitate, pe care i le cumpărase Papa, ca să înveţe cum să îşi facă treaba mai bine, Raf, care lucra împreună cu Alphonso, ajutându-l să cureţe o conductă înfundată dintr-una dintre fântânile alimentate de izvorul cu apă proaspătă aflat sub grădini, ridicase capul şi, privind-o, îşi dusese mâna streaşină la ochi. Purta o pereche de pantaloni deschişi la culoare şi o cămaşă albă, iar peste umerii largi îi trecea o pereche de bretele. Văzând-o încărcată cu toate cărţile acelea, lăsase lopata pe care o ţinea în mâini şi coborâse ca să-i vină în ajutor. Raf îi uşurase braţele de greutatea cărţilor şi ea glumise pe seama pantofilor ei cu tocuri, iar el urcase împreună cu ea, încet, potrivindu-şi pasul după al ei, apoi îi deschisese uşa verde, invitând-o înăuntrul vechii vile care o fermeca şi o intimida în acelaşi timp.

Într-o seară, după ce ea îşi terminase treaba, coborâseră în sat împreună. Era toamnă, iar aerul se răcorise la finalul

unei zile reci, cu cer senin, de o frumuseţe splendidă, cu frunze muiate în roşu şi trandafiriu, iar el i-a împrumutat jacheta lui, punându-i-o peste umeri cu o grijă delicată. Se întuneca, iar el insistase să o conducă până în faţa uşii. Se lăsase între ei o tăcere stânjenitoare, timp în care ea stătea cu o mână pe clanţa uşii de la intrarea pensiunii care aparţinea familiei lui Raf şi pe care tatăl ei o conducea de peste douăzeci de ani. Raf părea că se pregăteşte să spună ceva, dar a clătinat din cap, i-a urat o seară bună, s-a întors şi sa îndepărtat. Papa îi văzuse de la ferestrele de sus şi insinuase că Raf părea să ţină la ea.

Cara înţelegea bariera de clasă care îi despărţea şi, de fiecare dată când îl vedea, de fiecare dată când îi vorbea, de fiecare dată când se gândea la el şi se lupta cu atracţia tot mai mare pe care o simţea faţă de el, bariera banilor şi a rafinamentului se ridica între ei.

După aceea însă, Raf o invitase să stea pe terasă într-o seară, împreună cu un grup de prieteni de-ai săi, după ce îşi terminase treaba. Era grupul de tineri pe care părinţii îi trimiseseră în Anglia, la şcoli cu internat, în timp ce Cara şi prietenii ei au continuat să înveţe la şcoala din sat, până ce au început să lucreze fie la fermele date în arendă ale contesei, fie în sat.

Amicii prezentabili şi educaţi ai lui Raf stăteau pe terasă, unde beau vin din zonă şi râdeau la câte o glumă, Raf îi trăsese un scaun, insistând să li se alăture, iar după primele minute stânjeneala ei a mai scăzut, în definitiv, ea lucra aici şi avea o ţinută îngrijită. Putea fi oricine, iar Raf nu menţionase faptul că era fiica hangiului din satul de la poalele dealului.

La început le-a ascultat ideile. Idei care păreau moderne şi captivante şi erau în mod clar născute din experienţa

educaţiei universitare, deşi la momentul acela i s-a părut straniu că aceşti oameni bogaţi aveau nevoie să meargă la universitate pentru a înţelege că ţăranilor din Italia şi satelor în care trăiau le bătea în piept aceeaşi inimă, că aveau aceleaşi visuri ca ale lor.

Apoi războiul s-a înteţit, Raf a început să o conducă frecvent acasă seara şi să zăbovească în sat împreună cu ea, iar el i se părea că puteau sta de vorbă toată noaptea. În scurtă vreme, îşi dăduse seama că el nu se ascundea de realitate, aşa cum făceau prietenii lui. Era un bărbat care ţinea la familia sa şi la oamenii din sat. Nu după multă vreme, ia mărturisit că ţinea şi la ea. I-a spus Carei într-o seară că plecarea lui era inevitabilă. A invitat-o să meargă cu el la cină înainte de a pleca, la cel mai fermecător restaurant din Cortona, situat pe coasta dealului, cu vedere spre întreaga vale. Cara trecuse pe lângă restaurant când mergea în oraş la cumpărături, dar nu îşi imaginase niciodată că ar putea sta pe terasa scăldată în lumina lunii, la mesele pe care licăreau lumânări şi pe lângă care treceau de colo-colo chelneri ducând feluri de mâncare apetisante. Cu toate că nu era convinsă că face ce trebuie, i-a acceptat invitaţia.

El o sărutase tandru în faţa intrării în sat, după cină. Simţeau că erau făcuţi unul pentru celălalt şi Cara ridicase ochii spre el, iar el îi prinsese între degetul mare şi arătător crucea mică pe care o purta la gât şi îi spusese că se îndrăgostise de ea de prima dată când o văzuse intrând mai mult clătinându-se în curtea vilei, încărcată cu un turn de cărţi.

Totul păruse magic şi minunat, până în clipa când o auzise din întâmplare pe contesă certându-l pentru că îi permisese Carei să creadă că ar putea exista vreodată

ceva serios între el doi. Contesa ştia că fiul ei o conducea acasă pe Cara în unele seri, dar o scandalizase gândul că fiul ei i-ar putea da fetei false speranţe şi că ar invita-o la o întâlnire adevărată, Raf îi spusese sobru că nu voia să o rănească şi că se temea că la asta se va ajunge dacă vor continua să se vadă.

În ziua plecării lui Raf, mama lui se purtase glacial fată de Cara, Raf coborâse în hol în uniformă militară, iar Cara rămăsese nemişcată la biroul mamei lui, neştiind ce ar trebui să facă, dacă avea dreptul să îşi ia la revedere de la el, în ciuda poziţiei foarte clare a mamei lui. El a zăbovit în prag, cu rucsacul în spate şi jacheta încheiată până la ultimul nasture.

Mama lui intrase dinspre camera de zi, îi luase faţa între palme şi apoi îl strânsese la piept, într-o îmbrăţişare lungă.

Cara rămăsese absorbită la maşina de bătut, cu ochii plecaţi, fără să aibă şansa de a-şi lua la revedere. Dar se împăcase cu gândul acesta în anii care urmaseră, iar acum Villa Rosa privea spre valea luminată de razele lunii, puternică şi demnă, iar clădirea dădea senzaţia de adăpost şi forţă, la fel cum trebuia să pară şi ea a doua zi, când urma să-şi concentreze toată atenţia asupra misiunii pe care o avea de făcut. N-avea să-l dezamăgească pe Papa.

21

ANNIE

Annie era în pragul dormitorului care aparţinuse Evelinei Messina. Patul cu baldachin, de care atârnau draperii din mătase şi o cuvertură asortată, părea straniu şi livid în lumina soarelui. Pe măsuţa de toaletă lucioasă se adunase praful, care acoperea sticluţele vechi de parfum cu un strat fin de pulbere.

Annie s-a oprit o clipă în raza de lumină care venea dinspre obloanele deschise. Avea impresia că încăperii nu-i plăcea să fie dezvăluită în felul acesta; şifonierul şi modestele noptiere păreau mai mari decât atunci când camera era învăluită în întuneric, în dimineaţa aceea. Parcă o certau că le deranjase liniştea.

Contesa părea încă o prezenţă formidabilă aici. Annie simţea că intră nepoftită când a început cu sertarul de sus al măsuţei de toaletă, şi chiar asta făcea într-un fel, căci venise aici fără să ştie Sandro, ca să scotocească prin casa familiei lui. Dar nu a găsit decât un set de perii cu mânere din argint şi câteva sticle de parfum îmbătrânite – Coco Chanel, Christian Dior. Contesa avea gusturi alese, fără îndoială, Annie a căutat sub hârtia cu trandafiri aşternută în sertar, dar nu a găsit nimic. Nici un document ascuns. Apoi a deschis şifonierul care o atrăsese de prima dată când pusese piciorul în această cameră. Rochii de seară strălucitoare atârnau la rând, sub învelitori albe, ca nişte fantome elegante. Annie a căutat prin buzunarele neglijeurilor şi ale nenumăratelor perechi de pantaloni de pijama din mătase. Paltoane din blană, costume elegante...

Contesa fusese o femeie îmbrăcată impecabil. Şi discretă.

Într-un final, a închis uşile şifonierului, a ridicat fotografia alb- negru şi, folosind cârpa de praf pe care o adusese cu ea, a şters cu grijă rama de sticlă pentru a-i permite chipului frumos al contesei să o privească, Annie a dus fotografia mai aproape de geam pentru a studia mai bine trăsăturile Evelinei Messina şi a încerca să înţeleagă mai bine cine era, dacă îi semăna câtuşi de puţin. Dar femeia care o privea din fotografie era enigmatică. În ochii ei era o expresie rece, pe care Annie suspecta că foarte puţini o puteau înţelege.

Annie a ieşit din dormitor cu mâinile goale şi a coborât scările la parter. Şi-a adunat părul în vârful capului într-un coc neglijent şi şi-a şters palmele pe jeanşii prăfuiţi. Luca muncea încă, iar Annie s-a oprit chiar deasupra lui, în timp ce în minte îi stăruia revelaţia de mai devreme, despre bunicul lui.

— Ai avut noroc? a întrebat Luca stând ghemuit şi privind în sus spre ea.

— Nu este nimic în dormitorul ei. Nici un indiciu în legătură cu ceva necuviincios petrecut în timpul războiului.

Luca s-a încruntat.

— I-am trimis mamei un e-mail, dar încă nu mi-a răspuns. Nu sunt sigur că ştie şi alte amănunte despre aventura contesei.

Annie a privit încordată spre snopul mare de iederă pe care Luca încerca să îl desprindă de pe zid şi a coborât treptele de piatră spre nivelul de mai jos.

— Ia uită-te la asta, a zis el.

Priveau la ceea ce părea să fie un tobogan din piatră ca la vechile locuri de joacă pentru copii. Numai că acesta se

prăbuşea într-o gaură adâncă, întunecoasă şi de nepătruns.

Annie a ridicat privirea către terasa de deasupra. Pe zidul care corespundea acestuia era un snop de iederă asemănător.

— Luca, aici este fântâna, a şoptit ea. O grădină acvatică, amenajată pe coasta unui deal, cu câte o fântână la fiecare nivel, Imaginează-ţi cum ar fi să o punem din nou în funcţiune,

Luca a mijit ochii, fericit.

— Este atât de palpitant! a zis Annie.

— Este, dar îmi pare rău că nu duce nicăieri căutarea ta.

— Nu vreau să-l cred pe Sandro. Mai mult decât orice, vreau să dovedesc că nu are dreptate. Simt nevoia de a-mi exonera trecutul.

— Cred că exact asta trebuie să faci, Annie... Am tot vrut să te întreb ceva. Sper că nu te superi.

Annie a aşteptat.

— Pot să te invit la cină?

— Îmi dai o întâlnire? Mie, nepoata unei ticăloase?

— Da, a zis Luca încet.

Annie l-a privit ţintă câteva clipe, apoi i-a zâmbit simplu.

— Bine. Da, mi-ar plăcea.

Luca a privit-o gânditor, apoi a băgat mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor scurţi. S-a încruntat privind bucăţica de hârtie pe care o ţinea în mână.

— Nu eram sigur dacă să îţi dau asta, a zis el. Aseară am fost în sat şi m-am oprit să beau ceva la barul de acolo.

— Aşa?

— Am întrebat cine ar putea să ştie mai multe despre istoria locului. Se pare că mulţi dintre localnici nu vor să

vorbească despre ce s-a întâmplat aici în timpul războiului, a zis el. Desigur, în legătură cu partizanii sunt foarte deschişi. Am auzit o poveste îngrozitoare despre un băiat de 14 ani împuşcat chiar pe drumul care vine către Villa Rosa.

Annie a dus o mână la gât şi şi-a prins lănţişorul în palmă. Partizanii luptau împotriva bunicului ei?

Luca i-a întins bucata de hârtie,

— În Cortona este o librărie, iar femeia care lucrează acolo este interesată de istoria locală.

— Katarina Ricci, a citit Annie numele de pe bucata de hârtie. Anticar.

— Este un drum care şerpuieşte printre dealuri dinspre sat până la Cortona, i-a spus Luca. Iar în garajul din spatele grajdurilor se află două biciclete. A lăsat capul într-o parte şi a privit-o. Dacă vrei un tovarăş de drum, am putea merge la Cortona împreună, mâine. M-am gândit că şaua bicicletei ar fi un început bun înainte de a te convinge să urci în şaua unui cal.

Annie a râs.

— Aşadar, ce propui este să mergem cu bicicletele până la Cortona, să o vizităm pe aceasta *signorina* Katarina şi apoi...

— Apoi am putea rămâne la cină, a zis Luca. Şi să ne întoarcem la apusul soarelui?

Annie a rămas tăcută o clipă. Ultimul lucru pe care îl avea în plan la venirea ei în Italia era să i se aprindă călcâiele după cineva. Suferinţa şi confuzia cauzate de pierderea lui Papa erau răni încă proaspete. Dar era sigură că nu exista nici o primejdie. Luca părea un om minunat şi, odată întoarsă în State, n-avea să-l mai vadă niciodată... Dacă se întorcea. Căci adevărul era că, de

când Sandro îi contestase dreptul la moştenire, gândul de a se întoarce acasă, în California, i se părea din ce în ce mai îndepărtat. Afacerea ei mergea ca pe roate în timp ce ea se afla aici şi nici nu îi era dor de casă, aşa cum se aştepta să îi fie... Era oare timpul pentru o schimbare adevărată?

— Mi-ar plăcea.... a şoptit ea.

Luca i-a zâmbit, apoi şi-a reîntors atenţia către pământul negru şi bogat.

22

CARA

Cara a împins bicicleta contesei în josul aleii de acces către vilă, lăsând în urmă porţile elegante de la intrare şi croindu-şi drum pe şoseaua pustie care şerpuia printre dealuri. După ce a depăşit zona cu viţă-de-vie, a trecut prin faţa proprietăţii vecine, dar porţile erau bine încuiate cu un lacăt greu. Proprietarii, un cuplu de britanici în vârstă, părăsiseră Toscana când Mussolini intrase în război alături de Hitler. Vila învecinată privea către valea adâncă şi verde şi dealurile din depărtare, aşteptând ca viaţa să reînceapă. Contesa le promisese celor doi britanici că le va apăra casa şi nu va permite să fie rechiziţionată pentru efortul de război. Reuşise să se tină de cuvânt.

O cunoscută senzaţie de îndoială a încolţit în Stomacul Carei, la gândul riscului sfidător pe care şi-l asuma astăzi, transportând dinamita şi depozitând-o, aşa cum avea de gând să facă, pe moşia Evelinei Messina.

Privirea îi căuta înainte şi înapoi, în timp ce pedala în lungul drumului îngust, care înainta pe marginea văii

povârnite. Rugii şi tufişurile crescute în neştire îmbrăcau poalele dealului din stânga ei, în vreme ce panta care cobora în dreapta ei, spre sat, putea ascunde pe oricine. Luptându-se cu senzaţia acută că era urmărită, a inspirat adânc şi a împins mai tare în pedalele bicicletei vechi, încercând parcă să o silească să înainteze mai repede, şi mai repede. Tot ce putea să facă era să spere că în tufişurile de prin locurile acestea nu se ascundeau decât partizanii lui Raf, dar, chiar şi aşa, nu putea avea încredere în nimeni dacă era opritã.

Drumul care urca în curbă, urmând coama dealului, a dus-o într- un sătuc de o frumuseţe şi veşnicie chinuitoare, dar neobişnuit de tăcut. Nu se zărea nimeni când Cara a luat drumul spre Cortona, trecând prin faţa unei biserici medievale, în care clopotele nu mai sunaseră de peste un an.

Inima îi lovea în piept ca un ciocan când a virat, lăsând în urmă cătunul pustiu. Drumul îngust a devenit şi mai singuratic. Această coastă a dealului dădea înspre o vale stâncoasă şi aridă. Cerul senin sclipea peste crângurile de măslini risipiţi ici-colo şi peste pintenii de stâncă bântuiţi.

Cara îşi ţinea acum privirea aţintită înainte. Nici într-acolo nu se vedea nimeni. A trecut prin dreptul unei misterioase perechi de porţi încuiate, pe care le-a lăsat în stânga, în timp ce în dreapta ei valea avea un aspect sinistru şi inert. Cu privirea încruntată, Cara a continuat să pedaleze.

Într-un târziu, când a ajuns la vechiul zid etrusc care ducea la porţile medievale ale Cortonei, Cara a înghiţit în gol. Ajunsese până aici. Nimeni n-o oprise, în dreptul vechilor porţi ale Cortonei stăteau doi soldaţi nazişti. Porţile medievale care duceau către vârful dealului

erau închise. Cara a băgat mâna după documente şi a virat bicicleta către cei doi tineri militari germani. Se îmbrăcase cu o rochie verde cu buline şi îşi lăsase părul lung şi ondulat să îi fluture pe spate. Nu se machiase şi spera că arăta ca o tânără de numai 16 ani.

— *Buongiorno,* a zis ea, încercând să le zâmbească celor doi bărbaţi tineri.

Auzise poveşti despre femei din Franţa, care îi flatau pe tinerii ofiţeri germani pentru a-i face să creadă că sunt de partea lor.

Dar unul dintre nazişti a întins scurt mâna după acte, iar ea i le-a dat, încercând să pară cât putea de nonşalantă.

— Ce treabă aveţi în Cortona? a întrebat bărbatul care ţinea încă actele ei.

— Vizitez o prietenă, a mintit Cara cu uşurinţă. Şi mă duc la cumpărături.

— Sperăm să vă facă plăcere vizita la Cortona, aşa cum s-ar întâmpla în mod obişnuit. Fuhrerul vă urează bun-venit.

Nazistul a ridicat braţul în semn de scurt omagiu către Hitler, iar Cara şi-a reprimat o strâmbătură dispreţuitoare.

— *Grazie,* a zis ea, apoi a cotit bicicleta pe străzile înguste ale vechiului oraş.

În pragul uşilor care se înşiruiau în lungul aleilor pietruite stăteau încă bărbaţi bătrâni. Bisericile din oraş se scăldau în lumina soarelui de dimineaţă, cum o făceau de secole, iar micile altare ridicate la marginea trotuarelor, cu arcade perfect semicirculare, erau încă pline de flori din zonă. Italia avea ceva ce nici naziştii nu puteau şterge.

Cara a înaintat pe alei către *piazza* în care se adunau cei câţiva vânzători sub privirile atente ale altor soldaţi

nazişti. A împins bicicleta prin labirintul de străduţe înguste care conduceau la adresa pe care i-o dăduse Raf. Nu i-a fost greu să găsească drumul spre Via Santa Margarita. Aici trăise sfânta patroană a celor fals acuzaţi, printre călugării din Cortona. După uciderea soţului ei, înfăptuise acte caritabile, închinându-şi viaţa îngrijirii celorlalţi. Tatăl ei şi mama vitregă refuzaseră să o primească în casa lor. Cara a trecut prin faţa altarului Sfintei Margarita şi sa oprit în faţa unei vechi biserici, a cărei uşă vopsită într-o nuanţă palidă de albastru era închisă. Fereastra simplă, de formă dreptunghiulară, era zăbrelită cu bare din fier ruginite, A bătut în uşa albastră, decolorată, şi a aşteptat.

23

ANNIE

Luca a scos din garajul prăfuit cele două biciclete vechi, dar restaurate cu multă grijă,

— Să înţeleg că le-ai restaurat singur? a întrebat Annie.

— Uită-te la măiestria cu care au fost construite. N-a trebuit să fac mare lucru. Doar un strop de ulei pe lanţuri, un pic de luciu şi cauciucuri noi. Incredibil este că nu au ruginit.

— O să te cred pe cuvânt că mai funcţionează, a râs Annie, întinzând mâna şi apucând ghidonul uneia dintre biciclete. N-am mai mers pe bicicletă de când eram mică şi goneam ca nebunii pe străzile din Carmel-by-the-Sea, Parcă ar fi fost în altă lume, în altă viaţă.

— Odată ce ai învăţat să mergi pe bicicletă, nu mai uiţi niciodată, a zis Luca. Aşa îmi zicea tatăl meu.

— Eşti apropiat de părinţii tăi?

— Da, a zis Luca, încet. Dar aş vrea să aflu mai multe despre bunicul meu, Alphonso.

Annie a împins bicicleta pe aleea în pantă care cobora spre drumul ce ocolea dealul şi apoi pornea spre Cortona, fără să mai spună nimic, simţind acut prezenţa acestui bărbat chipeş lângă ea. Odată porniţi pe drumul îngust care şerpuia dincolo de Villa Rosa, flancat în partea dreaptă de panta abruptă care ducea în vale, Annie şi-a concentrat atenţia asupra drumului, în partea stângă, vechile viţe-de-vie neglijate şi crescute în neştire, care aparţineau Villei Rosa, suiau pe coasta dealului. În scurtă vreme, au ajuns la o altă pereche de porţi duble din fier

forjat. Annie le-a aruncat o privire scurtă, dar vocea lui Luca a despicat aerul limpede de vară.

— Proprietatea aceea aparţine unei familii de britanici, a zis el. O au de câteva decenii. I-am cunoscut. Abia aşteaptă ca Villa Rosa să fie restaurată şi să aibă vecini care să locuiască alături de ei permanent.

Annie a simţit privirea pe care i-a aruncat-o, dar ea şi-a menţinut ochii aţintiţi drept înainte.

— Familia de britanici a locuit aici în timpul războiului?

Era mândră de faptul că mintea îi lucra încă la misterul pe care încerca să îl dezlege în timp ce corpul făcea tot posibilul să nu cadă de pe bicicletă şi să se rostogolească la vale.

— Cuplul care deţine vila acum spune că bunicii lor s-au întors în Marea Britanie pe durata războiului. Şi-au petrecut verile aici după război, dar nu vorbeau decât despre vecina singuratică, marea contesă, despre care spuneau că prefera tot timpul să stea retrasă.

A oftat, iar dinspre copaci s-a auzit un foşnet ca un răspuns.

— Niciodată nu au amintit de vreun copil.

Soarele se ridicase pe cerul senin, iar umbra subţire pe care o aruncau peste drum chiparoşii nu era de ajuns să îi apere faţa de căldura dimineţii. Annie nu îndrăznea să ridice mâna de pe ghidon ca să îşi şteargă fruntea asudată.

— Am primit un mesaj de la Sandro în dimineaţa asta, a zis Luca. Îţi povestesc mai târziu.

Annie a tăcut, atentă la drum. Dacă venea o maşină din faţă, ar fi fost nevoită să cotească brusc spre marginea dealului. Curbele drumului erau perfide şi de aceea avea urechile ciulite, în aşteptarea oricărui semn că se apropia

vreo maşină.

Drumul a început să coboare uşor şi au ajuns la un cătun aşezat într-o curbă a dealului. În fata lor se ridicau o biserică veche şi câteva case. Aici Luca a luat-o brusc la stânga. Acum înaintau prin spatele dealului. Peisajul din dreapta avea mai puţini copaci şi părea mai arid, deşi pe jos se întindea un covor de iarbă. Dar priveliştea era la fel de frumoasă şi a simţit că o trece un fior pe spinare.

— Peisajele din Italia mă fac să simt că trecutul şi prezentul există simultan, a zis Annie. Mi se pare ciudat să mă gândesc că oamenii care au fost înaintea noastră s-au dus, pur şi simplu. Totuşi, parcă n-au plecat niciodată.

Annie a simţit privirea scurtă pe care i-a aruncat-o Luca. Treceau prin dreptul unui zid vechi, cu aspect medieval, de zece ori mai înalt decât zidurile din piatră de la Villa Rosa şi păstrat într-o condiţie mult mai bună. Deasupra se ridica vechiul oraş Cortona, construit pe vârful dealului, Luca a încetinit în apropierea unei parcări aflate în dreapta, apoi a coborât de pe bicicletă. Annie s-a oprit lângă el şi şi-a înfipt picioarele ferm în pământ. Gata, reuşise. Dar refuza să-l lase pe Luca să o suie pe un cal.

— Va trebui să ne lăsăm bicicletele aici. În oraşul vechi se poate merge numai pe jos.

În zid era tăiată o poartă medievală, prin care Annie l-a urmat pe Luca, pătrunzând în oraşul Cortona, cu clădirile sale din piatră de culoarea mierii. Câţiva turişti hoinăreau deja, făcând fotografii, iar în pragul uşilor stăteau bătrâni, ca odinioară, fumând şi schimbând o vorbă cu vecinii. Deasupra atârnau rufe puse la uscat în faţa ferestrelor vechilor apartamente, iar florile de bougainvillea şi trandafirii se învălmăşeau în bătaia soarelui. Annie voia să se oprească şi să privească prin vitrina fiecărei trattorii pe

lângă care treceau. Meniurile erau expuse ademenitor în vitrină sau lipite pe uşă. Înţelesese că bucătăria toscană opera cu variaţiuni pe aceeaşi temă – carne friptă, paste cu sos ragu bogat şi garnitură de cartofi crocanţi, spanac gătit cu ulei de măsline şi suc de lămâie, piersici şi vişine proaspete, culese local, înmuiate în vin roşu.

Luca înainta ghidat de o hartă de pe telefon, conducând-o pe aleile şerpuitoare care i-au scos într-o veche *piazza,* unde casele fermecătoare priveau la trecători.

— Vrei să arunci o privire în jur? a întrebat Luca, Nu e nevoie să mergem direct la Katarina Ricci, Putem să petrecem ceva vreme pe aici.

Dar Annie a clătinat din cap.

— Oricât de tentant ar fi, nu mă voi putea relaxa până nu vorbesc cu ea.

Deşi şansa ca această Katarina Ricci să ştie ceva era la fel de firavă ca o tulpină de trestie în bătaia vântului.

Luca a condus-o spre ieşirea din piaţetă, de unde au pornit-o în sus, pe treptele unei scări din piatră. Se vedeau apartamente cu jardiniere la ferestre, pline cu muşcate, iar dinăuntrul căsuţelor vesele Annie auzea voci şi simţea mirosul de mâncare delicioasă, de usturoi, roşii şi busuioc, friptura de miel pentru prânz şi plăcintele cu ulei de măsline, care se coceau în cuptoarele vechi, cu lemne.

La capătul aleii înguste, Luca s-a oprit în faţa unei firme care se legăna în bătaia uşoară a vântului. Anticariat. Proprietar, K. Ricci.

— Eşti pregătită?

Annie a încuviinţat din cap.

A inspirat o dată adânc şi l-a urmat pe Luca înăuntru.

24

CARA

Cutia care conţinea explozivii se afla la fundul unui coş de picnic, iar acesta era acoperit cu o bucată de pânză în carouri roşii. Parohul bisericii din Cortona mai pusese în coş o pâine proaspăt coaptă, un borcan cu ulei de măsline de un verde intens şi bolul pictat care era, chipurile, cadoul pentru Evelina Messina.

— Mergeţi cu bine, *signorina,* a zis preotul.

Cara a fost aproape amuţită de uimire de nobleţea sufletească a acestui bărbat în vârstă, iar când el i-a luat mâinile într-ale lui şi şi-a apăsat degetele osoase peste ale ei, nu a putut decât să îi mulţumească în timp ce părăsea mănăstirea cufundată în tăcere de lângă vechea biserică. Îi amintea de tatăl ei.

Era ceva aparte în felul în care preotul pregătise în tăcere coşul, fără fanfară, fără agitaţie, dar cu înţelepciunea unui om care ştie să separe binele de rău. Acelaşi lucru trebuia să-şi reamintească ei înseşi să facă. Oricât de tare îi bătea inima la gândul întoarcerii în siguranţă la vilă, trebuia să se concentreze asupra faptului că făcea un lucru bun, în numele unei cauze drepte.

A aşezat coşul din răchită peste ghidonul bicicletei contesei. Dacă avea nenorocul să fie interogată, nu trebuia să dezvăluie nimic. Auzise poveşti despre femei mai curajoase şi mai tinere decât ea, care fuseseră prinse şi interogate de nazişti şi care rămăseseră loiale partizanilor, refuzând să se îndoaie sub presiunea celor mai îngrozitoare torturi – unghii smulse, ochi scoşi, membre

rupte, păr smuls... Femeile din ştafetă erau eroine şi erau faimoase pentru faptul că nu cedau. Trebuia să fie la fel de curajoasă ca ele.

Şi-a trecut piciorul drept peste şaua bicicletei şi a început să pedaleze în josul străzii pietruite. Se îndrepta către poarta medievală care marca ieşirea din Cortona, dorindu-şi să se poată întoarce şi să dispară în anonimitatea pieţii, ca orice fată obişnuită, plecată la cumpărături într-o dimineaţă de sâmbătă.

Cei doi nazişti care stăteau de pază la intrarea în oraşul vechi fuseseră înlocuiţi de alţi doi soldaţi, odihniţi şi imaculaţi, care nu păreau să aibă mai mult de 17 ani. Apropiindu-se de ei, Cara a lăsat privirea în jos, regretând acum că alesese rochia cu buline care îi venea atât de bine. Ar fi trebuit să se îmbrace prost, să îşi mascheze formele, să le ascundă sub o bluză largă şi o pereche veche de pantaloni, să îşi lege părul negru şi lung la spate.

Acum i se părea că fusese prostesc planul ei de a încerca să îi înmoaie pe paznici cu înfăţişarea ei tânără, şi proaspătă, şi inocentă... sau de ţintă uşoară.

Iar când a încercat să privească în jos, nu mai vedea decât coşul plin cu dinamită.

A oprit bicicleta şi a rămas o clipă la umbră pe o alee, în timp ce o bătrână o privea de la fereastra unui apartament de peste stradă. Femeia stătea cu braţele solide încrucişate pe pervazul ferestrei, iar ochii ei nu au şovăit nici o clipă, ţintuind-o pe Cara, fără să îi pese că era nepoliticoasă.

Cara a ridicat încet capul şi a întâlnit privirea femeii. Bătrâna i-a făcut semn să se întoarcă. A rotit din mână, o mişcare ce spunea limpede: „N-o lua pe aici. Întoarce-te pe Via Margarita, coboară spre vale şi evită-i pe soldaţii

naziști”.

Cara a privit-o țintă. Putea să aibă încredere în ea?

25

ANNIE

Prin librăria Katarinei Ricci erau risipite ici-colo lămpi de masă, iar podeaua din cărămizi lustruite era acoperită cu covoare orientale. Cărțile se înșiruiau pe rafturile din lemn de castan, iar înăuntru stăpânea o senzație de liniște aproape reverențioasă, de parcă acesta era un loc aparte, neobișnuit, din cine știe ce motiv. Câțiva vizitatori stăteau pe fotolii Chesterfield comode, frunzărind cărți legate în piele, cu cotoarele crăpate, cu pagini din hârtie subțire, cu canturi aurite și titluri imprimate cu litere aurii.

În colțul din spate, o femeie stătea la un birou care nu impresiona prin nimic, cu o lampă galbenă în fața ei. Capul ei cu părul încărunțit era aplecat peste o carte mare. Părea să aibă peste 70 de ani. Avea o pereche de ochelari vechi cocoțați pe nas, atârnați de un lanț subțire din aur, și purta un caftan roz ca florile de magnolie, cu o garnitură argintie la anchior. Annie s-a oprit în dreptul biroului.

— *Signora* Ricci? a întrebat ea, pe un ton șoptit.

Nu i se părea potrivit să vorbească tare în interiorul acestui magazin liniștit.

Femeia a ridicat privirea și și-a scos încet ochelarii,

— Eu sunt Katarina Ricci, vă pot ajuta cu ceva? a întrebat femeia în engleză.

Deodată, Annie s-a simțit intimidată, l-a căutat din ochi pe Luca, dar el își făcea de lucru în fața unui raft de cărți, de pe care scosese deja un tom vechi, îmbrăcat în piele.

Era probabil o carte despre restaurarea grădinilor, sau poate despre săparea fântânilor, sau repararea bicicletelor vechi... A întors din nou capul către *signora* Ricci.

— *Signora,* a început ea, mă întreb dacă ştiţi ceva despre un aspect al istoriei locale pe care încerc să îl cercetez.

Signora Ricci a ridicat dintr-o sprânceană.

— Desigur, avem multe cărţi despre Cortona şi despre întreaga zonă, a zis ea. Dacă mergeţi în colţul din spate, partea aceea a librăriei este dedicată cărţilor vechi despre oraş şi despre istoria sa. Asistentul meu se învârte prin jur, are un ecuson. Vă poate ajuta el.

Signora Ricci şi-a reîntors atenţia la cartea mare din faţa ei.

— Eu caut ceva mai aparte, a zis Annie.

Femeia a ridicat din nou capul.

Annie şi-a înăbuşit emoţia.

— Villa Rosa, a spus ea, iar cuvintele ei au părut să plutească în încăperea nemişcată şi tăcută.

Femeia şi-a scos ochelarii, şi-a ridicat lănţişorul peste cap şi i-a pus pe masa din faţa ei.

— Ce anume vă interesează în legătură cu Villa Rosa?

— Fac o cercetare pentru lucrarea mea de diplomă, despre nobilimea italiană din timpul războiului, concentrându-mă mai ales asupra vilelor din Toscana, Annie i-a susţinut privirea femeii, iar minciunile îi veneau la fel de uşor precum cele cu care fusese hrănită încă din copilărie. Înţeleg că vila are o istorie extrem de interesantă, şi în teza mea vreau să mă concentrez asupra contesei Evelina Messina, Mi s-a spus că a jucat un rol important aici în timpul războiului.

— Mă tem că nu ştiu nimic despre ce s-a întâmplat la

vilă în timpul războiului. Asta a fost cu mult timp în urmă,

Annie şi-a muscat buza.

— Cunoaşteţi Villa Rosa? a întrebat *signora.*

Annie a încuviinţat încet din cap.

— Da, a zis ea, mai mult şoptit. E frumoasă.

Signora s-a ridicat cu grijă de pe scaun, iar Annie s-a întrebat o clipă dacă pusese capăt discuţiei lor, dar, spre surprinderea ei, *signora* Ricci a venit în faţa biroului şi s-a oprit lângă ea.

Annie a remarcat că Luca se uita la ea din cealaltă parte a încăperii. A răspuns privirii lui întrebătoare cu o ridicare din umeri.

— Este prietenul dumitale? a întrebat *signora,* arătând spre Luca,

Annie a încuviinţat din cap.

— Cum te numeşti, *signorina?* a zis ea, pe un ton coborât,

— Annie Reynolds. Sunt din California.

— Domnişoară Reynolds, dumneata şi prietenul dumitale aţi vrea să mă urmaţi? Am ceva care vă poate ajuta.

Annie i-a aruncat lui Luca o privire plină de speranţă. *Signora* l-a strigat pe tânărul care îl servea pe un alt client şi i-a spus că ieşea în spate câteva minute, apoi a condus-o afară pe Annie, cu Luca pe urmele ei, pe o uşă neagră de lemn, Annie a urmat-o, traversând o altă încăpere plină de cărţi. Volumele vechi erau stivuite pe rafturi sau în teancuri instabile pe podea. De acolo, au intrat în altă cameră, unde atmosfera era stranie, liniştită şi inertă. Era ticsită de cutii şi impregnată de un miros de aer stătut. Cutiile stivuite pe podea ajungeau până la tavan şi, după o numărătoare rapidă, Annie şi-a zis că trebuie să fie cel

puţin cincizeci.

— O, Doamne! a exclamat ea.

— Toate cutiile din această cameră sunt pline cu cărţi de la Villa Rosa, donate când a murit ultimul proprietar, contesa despre care aţi amintit.

Signora Ricci şi-a încrucişat braţele şi şi-a ascuns degetele în caftanul mătăsos.

Lui Annie îi venea să se aşeze pe covor în mijlocul camerei. În loc de asta, a surprins privirea lui Luca şi a clătinat din cap spre el, nevenindu-i să creadă.

— Sunt toate de la vilă?

Signora Ricci a încuviinţat,

— Te rog, a invitat-o ea, făcându-i semn cu mâna. Stai cât vrei, domnişoară Reynolds.

Şi cu asta, proprietara anticariatului s-a întors şi a ieşit din încăpere.

— De unde să începem? a şoptit Annie către Luca.

El a privit-o, lăsându-şi capul într-o parte, în interiorul slab luminat al camerei prăfuite, pline de cărţi, i-a zâmbit.

— De la început, Annie, i-a răspuns el.

26

CARA

Cara a luat în serios semnul făcut de femeia în vârstă şi i-a evitat pe cei doi nazişti postaţi la porţile medievale, care îi înlocuiseră pe soldaţii dinainte. Nu plănuise ca întoarcerea ei la vilă să se facă încercuind cealaltă coastă a dealului. Era o rută mai lungă, pe care nu dorise să o parcurgă, mai ales pentru că însemna să traverseze străzile principale din trei sate şi să călătorească de-a lungul unor drumuri mai aglomerate, cu un coş plin cu dinamită sprijinit pe ghidonul bicicletei. Dar, în ciuda neliniştii care îi strângea stomacul, nu se vedea nici un automobil. Atacurile tot mai dese ale partizanilor asupra vehiculelor aflate în trecere îi făcuseră pe nazişti şi pe fascişti să-şi limiteze deplasările.

Odată ieşită din Cortona, Cara a luat picioarele de pe pedale, lăsând bicicleta să coboare liber drumul care şerpuia dincolo de vale, căci voia să se întoarcă la vilă cât mai repede. Faptul că nu reuşise să doarmă decât vreo două ore îi făcea capul să zumzăie şi ochii să îi lăcrimeze în briza călduţă. Ştia că merge cu viteză prea mare, dar ceea ce o făcea să înainteze era gândul la pavilionul de vară care aştepta cuminte în grădinile tăcute ale vilei. Înainta spre el ca spre un far.

La poalele dealului era o intersecţie, unde a luat-o la stânga, spre primul dintre cele trei sate. Drumul era cufundat într-o tăcere stranie şi se vedea deja silueta vechii biserici din piatră ridicându-se în centrul localităţii. Marginea drumului năpădită de tufişuri şi copacii treceau

cu viteză, iar dincolo de ea se întindeau viile verzi ca firele de iarbă proaspete. Din când în când, Cara arunca o privire în jur, ca să se asigure că nu o pândea nimeni.

A luat o curbă şi în faţă i s-a dezvăluit priveliştea satului. Era într- un tunel de vânt, A pedalat mai tare, ridicându-se de pe şa. A trecut fără nici un incident de zona periculoasă, dar inima îi bătea şi mai tare pe când se apropia de al doilea sat. Un camion at trupelor SS era parcat neglijent în faţa barului de pe strada principală şi se părea că pe trotuar era agitaţie. Câţiva bătrâni, cinci sau şase, stăteau afară cu mâinile în şolduri, în vreme ce doi nazişti le vorbeau pe un ton de comandă.

Cara s-a cutremurat, inspirând adânc. Simţea că inima urma să îi sară din piept, iar picioarele mai că i se transformaseră în jeleu, dar sa forţat să înainteze, privind numai în faţă. S-a ridicat din nou în şa, ignorând grupul din faţa barului.

Naziştii nu i-au aruncat nici o privire când a trecut pe lângă ei. Erau prea ocupaţi să-i ocărască pe bătrânii care gesticulau cu braţele în aer.

Cara a mers mai departe şi în scurtă vreme viile au lăsat loc străzilor înguste ale orăşelului ei de la poalele dealului. Nu mai avea mult.

A evitat piaţa şi, descălecând de pe bicicletă, a înaintat pe lângă ea, alegând cele mai neumblate alei. A trecut prin faţa pensiunii, dorind mai mult decât orice să intre în casă, să se bage în pat şi să se ascundă. În timp ce mergea chiar pe strada ei, simţea ochi care o urmăreau. Era sigură că cineva o privea.

Senzaţia aceasta înfiorătoare nu a dispărut nici după ce pâlcul de clădiri de culoarea caramelului a lăsat loc drumului abrupt care urca dealul spre Villa Rosa, iar valea

s-a deschis deodată, pitorească, în stânga ei.

Era sigură că a auzit un zgomot în tufişurile de la marginea drumului, dar s-a calmat singură spunându-şi că nu poate fi decât o vulpe sau un viezure. Nimic altceva.

Dar, în timp ce împingea bicicleta contesei pe drumul abrupt ce ducea la Villa Rosa, a auzit paşi în spatele ei şi vocea unui bărbat care i-a strigat să se oprească.

27

ANNIE

Luca a abordat problema sistematic, A pus deoparte toate cutiile în care căutase, ba chiar a găsit un marker, cu care a făcut câte o cruce pe cutiile în care nu găsise nimic care să stârnească interesul.

Annie şi-a trecut mâna peste frunte. Era o căldură sufocantă în camera mică din spatele librăriei şi mirosea a carton mucegăit. De fiecare dată când deschidea câte o cutie era izbită în fată de un iz de hârtie veche şi umedă.

Cărţile provenite de la Villa Rosa erau aproape toate legate, cu coperţi roşii şi verzi decolorate, şi aveau titlurile imprimate cu litere aurii. După ce deschisese primele cutii mirându-se şi sporovăind cu Luca despre fiecare, în scurtă vreme, Annie s-a simţit copleşită de sarcina enormă şi a început să le sorteze, aşa cum făcea şi el, privindu- le, scuturând puţin paginile, punându-le apoi într-o parte şi, în cele din urmă, la loc în cutii. Habar nu avea ce anume căutau, iar *signora* Ricci îi lăsase singuri.

— Cineva a fost un cititor pasionat, a zis ea. Păcat că persoana aceea nu a fost la fel de meticuloasă şi în cazul hârtiilor importante, deşi la momentul acesta chiar şi o listă de cumpărături ar fi utilă. O chitanţă de la mecanic, sau de la cizmarul care i-a reparat pantofii de piele... Acum, chiar şi la documentele agricole şi dosarele de afaceri pe care le-am găsit la vilă mă gândesc cu o trăire nostalgică.

Luca stătea cu picioarele încrucişate pe podea, iar alături de el se clătina ameninţător un teanc de cutii cu

cărţi.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? Oricât de mult mi-ar plăcea să fac asta, cred că avem nevoie de o pauză.

Annie şi-a luat telefonul şi s-a uitat la ceas. Era miezul zilei, iar soarele probabil dogorea torid din înaltul cerului Toscanei.

— Da, mi-ar plăcea, a zis ea.

La ora 14,00, erau întorşi la misiunea lor, după ce luaseră prânzul. Găsiseră o trattoria cu aspect autentic pe una dintre străduţele dosnice din Cortona, preferând să evite meniurile pentru turişti. Annie se bucura că Luca îi împărtăşea instinctul care o îndemna să caute un restaurant plin de localnici, în care nu se auzeau sunetele cuptoarelor cu microunde şi nu plutea mirosul supei minestrone reîncălzite şi a porţiilor de lasagna din ziua anterioară.

Au împărţit o salată din cicoare şi nuci, cu brânzeturi din zonă, măsline, ulei de măsline, prosciuto, ardei gras marinat şi pâine cu coajă groasă. Pe lângă salată, s-au răsfăţat cu câte un pahar din cel mai delicat vin alb pe care îl gustase vreodată Annie. Proprietarul restaurantului le-a spus mândru că vinul provine din via fratelui său, care se află în vale, şi lea dat cartea de vizită a cramei, cerându-le să îi spună fratelui său că el îi trimisese. S-au înţeles pe dată să îl viziteze pe fratele podgorean, iar proprietarul restaurantului şi-a pus mâinile pe umerii lor şi i-a invitat să se întoarcă în curând, pentru că îi plăcea să primească străini care îi apreciază mâncarea. Le-a spus că sunt un cuplu fermecător, Annie a aruncat o privire spre profilul frumos al lui Luca, în timp ce deschidea cutiile cu un cutter cumpărat din oraş, într- o altă viaţă, Luca ar fi fost minunat. Dar cum să se gândească la o relaţie, când

nici măcar nu ştia cine este ea însăşi?

Singurele zgomote care se auzeau în cameră erau bufnitul surd al cărţilor şi paginile frunzărite ale manualelor agricole şi cărţilor de bucate, prin care căutau vreun plic sau o scrisoare pierdută, care să le dezvăluie ceva.

Dar contesa fusese scrupuloasă. Nu au găsit nici o bucată de hârtie, nimic pierdut. Absolut nimic.

— Este greu de imaginat cum trebuie să fi fost viaţa la vilă acum aproape 100 de ani, a zis Annie.

Şi-a trecut degetele peste titlul în relief al unei vechi cărţi pentru copii, apoi a deschis-o ca să se uite la imaginile dinăuntru. Ilustraţiile erau lucrate cu atâta migală, încât i-a trecut prin cap că poate cartea i-a aparţinut bunicului lui Sandro, misteriosului Nicolas Messina, sau poate chiar mai evazivului său frate, Rafaeli.

— Uită-te la asta, i-a zis ea lui Luca, Ştii, oricâte bătăi de cap am din cauza lui Sandro, cred că ar trebui să răscumpăr câteva dintre aceste cărţi vechi pentru el, pentru că fac parte din moştenirea lui. Eu ştiu, poate într-o zi va avea copii şi i-ar plăcea să le citească aceste poveşti. Nu ştiu ce plănuieşte *signora* Ricci să facă cu ele, dar ar fi păcat să le vândă mai departe, cel puţin pe cele mai valoroase.

— Probabil că sunt complet nepotrivite pentru copiii de astăzi, a zis Luca. Mai ales dacă au fost scrise în epoca fascistă. Dar poate le vrea... Deşi nu sunt convins că Sandro este genul care să stea jos şi să citească o carte.

Ochii lui Luca s-au însufleţit.

— Nu poţi să ştii niciodată, a zis Annie.

Şi-a trecut o mână prin coada de păr lung şi blond. Şi-l legase la spate, ca să îşi răcorească ceafa.

— Annie.

Annie şi-a dezlipit privirea de la ilustraţiile încântătoare care împodobeau paginile mătăsoase ale unei alte cărţi pentru copii.

— Da? a murmurat ea.

Luca privea încruntat la o carte mare, legată în piele, încet, a dat o pagină, apoi a ridicat capul şi a privit spre ea.

Se uita în ochii ei.

— Am găsit... Este un jurnal, a şoptit el.

Annie a simţit un tremur în stomac, dar sprâncenele i s-au adunat când s-a dat mai aproape de Luca şi a privit cartea. Mâna lui a atins-o în treacăt pe a ei şi erau atât de aproape, încât îi auzea răsuflarea. Dar când a întors o altă pagină, mâna lui a rămas nemişcată.

Era ceva îngrozitor.

28

CARA

Cara nu s-a oprit şi nici nu a încetinit, în ciuda vocii care o striga din spate. Instinctul a făcut-o să grăbească pasul, să împingă bicicleta contesei cât putea de repede pe dealul ce ducea la Villa Rosa. Era prea abrupt ca să îl urce pe bicicletă. Porţile vilei se aflau după următoarea curbă. Tot ce avea de făcut era să intre printre ele şi ar fi fost în siguranţă. Dar problema era că nu le vedea de unde se afla şi, chiar dacă Alphonso era în grădina din faţa vilei – şi nu era nici o garanţie că astăzi era la lucru –, tot nu ar fi putut să o vadă. Auzea însă un foşnet venind dinspre copacii de pe latura joasă a drumului.

Dacă o urmărea cineva din pădurea care şerpuia pe sub drumul de pe costişa dealului, atunci era pe cont propriu. Gâfâia, bâjbâind înainte. Când s-a apropiat de ea o siluetă care a ieşit dintre tufişuri, dând laoparte ramurile şi blocându-i drumul, Cara şi-a înăbuşit un strigăt. Urmăritorul ei trebuie să se fi strecurat prin arboret, ca să o ajungă din urmă. Pentru că bărbatul care îi bloca drumul, cu gura strâmbată de o grimasă nemiloasă şi cu ochii aprinşi, nu era un nazist, ci nimeni altul decât vecinul Carei, cunoscutul fascist Luigi Santini. De câte ori îl întâlnea avea o senzaţie de repulsie care i se ţâra pe piele. Dar expresia de pe chipul lui a îngrozit-o de data aceasta.

Înainta spre ea în pas grăbit, cu pumnul ridicat în aer şi obrajii roşii. Privea cu nişte ochi sălbatici, iar când a ajuns lângă ea, a apucat ghidonul bicicletei. Cara s-a oprit,

simţindu-şi inima bătând ca o pasăre captivă în pieptul ei şi gustul fricii care îi ardea gura.

— Ce cauţi aici? I-a întrebat ea pe o voce care o făcea să pară mai stăpână pe sine decât se simţea. A rămas dârză pe loc şi l-a privit direct în ochii bulbucaţi pe bărbatul acela de vârstă mijlocie. Fruntea lui lată era scăldată în sudoare, iar nasul de obicei roşu şi vârstat de vene purpurii părea bulbos, cu nări care se mişcau vizibil, precum cele ale unui cal furios, Gâfâia. Numai văzându-i faţa, a înţeles că trebuie să fugă.

A încercat să îi desfacă mâinile puternice de pe ghidon, dar el a împins bicicleta înapoi către ea, aproape dărâmând-o într-o parte, iar Cara abia a reuşit să întindă mâinile şi să salveze conţinutul incriminatoriu al coşului, care era gata să se împrăştie pe jos.

El a profitat de fracţiunea de secundă în care ea s-a întins după coş. Era lângă ea, în spatele ei, părea să o pândească din toate părţile. Era un bărbat solid şi puternic, iar când a întins o mână şi a apucat-o de umăr, Cara s-a chinuit să ţină bicicleta cu mâna liberă.

— Dă-mi drumul, a mârâit ea.

A încercat să se smulgă din mâinile lui, dar el şi-a înfipt degetele în muşchii încordaţi ai umerilor ei subţiri, făcând-o să icnească de durere.

— Am aşteptat o şansă să te prind singură, *bella signorina,* a mârâit el. Iar acum avem ocazia perfectă. Tot drumul e al nostru.

Cara a ridicat bărbia.

— Du-te acasă la nevasta ta, *signor* Santino. Ar fi consternată să afle că m-ai acostat în felul acesta.

— Eu nu i-aş permite niciodată nevestei mele să cutreiere de colo- colo de una singură. Este acasă, îmi

pregăteşte de mâncare, aşa cum trebuie să facă orice femeie.

A mijit ochii până au devenit două fante lucioase, încet, şi-a trecut limba peste buzele umede.

Cara a simţit ceva întunecat furişându-i-se prin pântec.

Signor Santino a mai făcut un pas spre ea. Chipul lui era deasupra ei şi îi simţea mirosul greu de alcool tare şi tutun prost în răsuflare.

Dar a strâns mâinile pe bicicletă, apărând-o cu trupul ei, cu o mână pe şa şi cealaltă pe ghidon, ca să nu cadă. Izurile puturoase care pluteau dinspre gura lui Luigi o copleşeau, silind-o să-şi lase capul pe spate. De atâtea ori auzise strigăte venind dinspre apartamentul vecin, zgomote de vase izbite de podea şi făcute ţăndări şi pe Luigi Santino urlând la nevasta lui. Acum ţinta lui era ea.

De câteva ori îi sugerase lui Papa să facă ceva. Dar el clătina mereu din cap. Nu voia să îl înfrunte pe Luigi Santino pentru că lucra pentru măcelarul local, care înainte de invazia nazistă îi furniza carne de pe piaţa neagră pentru el şi Cara. Papa se uitase la Cara şi îi spusese că trebuia să fie atenţi şi să înveţe să îşi aleagă cu grijă bătăliile. Acum, însă, nu avea de ales.

Oare ar fi reuşit să îi întoarcă spatele şi să o ia la goană la vale?

Înainte de a putea întoarce bicicleta, a fost prea târziu. Deodată, Luigi se afla în spatele ei. Bicicleta căzuse lată peste drum, iar el îi imobiliza braţul la spate. Celălalt braţ i-l pusese în jurul gâtului, A continuat să îi răsucească mâna la spate până a ajuns lipită de corpul ei, iar muşchii cotului mai că ţipau de durere.

Bicicleta zăcea în mijlocul drumului, coşul aplecat periculos într-o parte, cu sticla de ulei spartă, pâinea

întinsă pe jos şi cutia cu darul pentru contesă înţepenită încă înăuntrul lui, împreună cu dinamita. Dacă ar fi venit o maşină pe drum, ar fi trecut peste cutia cu dinamită şi totul ar fi explodat. A deschis gura ca să ţipe, dar el i-a acoperit-o iute. A silit-o să înainteze ca pe o prizonieră; se poticnea, lipsită de ajutor în strânsoarea mâinii lui, apropiindu-se de tufişurile dese de la marginea drumului, simţindu-i răsuflarea acră în ureche şi auzindu-i şoaptele obscene. În zadar a încercat să îi lovească fluierul piciorului şi să îşi arunce capul pe spate ca să-l izbească în frunte, căci el o depăşea atât de mult în greutate, încât eforturile ei erau inutile şi nu auzea decât glasul lui odios şi zgomotul pe care îl făcea capul ei izbindu-se de pieptul lui imens. Duhoarea lui era insuportabilă. Iar când a încercat să-l muşte de mâini, greaţa aproape că a făcut-o să vomite.

— Îţi arăt eu ce se întâmplă cu fetele care nu respectă regulile.

Cara încerca încă să-şi mişte braţele prinse la spate, să îl lovească cu picioarele, dar după scurtă vreme, el a presat-o cu faţa de un copac. Şi-a lăsat brusc capul pe spate, încercând din nou să îl lovească în faţă cu capul, dar el a râs de eforturile ei şi şi-a desprins o mână ca să îi rupă rochia, Cara a scos un hohot sălbatic, dar mâinile lui îi frământau sânii.

— Opreşte-te, a mai reuşit să spună.

Dar a început din nou să plângă când el i-a ridicat fusta. Labele lui cărnoase îi umblau pe tot corpul, apoi a lovit-o cu putere în cap şi totul s-a făcut negru.

29

ANNIE

Luca a ridicat agenda pe care o găsise.

— Data este 1944.

Annie s-a aplecat peste umărul lui şi a privit în jos, spre jurnalul legat în piele. Şi-a pierdut însufleţirea când şi-a dat seama că cineva se străduise să îndepărteze părţi din jurnal cu foarfecă, în unele locuri fuseseră tăiate cu grijă pagini întregi, lăsând numai o fâşie subţire de hârtie lângă cotor.

— Mă tem că tot ce văd sunt registre de afaceri, rapoarte agricole, datele unor întâlniri cu clienţii şi informaţii de transmis contesei de la bănci sau alte firme, a zis Luca, dând paginile agendei.

— Pare să fi aparţinut unei secretare, a zis Annie, Luca a întors paginile vechi cu mai mare atenţie către coperta interioară a agendei. Şi a găsit. Un scris îngrijit, cu litere mari şi rotunjite, cu cerneală sepia, notase: „Cara Cartazzo. Villa Rosa, mai 1944”.

— Cara Cartazzo, a şoptit Annie, Are o anumită muzicalitate, nu crezi? A îngenuncheat alături de Luca şi a trasat forma numelui cu un deget. Mă întreb cine a fost...

Chiar atunci a bâzâit telefonul lui Luca.

— Sandro, a zis el.

Annie a oftat şi a aşteptat cât timp el a citit mesajul. A trecut cu privirea peste numele tinerei a cărei mână scrisese în acest jurnal meticulos, ca apoi să taie pagini din el din cine ştie ce motiv. Annie spera că nu o făcuse din cauza ei.

Dar dacă această Cara Cartazzo sau descendenţii ei erau în viaţă? Annie s-a ridicat şi a căutat în grabă pe Google Cara Cartazzo, Toscana, 1944. Nu a apărut nimic, A accesat site-ul genealogiilor italieneşti şi a căutat şi acolo.

A durat câteva momente să se încarce, timp în care Annie s-a aşezat lângă fereastra închisă care dădea spre alee. Ca şi cum ar fi putut să ajute dacă stătea lângă singura sursă de lumină.

— Annie.

Annie a întors capul spre Luca, Avea buzele strânse într-o dungă subţire şi privea încruntat la telefon.

— Mă tem că va trebui să anulăm planul nostru de a lua cina în Cortona. Şi-a trecut o mână prin păr. Şi a clătinat din cap. Sandro vrea să ne întâlnim la vilă mai târziu în după-amiaza asta.

S-a oprit, părând nedecis dacă să continue sau nu.

— Da? a zis Annie.

— Îl aduce pe unul din partenerii săi de afaceri, un tip specializat în organizarea de conferinţe şi activităţi de teambuilding, Sandro l-a chemat în Italia ca să modifice vila în scopul ăsta.

Annie a rămas nemişcată. Ştia că are un timp limitat ca să lămurească moştenirea Villei Rosa, dar nu îşi închipuise că Sandro îşi va urmări propriile obiective cu atâta insistenţă.

— În cazul ăsta, vin cu tine, a zis ea, pe o voce surprinzător de calmă. Pentru că nu poate face asta cât timp proprietatea asupra vilei este disputată. Nu-ţi face griji, a adăugat ea, văzându-i privirea îngrijorată. Fratele meu mai mare este avocat, iar sora mea se întâmplă să fie agent imobiliar. Nu trebuie decât să îi cerem în mod

politicos să amâne şi să îi amintim că nu are dreptul să facă încă planuri şi cred că trebuie să interceptăm această întâlnire şi să îi spunem că nu poate merge mai departe.

— Îmi place destoinicia ta, a zis Luca încet.

Ea i-a aruncat o privire şi nu şi-a putut reprima un zâmbet mucalit.

— Destoinicie? a râs ea. Nu cumva este un cuvânt care n-a mai fost folosit de prin 1953?

— Este un cuvânt pe care îl asociez cu Audrey Hepburn şi acum... cu tine.

Chiar atunci, ecranul telefonului lui Annie a clipit, în sfârşit, căutarea se încheiase.

— O, Luca, a şoptit ea, îndreptând telefonul spre el. Uită-te aici!

3º

CARA

Cara a deschis ochii. Primul lucru pe care l-a văzut a fost cerul care se întrezărea printre copacii ce străjuiau drumul către Villa Rosa. Avea umerii juliţi, iar sânii o dureau din cauza palmelor brutale ale lui Luigi. A încercat să se ridice în coate, dar a simţit o durere bruscă în ceafă care a făcut-o să se prăbuşească din nou pe pământul tare.

Lacrimile îi brăzdau obrajii. Cu mare încetineală, şi-a ridicat mâinile ca să îşi poată încheia nasturii rochiei. Se va îmbrăca şi apoi va merge să recupereze ce se mai putea, dar gândurile îi erau haotice, ca şi cum ar fi fredonat un milion de melodii diferite. Nu era foarte sigură ce se întâmplase şi, a înţeles ea îngrozită, nici cât de departe îşi dusese atacul Luigi Santino.

După câteva momente, auzit un foşnet venind dinspre copacii din apropiere, „O, dă. Doamne, să fi plecat", a murmurat ea. *„Santa Maria,* fă-l să plece..." Cara şi-a înăbuşit un hohot. Depusese atât de mult efort, încercase atât de tare să depăşească durerea după tatăl ei şi tot ce voia era să facă ceva pentru a-i ajuta pe cei care îşi riscau vieţile pentru binele acestei văi.

Totuşi, forţele care conduceau lumea în care trăiau erau atât de cumplite, încât părea că nici unul dintre cei care voiau să facă ceva pentru a-i ajuta pe suferinzi nu avea vreo speranţă. Şi nimănui nu-i mai păsa dacă erai vulnerabil, sau incapabil să lupţi împotriva acelora care voiau să te chinuiască.

A dus mâna la gură şi a simţit cum i se scurge pe degete

un firicel de sânge. Probabil îi spărsese buza. Sau poate şi-o tăiase în ceva ascuţit când căzuse. Nu îşi amintea nimic.

Când a căzut o umbră peste ea, a închis ochii, neputând să-l privească pe Luigi Santino.

— *Cara mia? Santa Maria!*

Raf s-a lăsat lângă ea, a luat-o în braţe şi, din instinct, ea a ridicat braţele şi le-a încolăcit pe după gâtul lui. Şi-a ascuns capul care o durea la pieptul lui puternic şi a închis ochii, simţind cum îi curgeau pe obraji lacrimile sărate în clipa în care a ridicat-o de jos.

— Îmi pare rău pentru dinamită, a reuşit ea să spună,

— Nici nu te gândi să-mi ceri iertare, a mârâit Raf, Fiecare pas pe care îl făcea bufnea prin tot corpul ei şi abia reuşea să suporte zvâcniturile capului în timp ce el o ducea înapoi la drum.

Tot trupul i s-a cutremurat de un suspin când şi-a auzit glasul slab şi a închis din nou ochii,

— Să nu adormi, draga mea, a murmurat el. Trebuie să stai trează. Te duc la Bettina, Stai cu mine, scumpo.

Din buză îi curgea sânge şi o durea toată faţa acolo unde fusese presată pe coaja copacului.

— A fost *signor* Santino, a spus ea cu greutate. Vecinul meu.

— Ştiu cine a fost. L-am aranjat eu.

O reacţie subită de greaţă îi traversă tot corpul, făcând-o să ducă o mână la stomac.

— Îmi pare rău, a zis ea. Cred că mi se face rău.

Raf a pus-o jos cu grijă şi a sprijinit-o, băgându-şi mâinile sub umerii ei tumefiaţi, i-a ţinut părul departe de faţă cât timp a vomitat în iarbă.

— Dinamita?

Vocea îi suna încă slab, dar, odată ce şi-a golit stomacul,

a început să se simtă un pic mai sigură, Raf a rămas lângă ea şi, cu o mişcare incredibil de tandră, a întins o mână şi i-a dus o şuviţă de păr după ureche, i-a întins o batistă, iar ea a luat-o şi s-a şters la gură. Pe ea erau
brodate frumos iniţialele lui.

— Este la adăpost, a zis el. Ai fost absolut minunată.

Cara a ridicat uşor capul şi a privit albastrul perlat al cerului, în spatele ochiului drept a simţit o zvâcnitură care a silit-o să facă doi paşi nesiguri în spate.

— *Cara mia,* trebuie să te ducem într-o cameră întunecată. Trebuie să te odihneşti şi să o laşi pe Bettina să aibă grijă de tine. După ce s-a întâmplat aici, nu mai eşti în siguranţă locuind singură în pensiune.

Un nou val de greaţă i-a frământat stomacul.

— M-a...?

— Nu, a zis Raf, stând cu picioarele depărtate şi bine înfipte în pământ. Dacă ar fi făcut-o, l-aş fi omorât.

Am ajuns chiar în clipa în care te-a lovit în cap. Te aşteptam lângă pavilionul de vară, dar am auzit gălăgie şi am venit imediat.

Raf a aruncat o privire în jurul luminişului, apoi a luat-o în braţe şi în clipa aceea ea s-a simţit în siguranţă.

31

CARA

Alphonso se afla la jumătatea aleii. Când l-a văzut sprijinit în grebla sa şi îmbrăcat în hainele vechi de grădinărit, Cara a vrut să urce în fugă dealul către el. Vederea chipului său drag şi cunoscut, după atacul lui Luigi Santino, a tulburat-o atât de mult pe Cara, încât aproape că a izbucnit în hohote de plâns la poalele dealului.

Raf o sprijinea încă şi îi ducea bicicleta. Îi zvâcnea capul, dar nu la fel de tare ca mai devreme, când încercase să se ridice. În ea creştea acum furia fată de Luigi şi, cu toate că era nemaipomenit de uşurată că Luigi nu reuşise să o violeze, detesta gândul la ceea ce ar fi putut să se întâmple dacă Raf nu ar fi fost acolo, aşteptând-o să se întoarcă.

— *Signorina?*

Alphonso coborâse şi ajunsese lângă ei, cu chipul crispat de îngrijorare.

— *Signorina* a fost atacată pe drumul care urcă dinspre sat.

Vocea lui Raf era aspră.

— Raf m-a adus înapoi acasă...

Acasă. A făcut o grimasă când i-a scăpat cuvântul.

— Vă simţiţi bine, *signorina?* a întrebat Alphonso, cu o voce panicată.

Cara a încuviinţat printr-o mişcare a capului.

— Da, a reuşit să rostească. Nu a reuşit decât să mă lovească.

Umerii lui Alphonso s-au lăsat în jos de uşurare. Bătrânul i-a aruncat o privire rapidă lui Raf.

— *Signorina* are o lovitură urâtă la ceafă, a zis Raf. Eu l-am lovit pe atacatorul ei în cap. Era în spatele ei şi amândoi au căzut pe spate.

Execuţia mea a fost un pic cam brutală.

— Unde se află bărbatul acesta acum? Vocea lui Alphonso era gravă şi aspră. Presupun că era un nazist.

— Zace în spatele unui copac lângă care a încercat să o agreseze pe *signorina,* a zis Raf, pe un ton egal. O să rămână acolo ceva vreme. De asta m-am asigurat eu. Nu se va putea mişca. Am de gând să mă duc şi... să mai schimb o vorbă cu el.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere acum, a mormăit Alphonso. Dar prioritatea este să o ducem pe *signorina* înăuntru...

— Da, a zis Raf ferm, ca să se poată întinde, preferabil într-o cameră întunecată şi răcoroasă, cu obloanele trase, şi să se odihnească cel puţin 24 de ore, sau până când trece durerea de cap. Apoi s-a întors către Cara. Erai deja bolnavă, deşi poate nu-ţi mai aminteşti.

Aleea a prins să se învârtă şi s-a bucurat că îi simte în jurul taliei braţul, care o împiedica să se prăbuşească.

Alphonso a ridicat ochii către casă. Văzându-l, Cara i-a urmărit privirea. În faţa intrării principale a vilei era parcată maşina lui Bruno Klein.

Contesa se întorsese împreună cu amantul ei fascist. *Perfect.*

Cara a aruncat o privire neliniştită către Alphonso. Avea în posesia ei un coş cu dinamită, pe care în seara aceasta trebuia să îl ascundă în pavilionul de vară de pe proprietatea contesei, în timp ce Evelina Messina dormea

în vilă alături de un nazist. Şi nu exista decât o singură persoană care o putea face. Ea însăşi.

— Nu-ţi face griji, a spus Alphonso. Contesa şi... prietenul ei au plecat la o plimbare.

De uşurare, umerii Carei aproape că s-au încovoiat.

Raf a pus o mână pe braţul ei o clipă, apoi s-a întors către Alphonso.

— Ne întâlnim lângă porţile vilei, după ce o ajuţi pe *signorina* să ajungă în casă. Atunci o să ne ocupăm de... amicul nostru.

Alphonso a încuviinţat din cap, cu o privire sinistră în ochi.

— *Signor* Messina? a zis Cara.

— *Şi?*

Cara a închis ochii, simţind din nou cum o străbate un val de greaţă.

— Îţi mulţumesc, a zis ea.

Raf a făcut un semn din cap către ea şi a privit încă o dată în lungul aleii.

Alphonso a luat cu grijă bicicleta din mâna lui Raf, care a dispărut spre stradă.

— Te ducem la Bettina şi ea o să te cureţe, o să-ţi panseze rănile şi o să te lase să te odihneşti într-una dintre camerele de oaspeţi.

Alphonso a manevrat cu o mână expertă bicicleta, în timp ce braţul celălalt şi-l ţinea în jurul taliei ei, sprijinind-o şi înaintând către vilă.

— Am fost la piaţă în Cortona, a zis ea, uitându-se la Alphonso cu o privire plină de înţeles. Dar în coş am şi un cadou mai delicat şi mă întrebam dacă ai putea să mă ajuţi să îl duc în vilă.

Urma să îl ducă în pavilionul de vară odată ce îşi

revenea, dar cel mai bine era să o lase pe mai târziu, sub adăpostul întunericului.

Ochii li s-au întâlnit şi ea i-a susţinut privirea, implorându-l să înţeleagă. Coşul era greu şi nu-l putea duce singură acum. Dacă l-ar fi scăpat...

— Nu trebuie să afle nimeni de surpriză.

Alphonso şi-a concentrat privirea înainte şi părea pierdut în gânduri, într-un final, a făcut un mic semn din cap.

— *Grazie,* Alphonso, a şoptit Cara şi în suflet a simţit o explozie de emoţie.

Slavă Domnului pentru prieteni şi pentru umanitatea care pare întotdeauna să iasă la suprafaţă, chiar şi în faţa cruzimii de cel mai rău sol.

Cara a rămas întinsă toată după-amiaza. Lumina se strecura uşor prin obloanele din lemn închise din camera de oaspeţi în care Bettina o lăsase să se odihnească. Nu putuse mânca toată ziua, dar reuşise să ia o gură de apă, iar lângă pat aştepta un urcior din piatră şi un pahar plin, O mişcase gestul lui Alphonso, care îi adusese un trandafir roz din grădina de trandafiri şi îl pusese într-o vază, iar coşul îl aşezase cu grijă într-unul dintre şifonierele mari. Îl rugase să ia micul dar pentru contesă din partea lui Raf şi să i-l ducă. Asta spera să o împace pe contesă, dacă ar afla din întâmplare că Raf fusese la vilă şi nu venise nici măcar să o salute. Îşi închipuia că pe contesă o supăra ideea că amândoi fiii ei păreau să fi abandonat-o. Raf dispăruse aproape complet din viaţa mamei sale, iar contesa se arunca în braţele unui nazist exact în clipa în care mersul lucrurilor părea să se fi schimbat şi Aliaţii înaintau.

Ce dezastru!

Cum uşa dormitorului era întredeschisă, Cara îi auzise

pe Bettina şi pe Alphonso spunând că germanii incendiaseră câteva ferme din zonă ca represalii pentru ceea ce numeau ei o sporită activitate a partizanilor în vale. Cara rămăsese întinsă în pat, simţindu-se inutilă, în timp ce ei discutau dacă erau în siguranţă rămânând la Villa Rosa, îi auzise discutând planuri care păreau de-a dreptul fantastice – să se ascundă într-o peşteră din pădurea învecinată sau să construiască un buncăr –, dar vocile lor pieriseră şi Cara nu ştia ce mai urma.

În timp ce moţăia, a auzit avioanele care treceau peste vale şi, într- un final, a adormit.

Cara s-a întors pe o parte şi a încercat să se ridice. Capul o durea încă, dar nu mai zvâcnea cu aceeaşi forţă ca mai înainte şi îi era recunoscătoare lui Raf, care îi sugerase să se odihnească. Lumina, acea lumină pură şi senină a Toscanei ar fi orbit-o, în schimb, în timp ce se odihnea, întunericul i-a lăsat timp durerii de cap să se calmeze, A luat o gură de apă şi s-a întins din nou în pat.

Când îl va revedea pe Raf? Simţise vechea magie renăscând atunci când o ridicase în braţe. Şi oare cine urma să conducă a doua zi atacul asupra bateriei antiaeriene a naziştilor de la Cortona? „Să nu fie Raf, te rog!”

Cara a închis ochii şi a întors capul de la lumina filtrată ce pătrundea în camera răcoroasă prin obloane.

Mai avea încă o misiune de îndeplinit.

32

ANNIE

Annie şi Luca au băgat bicicletele la loc în grajdul de la Villa Rosa. Maşina italiană a lui Sandro era parcată în faţa vilei, iar el aştepta împreună cu un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat bine, ca un om de afaceri. Annie l-a displăcut pe însoţitorul lui Sandro de la prima vedere, l-a văzut privirea chiorâşă care o cântărea şi nasul roşu brăzdat de vinişoare purpurii.

Ştia că n-ar trebui să-l judece pentru înfăţişarea sa, dar nu se putea abţine. Faptul că Sandro era hotărât să-şi dovedească dreptul de proprietate asupra vilei era de înţeles; dar i se părea că era dispus să joace murdar pentru a-şi duce la îndeplinire scopurile.

A lăsat bicicleta cea veche lângă cea pe care o folosise Luca şi s-a întors spre el.

— Te simţi bine? a întrebat el.

Annie a încuviinţat din cap.

— Dar nu pot să nu sper... A închis ochii. Nu pot să nu sper că o să apară ceva care va rezolva toată chestiunea aceasta.

Singura informaţie pe care o găsise în timp ce căuta numele Cara Cartazzo fusese numele părinţilor secretarei, pe acelaşi site despre genealogii italiene. Se părea că tatăl ei. Lino Cartazzo, murise în vara anului 1944. Dar Annie nu avea nici o informaţie despre originea lui sau identitatea familiei Carei. Nimic, în afară de faptul că era singură la părinţi şi că mama ei, Loretta, murise cu câţiva ani înaintea tatălui.

— Am sentimentul că cea care a tăiat paginile din jurnal a fost contesa şi că a făcut-o pentru a-şi ascunde relaţia cu un nazist... Şi pe copilul pe care l-a avut. Copilul pare să fi fost şters cu totul. La fel vrea să facă Sandro cu mine.

Luca era chiar lângă ea.

— Hei, a spus el. Abia am început.

— Ştii, e straniu. N-am cunoscut-o pe Cara Cartazzo, dar îmi doresc să fi avut această sansă. Însemnările sunt meticuloase, iar scrisul ei... era încântător.

Vorbiseră cu proprietara anticariatului, dar nu stia mai multe despre jurnal. Le spusese că îl pot lua şi refuzase să accepte bani în schimbul lui.

— Trebuie să mergem mai departe, a spus Luca. Nu vom renunţa. Annie l-a privit.

— Esti sigur? a întrebat ea. Îmi este teamă că îţi primejduiesti slujba pe care ţi-a dat-o Sandro dacă te implici în căutările mele. Tu nu esti obligat să continui, dar eu da, a adăugat ea.

— Bunicul meu a locuit şi el aici, a spus Luca. Ceva Ia gonit din Italia. Şi-a încrucisat braţele şi a privit în jur la grajdul gol. Şi, ca să fiu sincer, nu cred că lui Sandro îi pasă ce face grădinarul lui.

— Mie, da, a spus Annie, apoi şi-a dat seama ce zisese.

Luca i-a surprins privirea. Dar Sandro a apărut în usa grajdului şi Annie şi-a îndreptat umerii. Una era să lase garda jos la adăpostul grajdurilor, dar cu totul altceva să o facă în faţa lui.

— Vino să faci cunostinţă cu James şi apoi să vorbim, a zis Sandro.

Tonul lui era surprinzător de blând, iar Annie a aruncat spre el o privire surprinsă.

A păsit împreună cu Luca spre soarele puternic al după-

amiezii toscane, în care umbrele cădeau dinspre chiparosii înalţi peste aleea cu pietris, iar de la picioarele ei răsăreau buruieni.

— Annie şi Luca, a zis Sandro, afabil. Faceţi cunostinţă cu James Sheffield, din Londra.

Luca a făcut un pas înainte şi a dat mâna cu bărbatul de vârstă mijlocie din faţa lui, Annie a rămas în urmă, nehotărâtă şi în mod inexplicabil alarmată şi deranjată de prezenţa lui.

— Bună ziua, a zis ea scurt, fără să întindă mâna,

— Nu mă aşteptam să fii şi tu aici, a zis James Sheffield.

A adulmecat aerul şi a privit peste grădini cu un ochi evaluativ.

Annie şi-a încrucişat braţele. Instinctele ei fuseseră corecte. Omul acesta avea ceva ce îi displăcea de la prima vedere.

— Te întorci în sat acum? a întrebat James Sheffield, privind direct spre Annie. Eşti cazată la pensiune?

A reuşit să facă ultimul cuvânt să pară murdar.

— Nu, voi rămâne aici, pentru că aceasta este vila mea.

L-a privit pe Sandro în ochi.

— Poţi să rămâi dacă vrei, a zis el, pe un ton cât se poate de prietenos,

— Nu am nevoie de invitaţie, a răspuns ea.

— Ce privelişte superbă! a zis James, întorcându-se către Sandro, Vom avea în vizor numai corporaţii de vârf şi familii bogate, pentru că ei vor aprecia exclusivitatea. Actori, vedete rock etc.. care se vor îndrăgosti de locul acesta cât ai zice peşte. Important este să-l ţinteşti pe cei mal buni. Şi numai corporaţii de prim rang. Trebuie să te gândeşti la reputaţia ta. Oamenii potriviţi pentru locul potrivit. Aşa se atrag banii, a dictat James pe telefon, ca

memento.

După ce a suportat discursul lui James Sheffield timp de o jumătate de oră, Annie s-a aplecat în faţă cu mâinile încrucişate pe masa pe care Sandro o pregătise pe terasă pentru întâlnirea sa de afaceri. Luca se oferise să plece, dar Annie l-a invitat să rămână. Aşa că a rămas.

S-a uitat la Sandro, izbită brusc de un gând.

— Bunicul tău a părăsit Italia plecând în America la începutul războiului, aşa este, Sandro?

El s-a lăsat pe spate, cu mâinile la ceafă şi coatele larg desfăcute. Na răspuns.

— Oare nu acela a fost începutul tuturor problemelor cu care s-a confruntat Villa Rosa? a întrebat ea. Trebuie să aflăm de ce a trecut vila din mâinile familiei tale în ale mele. Propun să stabilim un interval de timp rezonabil în care să aflăm adevărul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat James Sheffield.

— Nu pot să fac o înţelegere cu cineva care încearcă să-mi fure moştenirea, a zis Sandro.

Annie a ridicat privirea către faţada veche a casei. Vopseaua de culoarea piersicii şi a mierii era decolorată de soare, în trecut, tinerele fete s-ar fi pregătit pentru cină, apoi ar fi urcat în dormitoarele lor de la etaj, cu uşile franţuzeşti duble deschise către balcoane şi mirosurile dulci ale aerului toscan pătrunzând de afară. Oare vreuna dintre aceste fete fusese o înaintaşă de-a ei?

— Dă-mi o lună şi lămuresc totul, a zis ea.

L-a simţit pe Luca inspirând scurt lângă ea. Dar avea nevoie de o perioadă clară şi dacă voia să ajungă la un acord, atunci şi ea, şi Sandro trebuiau să joace corect.

— Între timp, Luca îşi poate continua munca de a

repune în funcţiune fântâna pentru grădini, dar vom amâna orice alte planuri, până se stabileşte cui îi aparţine dreptul de proprietate.

— Nu pot aştepta o lună, a spus Sandro.

— Ba da, poţi.

Annie s-a aşezat mai bine în scaunul ei. Se simţea bine. În familia ei nu avusese niciodată atâta putere. Şi-a dat seama că întotdeauna îi lăsase pe Paul şi pe Monica să ia deciziile importante. Poate că lucrurile trebuiau să se schimbe. Putea privi situaţia vilei fie ca pe o problemă, fie ca pe o oportunitate, iar privind-o ca pe o oportunitate, avea şansa unui nou început.

33

CARA

Mai târziu în seara aceea, Cara a auzit paşi apropiindu-se de dormitor. S-a încordat, bântuită încă de teama care nu o părăsise după agresiune.

— Cara?

Vocea vioaie a contesei i-a întrerupt gândurile când a deschis uşa şi s-a apropiat de ea.

— Doamnă contesă, a murmurat Cara.

A încercat să se ridice, dar contesa a ajuns lângă ea şi, cu mâini surprinzător de blânde, a ajutat-o să se întindă la loc pe pat.

Cara a închis ochii, iar mâna moale a contesei a mângâiat-o pe frunte.

— Draga mea, a şoptit ea. Îmi pare atât de rău pentru ce ţi s-a întâmplat! Şi mă simt responsabilă. N-ar fi trebuit să se întâmple una ca asta în faţa casei mele. Povestea asta mă dezgustă.

— Mi se pare ironic să fiu atacată de propriul meu vecin.

Evelina Messina a coborât vocea.

— Alphonso a avut grijă de omul acela îngrozitor. L-a predat carabinierilor şi le-a dat un raport complet asupra incidentului.

„Va fi interesant de văzut dacă vor face ceva carabinierii.”

— Alphonso îmi spune că a văzut o parte din atac şi l-a lovit pe om în cap.

„Alphonso..?”

Cara a deschis ochii şi a scuturat din cap.

Dar contesa se îndepărtase, rămânând sprijinită de pervazul geamului, A tras draperiile, apoi s-a întors şi a rămas pe loc, cu braţele încrucişate. Evident, contesa nu ştia că Raf fusese acolo.

— Cara, nu am deloc încredere că acel odios *signor* Santino va fi deferit justiţiei de carabinieri. Şi îmi fac griji dacă veţi fi din nou vecini. Contesa s-a apropiat şi a bătut-o pe Cara pe genunchi, cu un gest stângaci. Vreau să stai aici cu noi până când se liniştesc lucrurile.

Avioanele vuiau ca un roi de viespi undeva, în depărtare, deasupra văii.

— Vreţi să stau la vilă?

— Va fi prea periculos să te întorci acasă, a spus contesa şi şi-a frecat mâinile pe fustă. În felul acesta, vom putea lucra mai îndeaproape şi vom putea ţine totul sub observaţie în acest moment, când trecem la următorul stadiu al războiului.

„Iar în felul acesta te poţi asigura că secretara dumitale nu lucrează pentru partizani.”

Cara a deschis gura ca să spună ceva, dar buza spartă a

durut-o.

— Bine, a zis contesa, îmi va fi mai bine să te am aici tot timpul. Sper că te vei simţi în largul tău la Villa Rosa.

Cara a căutat ceva de spus. Sinceră să fie, o lăsase perplexă. Şi era greu de înţeles ce joc făcea contesa, sau dacă o îngrijora cu adevărat siguranţa Carei. Dar, oricum, ar fi fost o mojicie să refuze invitaţia. Iar dacă o suspecta contesa că îi ajută în vreun fel pe cei din rezistenţă, atunci aşa să fie! Asta nu trebuia s-o oprească. Poate că Raf ezita să-i spună mamei sale adevărul despre el, dar ea avusese întotdeauna o relaţie deschisă cu tatăl ei. Şi îi făcuse o promisiune. Fie ce-o fi.

— O trimit pe Bettina mai târziu, poate reuşeşti să înghiţi ceva. Poate un bol cu minestrone şi pâine.

Trebuie să-ţi aduni puterile. Noapte bună, Cara! Te rog să te odihneşti până ce te vei simţi în stare să revii la muncă.

Habar n-avea contesa care era munca ei.

34

ANNIE

Luca sugerase organizarea unui picnic pentru săteni în grădină, pentru a sărbători redescoperirea fântânilor, iar Annie îl convinsese pe Sandro să accepte în baza firavului lor acord, James se întorsese în Anglia, iar lucrul acesta îi permisese lui Annie să se simtă ceva mai relaxată în prezenţa lui Sandro, Era mândră de ea că îşi apărase drepturile, atât pe ale ei, cât şi pe ale vilei.

Un grup de săteni se adunase sub măslini. Pe iarbă fuseseră improvizate mese lungi, împodobite cu flori frumoase în borcane din sticlă, farfurii din porţelan şi

pahare pentru vin. Adulţi de toate vârstele – de la bătrâni, până la cei abia trecuţi de 20 de ani – stăteau în jur, ţinând în mâini pahare de vin spumant, în timp ce pe faţa de masă în carouri aşteptau pregătite pentru prânz câteva sticle de vin. Copiii alergau prin grădinile terasate, cuibărindu-se în ascunzişurile ei, iar râsetele lor răsunau în jur. Iar Villa Rosa stătea pe vârful colinei, ca un prieten vechi şi blând, privind la neobişnuita petrecere care se desfăşura în grădinile sale.

Annie lucrase împreună cu Luca în aceste ultimele zile, scoţând din adâncurile pământului fântânile ascunse care urmau să pună în valoare apa ce ieşea din izvorul subteran. Se simţea ceva mai uşurată după ce îl ajutase pe Luca să repună în funcţiune fântânile. Îi plăcuse să îşi petreacă timpul în vechile grădini, să lucreze alături de Luca. Dar prezenţa acolo o făcea să simtă şi mai tare că Villa Rosa era casa ei, şi totuşi nu descoperise încă nimic despre strămoşi. Cu numai o săptămână înainte ca înţelegerea ei cu Sandro să ajungă la final, i se părea că nu are nici un mijloc de a descoperi adevărata sa identitate.

Sătenii clătinau din cap şi schimbau subiectul când îi întreba dacă ştiau ceva despre cele petrecute aici în timpul războiului. Nimeni nu voia să vorbească despre acele zile întunecate, iar Annie începea să se întrebe dacă chiar voia să afle adevărul despre ea însăşi.

Petrecuse această dimineaţă în bucătăria uneia dintre familiile din zonă, ajutând la pregătirea câtorva specialităţi regionale – salate proaspăt culese din grădinile sătenilor, supă de fasole albă, tartă de vânătă cu sos de roşii, paste cu ouă, cu zucchini şi flori de dovlecei, miel fript şi piept de raţă într-un sos din oţet balsamic.

I se păruse minunat să gătească toate aceste feluri de mâncare şi pentru o clipă i s-a făcut dor de casă şi de felul în care ea, Lucy şi Lauren munceau împreună, găteau împreună, aşa cum făceau oamenii aceştia din Toscana.

Stătea alături de Ernesto, proprietarul cafenelei din sat, în timp ce soarele bătea deasupra lor printre copaci şi razele de lumină caldă cădeau pieziş peste ei.

— Îmi face o mare plăcere să readuc la viaţă fântânile de la Villa Rosa, spunea Sandro, stând în faţa micii mulţimi care se adunase. Părea abia ieşit dintr-un boutique de la Roma sau Florenţa, îmbrăcat într-un costum din pânză de în elegant şifonată, de culoarea scorţişoarei, cu pantofi de lac, accesorizat ca întotdeauna cu ochelarii de soare Wayfarers şi cu părul aranjat ca să i se aşeze bine pe umeri. Sper ca în scurtă vreme să vă pot împărtăşi o altă veste bună despre viitorul casei familiei mele.

Annie şi-a netezit rochia de vară verde, cu buline, pe care o alesese, şi s-a opus impulsului de a desface ultimul nasture, care deodată i se părea că o strânge de gât. O cumpărase din Florenţa şi o făcea să se simtă mai mult ca o italiancă, dar acum, când Sandro stătea în faţa tuturor şi ţinea acest discurs neaşteptat, cu atâta încredere în sine, i se părea că nu avea nici o şansă de a-şi impune dreptul asupra vilei.

Sandro a continuat:

— Am planurile mari pentru viitorul Villei Rosa, vreau să fie un simbol pentru întreaga vale. Vă voi împărtăşi viziunea mea de îndată ce voi putea şi vreau ca toţi să fiţi implicaţi şi să profitaţi de această oportunitate minunată.

Annie s-a dat mai aproape de Sandro.

— Viitorul Villei Rosa nu este clar, a zis ea, surprinzându-se chiar şi pe ea însăşi, mai ales deoarece

cunoştinţele el de italiană erau limitate.

A ridicat ochii către Luca, mai sus de ei, pe terasa superioară.

Alături de ea, Sandro a scos un geamăt care a răsunat clar.

Dar Annie a ridicat capul.

— Când tatăl meu a murit, mi-a lăsat o scrisoare prin care mi-a spus că am moştenit Villa Rosa, Notarul de aici a confirmat lucrul acesta şi am de gând să restaurez vila şi să o transform într-o locuinţă de familie, aşa cum era altădată, în calitate de şef-bucătar pasionat, cred că şi familia mea biologică provenea din valea aceasta, iar căutarea rudelor mele m-a adus înapoi la voi. Promisiunea mea este să restaurez grădina de legume, să readuc la viaţă viile şi să vă invit pe dumneavoastră, locuitorii acestui sat, aici, pe terasă, la un pahar de vin bun. Nu ştiu, poate că voi deschide o mică şcoală de gastronomie şi voi preda cursuri, pentru că, bucătar fiind, întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

S-a oprit şi a trecut cu privirea peste mulţime. Vreo doi bărbaţi de vârstă mijlocie o priveau sceptici, stând cu braţele încrucişate.

Annie şi-a dres glasul.

— Dar nu voi transforma vila într-un centru de conferinţe, după cum intenţionează cealaltă parte, nu voi aglomera străzile şi pe vecinii mei cu şi mai multe autobuze cu turişti. Iubesc Villa Rosa şi vreau să fie casa mea şi să facă parte din această comunitate într-un fel nou, onorând în acelaşi timp tradiţiile locale şi respectând moştenirea casei. Peste mulţime s-a lăsat un moment lung de tăcere, iar Sandro a mormăit ceva nedesluşit, care aproape că părea o ameninţare. Dar chiar atunci Luca,

profitând de momentul de confuzie tăcută a mulţimii, a deschis noul robinet pe care îl instalase sus, lângă vechiul puţ, iar sunetul voios al apei curgând în numeroasele fântâni din gurile garguilor aflate la fiecare nivel, de pe o terasă pe cealaltă, a părut să readucă bătrânei vile primele semne de viaţă.

Toată lumea a aplaudat şi a ridicat paharele. Annie a simţit atingerea nepoftită a mâinii lui Sandro care o ţinea de braţ. Nu o interesa ce avea de spus acum, în această clipă de triumf al vilei şi al comunităţii, Sa tras din mâna lui Sandro, nebăgându-l în seamă, şi a coborât treptele din piatră până jos, Luca a coborât şi el de pe o terasă pe alta, ajungând în crângul de măslini, unde a fost înconjurat de sătenii care îl băteau pe spate şi îl felicitau.

S-a turnat vin şi oamenii au început să îşi umple farfuriile cu salatele proaspete şi bucatele locale. Annie şi Luca au vorbit de una, de alta, privind dansul apei în fântâni, A amuţit când a surprins cu coada ochiului un fulger de culoare, iar un taxi a oprit la capătul aleii de acces.

Portiera din spate a maşinii s-a deschis şi a coborât o femeie îmbrăcată într-o frumoasă rochie neagră din în, cu un şirag de perle la gât, apoi a deschis portbagajul maşinii, de unde a scos o valiză pe roţi, care părea scumpă. Părul castaniu îi cădea pe umeri în valuri dense, lucioase. A cercetat cu privirea mulţimea, iar ochii ei turcoaz s-au oprit asupra lui Luca.

— lată-l, a zis ea cu un glas limpede, întorcându-se către şoferul care o ajuta cu bagajul.

— *Arrivederci, signora,* a zis şoferul, s-a urcat înapoi la volan, a pornit motorul şi a plecat.

Luca s-a îndreptat direct către femeia îmbrăcată în

haine scumpe şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare. A condus-o spre grădină, vorbindu-i însufleţit, în timp ce femeia îl privea cu o admiraţie desăvârşită în ochi.

Trebuie să fie mama lui, Annie şi-a amuţit durerea din suflet, la gândul că ea nu avea mamă, în clipa aceasta, nu avea nici cea mai vagă idee cine era mama ei şi nici dacă mai era în viaţă. Dar mama lui Luca avea o legătură reală cu vila. Oare o va putea ajuta?

35

CARA

Cara stătea întinsă pe o parte în patul din odaia oaspeţilor, cu ochii fixaţi asupra şifonierului în care era ascunsă muniţia lui Raf. Mâhnirea o lovise ca un talaz tumultuos după vizita contesei. Îi era dor de tatăl ei mai mult ca niciodată. Papa fusese întotdeauna cel care o îngrijise când era bolnavă. Cara se trezise cu un nod în gât amintindu-şi-l cum apărea în pragul uşii cu o cană de suc călduţ, făcut din lămâi şi miere locală, atunci când nu se simţea bine; prezenţa lui o înveselea mereu. Odată, nu îşi amintea când, se ridicase prea repede auzind sunetul de paşi de bărbat care intrau în cameră şi îl văzuse pe Alphonso stând în prag cu pălăria în mână şi ochii plini de grijă şi compătimire. Un om bun şi drag, dar tot se simţea tristă.

Seara întreagă, avioanele de război aliate vuiseră deasupra caselor în drumul lor spre nord, acolo unde bombardau încă trenurile germanilor şi depozitele militare. Cara şi-a încruntat privirea către şifonierul închis, O parte din ea dorea ca partizanii locali să îi lase pe piloţii aliaţi bine antrenaţi să bombardeze depozitul de muniţie şi posibilul buncăr de lângă Cortona pe care Raf şi amicii săi plănuiau să îl dinamiteze, dar, în acelaşi timp, îşi dorea să 3oată arunca ea însăşi o grenadă spre locul acela, n ultima oră se ridicase de câteva ori şi se apropiase de uşă în vârful picioarelor, pregătindu-se să ducă dinamita în pavilionul de vară, dar sunetul vocii bubuitoare a lui Bruno Klein venea necurmat din living,

împreună cu răspunsurile ca de clopoţel ale contesei. Cara îşi simţea tot stomacul încordat.

Un grup mic şi agil de avioane de vânătoare a trecut în viteză pe deasupra vilei, iar Cara s-a ridicat în capul oaselor în pat, şi-a trecut picioarele peste marginea lui şi le-a aşezat pe podea. Dacă avioanele aliate îşi continuau atacurile întreaga noapte şi începeau să coboare şi să mitralieze vehiculele germane de pe şosele şi să bombardeze camioanele naziste şi dacă aceste atacuri erau executate în apropierea văii, contesa le va ordona tuturor să coboare în pivniţe. Cara nu-şi permitea să aştepte. Cel puţin, zgomotul produs de avioane îi va acoperi zgomotul paşilor.

A traversat tiptil camera, îmbrăcată numai în furou, şi s-a oprit lângă scaunul pe care îşi lăsase rochia din bumbac sfâşiată. Pe scaun o aştepta o rochie roşie. Iar de ea era prins un bilet, „Te rog, acceptă rochia. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat astăzi pe proprietatea mea. Am fost îngrozită de ruşine. Evelina.”

Cara a traversat camera în vârful picioarelor cu rochia împăturită peste braţ. S-a aşezat o clipă pe pat, simţind cât de tare îi bate inima. Zgomotul bombelor care cădeau în depărtare i-au reamintit că trebuia să se pună în mişcare.

Din casă nu se auzeau alte zgomote.

Cara şi-a tras rochia peste cap şi s-a furişat până la şifonier, pe care l-a deschis cât de încet a putut. A scos coşul din răchită în care încă se aflau cartuşele de dinamită. Dacă era oprită, putea spune că se ducea acasă, la pensiune. Dar odată ajunsă în bucătărie, cu coşul pe braţ, Cara s-a oprit când a văzut o siluetă în faţa ei.

36

ANNIE

Annie a rămas singură la marginea zonei în care se organizase picnicul, în timp ce Luca a dus-o pe mama lui să îşi ia ceva de mâncare. Când Sandro a venit lângă ea, s-a întors spre el, surprinsă.

— Annie, M-am tot gândit. Această nervozitate dintre noi nu e sănătoasă. Nu vreau să existe ostilitate între noi, a murmurat el. De ce să fim duşmani?

— Villa Rosa este un cămin, nu o clădire, a zis Annie, păstrându-şi tonul cât de moderat a putut. Merită o soartă mai bună decât cea pe care i-o pregăteşti tu.

— Tu crezi că mie nu-mi pasă de vilă? a zis el, arătând spre sătenii care se bucurau de frumuseţea grădinilor. Uite cât de fericiţi sunt localnicii. Dacă eu nu aş fi, ei nu s-ar afla aici. Şi nici dacă nu ar fi existat familia mea.

Annie aruncă o privire peste crângul de măslini. Fetiţe îmbrăcate în rochii albe alergau, ţipând de încântare. De la sosirea ei, acesta era cel mai fericit moment pe care îl trăise la vilă.

— În familia mea există o lungă tradiţie care ne cere să avem grijă de săteni şi de fermele din jur. Planurile mele vor aduce activitate economică şi locuri de muncă în vale. Tinerii pot veni să lucreze la vilă.

— Nu se reduce totul la afaceri, a zis Annie, A transforma Villa Rosa într-un centru funcţional înseamnă a smulge inima şi sufletul acestei case frumoase. Iar valea este deja o destinaţie turistică cunoscută în toată lumea. Lucrurile s-au schimbat din perioada de dinainte de război

şi mie mi se pare că sătenii şi fermierii se descurcă bine şi fără ocrotirea ta. Au afaceri, produc ulei de măsline şi vin, conduc restaurante superbe. Familia ta a plecat de aici de multă vreme.

Ochii de culoarea mierii ai lui Sandro s-au îmblânzit.

— Ştiu că îţi place să găteşti. Ştiu că ai o afacere de succes în San Francisco. Vino să lucrezi pentru mine... Sau mai degrabă să lucrezi cu mine.

Annie a făcut un pas în spate.

— Poţi reamenaja grădinile bucătăriei, a continuat Sandro cu o voce mieroasă. Pe vremuri, erau grădinari şi bucătari care munceau împreună pentru a cultiva toate fructele şi legumele de care avea nevoie vila. Găinile făceau ouă proaspete în fiecare zi. Poţi face exact ceea ce doreşti aici, fără a simţi presiunea proprietarului. Ştiu că te-ai îndrăgostit de Toscana, îmi dau seama. De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup de partea financiară, în vreme ce tu te poţi concentra în întregime asupra laturii creative? Ai putea scrie o carte de bucate. Dacă lucrezi pentru mine, nu vei suferi nici un fel de constrângeri.

— Nu am nevoie de tine ca să-mi urmez visurile, Sandro.

— Nu, dar eu te pot ajuta să îţi îndeplineşti visurile. De foarte mulţi ani îmi doresc ca Italia să devină casa mea, a zis el. Cel care a înstrăinat ramura familiei mele de Italia nu a fost războiul meu, ci cel al bunicului meu.

Annie a oftat.

— Da, dar...

— Am crescut imaginându-mi coline verzi domoale, crânguri de măslini şi viţă-de-vie, în timp ce mă uitam la cerurile cenuşii care acopereau Londra. Ar fi trebuit să fiu înconjurat de pământul care curge prin venele întregii

mele familii. De prima dată când m-am întors aici, m-am simţit acasă, a murmurat el.

— La fel şi eu.

Poate că era un grăunte de adevăr în sentimentele şi cuvintele lui.

Oamenii sunt fiinţe complexe, iar acum, încercând să îi înţeleagă mai bine pe Sandro, pe contesă, să înţeleagă această familie, simţea că îi este la fel de greu ca încercarea de a pricepe istoria acestei vile, pe care avea nevoie sa o desluşească pentru a ajunge la adevăr.

Avea impresia că desface straturile de hârtie în care era împachetat un cadou imposibil.

— Ştiu că James poate părea ameninţător, a zis Sandro. Dar vom beneficia cu toţii de buna lui gestionare financiară. Dacă mi te alături, îţi va fi mult mai uşor.

Annie a strâns din buze. Timp de o clipă fugară, a simţit prezenţa lui Papa deasupra ei. Papa îi povestise întotdeauna cum propriul tată, bunicul lui Annie, Bernard, îl încurajase să devină arhitect, să facă proiecte şi să ridice case în care oamenii să poată trăi şi să îşi creeze amintiri alături de cei dragi. Ce putea fi mai important? Asta încerca şi ea să facă aici. Crescuse înţelegând importanţa unui cămin şi simţea că Sandro ameninţa să îi răpească viitoarea casă. Undeva în adâncul sufletului, asigurarea lui Papa că ea era proprietara Villei Rosa se zbătea precum aripile necontrolate ale unui pui care încearcă să-şi croiască drum afară din cuib.

— Eşti singură aici, a continuat Sandro, Ca femeie în Toscana, constructorii locali vor profita de naivitatea ta.

— Asta este cea mai...

— Cu susţinerea mea şi a lui James, nu vor îndrăzni să te ducă cu preşul. Cunoaştem oameni din domeniu şi vom

trimite cei mai buni meseriaşi şi cei mai buni artizani să restaureze vila pentru a-i reda gloria de altădată. Eu vreau să aduc oamenii laolaltă. Nu să îi despart. Familia mea a cunoscut despărţirea în timpul războiului. Vreau să îndrept lucrurile o dată pentru totdeauna.

Sandro avea un efect magnetic. Era un bărbat uluitor, cu o capacitate nemaipomenită de a convinge. Dar era ultimul bărbat din lume în care să poată avea încredere.

— Annie, tu vrei o familie. Vrei să afli care este locul tău în lume.

Ea şi-a fixat privirea pe inelul lui cu sigiliu din aur roz, care îi strălucea pe degetul mic al mâinii drepte.

— Eu îţi ofer o familie. Vino cu mine la Londra, să-l cunoşti pe tatăl meu. Să îţi spună el ce înseamnă vila pentru noi. Ar fi imposibil să o pierdem. Villa Rosa bate în piepturile celor din familia Messina. Chiar atunci, Ernesto, proprietarul cafenelei din sat, s-a apropiat de ei, la braţ cu o femeie în vârstă, care părea trecută bine de 90 de ani şi care era îmbrăcată în negrul tradiţional. Ernesto l-a salutat respectuos din cap pe Sandro.

— Vă rog să mă iertaţi, *signor* Messina, a zis el. Dar mama mea a venit astăzi de la Roma ca să fie aici, pentru că Villa Rosa înseamnă foarte mult pentru ea. Mama mea a crescut în sat. Şi a lucrat la Villa Rosa în timpul celui de-AI Doilea Război Mondial.

Annie şi-a mutat privirea către bătrâna care se sprijinea de braţul lui Ernesto. Era micuţă, dar ochii ei albaştri erau limpezi, iar părul îi era prins la spate într-un coc sobru şi îngrijit. Mâna îi tremura, dar strângea ferm braţul fiului ei.

— Mă numesc Bettina Pasarela, a rostit femeia cu un glas clar. Cunosc până şi ultimul fir de nisip din grădina de legume. Ştiu care este cel mai bun loc unde să laşi la

dospit pâinea în bucătăria vilei şi ştiu exact cât timp trebuie să laşi drojdia ca să se activeze. Şi acum pot să pregătesc orice specialitate toscană. Iar cele mai frumoase amintiri ale mele sunt de când stăteam afară, în curtea din spate, în lumina amurgului, în timp ce contesa Evelina îşi bea cafeaua după cină. Îmi amintesc de soţul ei, Arturo. Îmi amintesc de vremuri mai bune, Annie a aruncat o privire spre Sandro, dar expresia de pe chipul lui era greu de citit.

Bettina a ridicat capul. Vocea îi tremura.

— Am fost bucătăreasă la Villa Rosa în timpul războiului, angajată de Evelina Messina. Şi-a îndreptat ochii către Annie, Şi ştiu care este adevărul.

37

CARA

Bettina stătea în pragul bucătăriei cu un şal înfăşurat în jurul umerilor. I s-a adresat pe un ton formal.

— Bruno Klein ne-a informat pe toţi că o unitate de artilerie antiaeriană germană va fi staţionată la vilă. Se află pe drum.

Bucătăreasa a privit îngrijorată la coşul Carei.

— Nu întreba, i-a şoptit Cara tinerei bucătărese, prietena ei.

A ridicat coşul la piept, l-a ţinut strâns, simţindu-şi pieptul uşor şi pulsul tot mai ridicat.

Bettina a închis uşa spre hol din spatele ei.

— Nu-ţi pun nici o întrebare. Cara, dar orice faci, trebuie să faci repede. Urmează să fim ocupaţi şi ni se cer toate paturile din casă. Camioanele lor vor fi parcate pe alee înainte de răsăritul soarelui şi deja contesa face planuri unde să-i culce pe toţi.

Ochii Carei erau aţintiţi asupra uşii închise,

— Contesa insistă să nu ne asumăm nici un fel de riscuri, să nu-i ajutăm pe partizani. După tot acest timp, trebuie să ne facem preş şi să-i lăsăm pe nazişti să intre în casă cu bocancii.

A privit spre coşul Carei.

Alarmată, Cara a văzut cum Bettina se opreşte lângă uşa din spate, verificând dacă este închisă. Oare Bettina avea de gând s-o împiedice să plece?

— Contesa spune că vor dori să se spele aici, că vom da peste tineri nazişti despuiaţi la baie şi că vor ocupa

întreaga vilă. Contesa şi Alphonso au săpat gropi în grădină toată seara, ca să îngroape obiectele pe care vor să le păstreze, căci soldaţii din divizia asta au reputaţie de pungaşi mojici şi foarte violenţi faţă de fetele tinere. Contesa spune că pun mâna pe orice doresc... Cara. Cred că ar trebui să părăseşti vila.

— Eu plec imediat, dar tu?

În drumul ei, putea lăsa coşul în pavilionul de vară. Sosirea naziştilor îi oferise o scuză binevenită pentru a pleca de aici.

— Eu trebuie să rămân.

Bettina a ridicat capul, iar ochii ei albaştri au surprins privirea întunecată a Carei, A tras un sertar de bucătărie şi a scos de acolo singura dovadă că prietena ei Cara lucrase la Villa Rosa, Era jurnalul de afaceri în care secretara nota mici observaţii şi informaţii pentru contesă, despre facturile plătite şi întâlnirile pe care le aranjase.

— Voiam să ţi-l aduc în cameră de dimineaţă. Ia-l cu tine şi ţine-l ascuns. Nu vei vrea să ştie nimeni că al lucrat atât de aproape de contesă... mai târziu.

Cara s-a întins şi l-a luat, iar mâna ei s-a atins de mâna celeilalte fete.

— Bettina...

— Alphonso a zis că mă va apăra cu preţul vieţii lui, a zis Bettina, ridicând bărbia. Contesa insistă să stau, ca să gătesc, dar cele două fete în casă care au mai rămas au de gând să fugă în zori.

— Prin urmare, ne luăm rămas-bun, a şoptit Cara.

A lăsat jos coşul şi jurnalul timp de o clipă nepreţuită şi a îmbrăţişat-o pe Bettina.

— Cara, unde te vei duce?

Cara s-a îndreptat către uşă.

— N-am nici cea mai vagă idee,

Bettina i-a strâns mâinile într-ale sale.

— Nu te voi uita niciodată. Sper să ne revedem.

— Şi eu.

Cara şi-a înghiţit nodul din gât, l-a aruncat Bettinei o privire dogoritoare, neputând să se scuture de senzaţia că acesta era un rămas-bun final. Aruncându-i un ultim zâmbet Bettinei, Cara a întors mânerul sferic al uşii şi a părăsit Villa Rosa.

Cara era pe punctul de a păşi pe aleea de acces care ducea spre pavilionul de vară, cu dinamita bine ascunsă în coş, când a zărit înaintea ei lumina unor faruri. Dinspre alee venea huruitul surd al unor camioane, într-o fracţiune de secundă, Cara s-a furişat înapoi la umbra crângului de măslini, de unde a văzut lucrul de care se temuse: o coloană de camioane nemţeşti negre, care îşi croiau drum încet pe aleea acoperită cu pietriş, şi ale căror cauciucuri ridicau un norişor de praf alburiu.

Când pe pietriş a călcat o pereche de cizme grele, Cara era ghemuită în spatele unui copac, după ce primul camion oprise în faţa intrării. A tresărit la vederea omului care a scuipat pe jos. Un râs viguros, o palmă pe spinare. Din câte îşi dădea seama, aceşti bărbaţi nu erau naziştii cizelaţi cu care era obişnuită. Uniformele le erau în dezordine, părul neîngrijit. Aceştia erau oamenii lui Goring. Oamenii de care se temeau.

S-a uitat spre vila cufundată în tăcere în lumina lunii. Valea urma să devină linia întâi a frontului, zona din Italia care va ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume.

Un alt camion a oprit pe alee şi aerul s-a umplut de câteva voci gălăgioase şi arogante, vorbind în germană,

Cara s-a întors şi a luat-o la fugă.

38

ANNIE

Ernesto a condus-o pe Annie la o masă aşternută cu o pânză albă, în crângul de măslini. L-a urmat pe proprietarul cafenelei, a cărui mamă, *signora* Bettina, mergea alături de el, cu spatele drept ca o lumânare şi mâna sprijinită pe braţul fiului ei. Lumina soarelui se strecura prin ramurile copacilor, iar frunzele verzi-albăstrui se mişcau uşor în briza după-amiezii, Ernesto a ajutat-o pe mama lui să se aşeze pe un scaun alb din plastic, după care a tras un scaun pentru Annie şi a insistat să se aşeze alături de Bettina, pe locul de onoare. Sandro s-a aşezat de cealaltă parte a mesei, jucându-se cu inelul cu sigiliu de la mână.

— Aveam 14 ani când am venit să lucrez la Villa Rosa, a spus Bettina.

Ernesto a turnat vin alb în pahare de cristal şi a oferit fiecăruia câte o felie din *torta della nonna.* Annie a acceptat o felie şi a lăsat crema cu gust de lămâie să îi stăruie pe limbă, în timp ce aluatul dulce i se topea în gură.

— Credeam că sunt destul de mare ca să fiu în posesia tuturor facultăţilor mele pe atunci şi cred că încă sunt în posesia lor şi astăzi.

Bettina şi-a ridicat bărbia şi s-a mişcat rigidă pe scaunul ei, A acceptat o felie de tartă de la fiul ei şi a dat din cap scurt, în semn de aprobare, deşi i-a apărut o încruntătură cunoscătoare pe frunte şi lui Annie i-a venit să zâmbească recunoscând în ea pe bucătarul care apreciază un fel de

mâncare pe care îl cunoaşte bine.

Ernesto a pus o mână pe braţul mamei sale.

— Nimeni nu pune asta la îndoială, mamă, a zis el.

Bettina s-a răsucit ca să îl privească şi a scos un sunet dezaprobator.

— Dar mi-ai pus o întrebare, Ernesto, şi mi-ai zis că nu trebuie să răspund decât dacă îmi amintesc totul limpede. Iar eu îmi amintesc limpede. Contesa Evelina Messina a avut o aventură cu un nazist în timpul războiului, a spus ea. Am văzut totul. Eram acolo. Purta în pântec copilul lui.

Annie a lăsat furculiţa pe farfuria din porţelan alb şi i-a aruncat o privire lui Sandro, dar el se ridicase în picioare şi se sprijinea greu de spătarul scaunului, – înainte să împlinesc 18 ani, devenisem bucătăreasă-şefă la vilă, continuă bătrâna, o vreme am locuit în aceeaşi casă cu contesa Evelina Messina şi cu amantul ei nazist, o perioadă teribilă. Prefer să nu mi-o amintesc. Ce s-a întâmplat aici a fost de neimaginat. O ruşine. Nu mai puteam suporta. De asta am plecat.

Bettina s-a aşezat mai bine pe scaun, rigidă. Şi-a încrucişat braţele peste piept.

Sandro îşi ţinea ochii în pământ. Chipul îi era impenetrabil.

Dar Annie o privea cu atenţie pe femeia care trăise aici în anii aceia tumultuoşi şi care poate îi înţelegea trecutul.

— S-a născut un copil?

Pe chipul femeii a apărut o expresie complicată. Şi-a umezit buzele uscate.

— *Şi.*

Sandro a ridicat capul şi a privit-o ţintă pe Bettina.

— Nu este un lucru despre care să vreau să se vorbească, a zis el. Este timpul să mergem mai departe şi

să lăsăm povestea asta în pace. Pentru asta lupt atât de tare.

A aruncat o privire imploratoare către Annie.

Bătrâna şi-a îndreptat ochii calmă şi senină spre Annie.

— Iar acum, ai sosit.

— Sandro, cu siguranţă vrei să ştii dacă aceasta este originea mea, ca să mă poţi face de ruşine o dată pentru totdeauna, Annie şi-a lăsat capul pe spate. Cerul albastru era infinit şi senin. Prea senin pentru o poveste mocirloasă ca aceasta, dar trebuia să afle. Evident, *signora* Bettina, speram să îmi spuneţi că adevărul a fost altul.

Bătrâna a privit încruntată.

— A fost o ruşine. Nu am mai suportat. Aşa că am plecat.

Annie a aruncat o privire în cealaltă parte a grădinii, acolo unde Luca şi mama lui stăteau de vorbă.

— Cunoaşteţi numele copilului? a întrebat ea.

— Numele copilului a fost Loretta.

Annie a privit din nou spre Luca, rămas în continuare alături de mama lui şi de un grup de săteni.

Bettina s-a aşezat mai bine pe scaun.

— Numele fetiţei a fost Loretta Messina.

Oare această Loretta a fost mama ei? Dacă aşa era, nici Loretta nu a dorit-o.

39

CARA

— *Cara mia.*

Ajunsă lângă porţile vilei, Cara a rămas împietrită.

De deasupra cobora în picaj un convoi de bombardiere, iar un obuz a explodat nu departe de ea, pe drumul către sat. Unul dintre generalii nazişti aflaţi la vilă s-a enervat şi a început să le dea ordine oamenilor săi, pe un ton răstit.

— Grăbeşte-te, Cara, i-a şoptit Raf. Te rog, vino cu mine.

Cara ezita,

— Ai încredere în mine? a întrebat-o.

Cara a privit în jur.

— Sigur că am, Raf, a oftat ea, simţind frustrarea care o măcina pe dinăuntru.

I se frângea inima că trebuia să îi lase în urmă pe Alphonso şi pe Bettina, care deveniseră familia ei de când murise Papa, dar ce putea face?

— Grăbeşte-te, ştiu un loc în care să ne ascundem.

Raf s-a întins şi a luat-o de mână, iar cu cealaltă i-a luat coşul şi ea a prins să alerge alături de el la adăpostul copacilor care străjuiau şoseaua.

Au pătruns în interiorul pădurii.

— Există tuneluri subterane care leagă Villa Rosa de sat încă din vremuri medievale.

El a privit în urmă, înspre vilă, apoi s-a aplecat şi a deschis o trapă îngropată sub un morman de frunze.

— Fii atentă unde calci. Este o scară, a zis Raf,

Cara a încercat să pătrundă cu privirea întunericul beznă de dedesubt. A ezitat, dar Raf i-a dat ghes să

coboare. S-a lăsat în jos în labirint simţind că inima îi bate în gât. Raf a urmat-o, a închis trapa şi au rămas într-un întuneric desăvârşit, A căutat cu grijă locurile în care să pună piciorul şi a rămas încremenită la capătul scărilor rudimentare, cât timp simţurile i s-au adaptat la aerul umed al tunelului ce lega vila de satul de la poalele dealului. Îl auzea pe Raf mişcându-se, îi auzea respiraţia în tăcerea igrasioasă, Raf a scăpărat un chibrit şi a aprins un felinar învechit, pe care l-a ridicat, ca să lumineze împrejur.

Tunelul avea o înălţime de un metru optzeci şi era lat de un metru, iar Cara a privit în jos şi a văzut că stătea pe o podea din piatră. Cineva îşi cioplise iniţialele pe pereţi, Cara s-a întors către Raf, speriată.

— Locul ăsta a folosit drept închisoare? a întrebat ea, înfăşurându- şi braţele în jurul corpului.

Raf a clătinat din cap.

— N-a fost decât o cale simplă pentru locuitorii vilei de a ajunge în sat şi viceversa, la vremuri când se cereau metode clandestine. Când eram copil, veneam aici. Eu şi Nicolas, a zis el şi chipul i s-a întunecat.

Cara ar fi vrut să spună ceva despre fratele său. Despre membrul familiei pe care îl pierduse. Raf vorbea rareori despre relaţia lor, şi totuşi Cara era sigură că fusese zdrobit de plecarea fratelui său mai mare şi că îi era greu să suporte faptul că acesta nu i se mai afla alături. Uneori se întreba dacă nu cumva Nicolas i-ar fi oferit fratelui său o mai bună îndrumare în legătură cu mama lor.

Sunetul apei care picura undeva în adâncul tunelului nu avea darul de a o linişti, dar podeaua, zidurile şi tavanul din piatră erau lucrate de o mână de meşter.

Raf a condus-o mai departe, după care s-a oprit în locul

unde tunelul cotea mai adânc în interiorul colinei, iar Cara s-a încruntat văzând o saltea ordinară, umplută cu paie, o pătură şi o ladă răsturnată cu susul în jos, pe care se afla o pâine, un urcior cu apă şi o piersică din livadă.

L-a privit pe Raf, ochii ei păstrând toate întrebările al căror răspuns ar fi fost prea evident ca să le mai pună.

— Alphonso m-a ajutat să o cobor aici, a zis el arătând spre saltea, apoi spre braţul lui. Iar Bettina m-a aprovizionat cu mâncare.

Cara s-a uitat cu jind la salteaua de paie şi a căscat irepresibil, simţindu-şi întregul corp foarte greu după ultimele două zile.

— Cara, a zis el, iar ea a tresărit pentru că nu-i mai spusese *Cara mia,* după care s-a mustrat singură – de ce ar preocupa-o asta? Odihneşte-te. Dormi. Te păzesc eu.

Îi era imposibil să se ducă cu gândul mai departe de câteva ore, la ceea ce urma să se întâmple în viitor. Cara aproape că s-a prăbuşit pe patul simplu de paie. Îi părea raiul pe pământ şi, pentru prima dată de când fusese atacată, a închis ochii, simţindu-se cu adevărat în siguranţă.

Cara s-a trezit câteva ore mai târziu, iar durerea de cap care o chinuia din ziua dinainte îi trecuse. Interiorul cufundat în semiobscuritate al tunelului avea ceva liniştitor.

Raf citea la lumina unei lămpi cu kerosen.

— Bettina a dat iama şi prin bibliotecă? a întrebat Cara, ridicându- se într-un cot.

Raf a ridicat ochii spre ea.

— *Contele De Monte Cristo,* a precizat el.

Cara şi-a trecut o mână prin învălmăşeala de păr negru. Îi cădea peste faţă într-o grămadă de cârlionţi nesupuşi şi

ar fi dat orice să îi poată domoli cu o perie, să se spele pe dinţi. Să facă o baie. Se simţea ca unul dintre partizani – murdară, zburlită. Coşul în care se afla dinamita era aşezat în siguranţă, lângă Raf, care îi scosese jurnalul de afaceri şi i-l aşezase lângă pat, împreună cu stiloul ei.

S-a ridicat în capul oaselor pe patul din paie, a încrucişat picioarele şi a întins braţele.

Raf s-a apropiat de lada întoarsă, folosită pe post de masă, a rupt bucata de pâine, a turnat apă într-un pahar şi i-a întins ei piersica.

— Te rog, mănâncă, a zis el. Trebuie să te întremezi.

— Dar tu?

— Ah, eu m-am ospătat în dimineaţa asta, a zis el zâmbindu-i. Insalată, paste ragu, miel fript şi *torta della nonna.*

— Am putea alcătui un meniu, a zis ea, luând stiloul şi zâmbindu- i. Ce zici? Meniul de vară al lui Raf şi al Carei, pentru suflete pierdute?

Ultimul lucru de care voia să vorbească era misiunea pe care Raf urma să o ducă la înfăptuire. Nu încă. A întins mâna după jurnal şi a început să scrie.

— Nu ştiam că îţi place să scrii.

Cara a rupt o bucăţică de pâine. A simţit pe limbă gustul ei dulce şi delicios, A început să scrie un meniu excelent.

— Poftim. Am notat dorinţele tale cu exactitate.

— Delicios, a declarat el.

Cara i-a zâmbit şi a terminat jumătate din piersică, iar cealaltă jumătate i-a întins-o lui Raf, solemnă.

— Asta este a ta, a şoptit ea.

El a luat cealaltă jumătate.

— Acolo îţi notezi secretele? a întrebat el, privind spre jurnal.

Cara a rămas tăcută o clipă.

— Cred că ar fi frumos să scriu ceva mai personal. Poate că mă va ajuta să înţeleg tot ceea ce s-a întâmplat... A fost o călătorie lungă, Raf.

Raf a răsuflat prelung.

— Ştii, ceea ce mă ajută să depăşesc momentele astea sunt amintirile mele. Amintirea vilei în care locuiau bunicii mei, lângă Veneţia. Acolo ne petreceam verile. A aparţinut familiei mamei mele.

— Este un loc aparte pentru tine?

— Cred că este locul unde tatăl meu, Arturo, se simţea cu adevărat relaxat. Apoi Raf a clătinat din cap. Cara, pot să-ţi arăt ceva?

— Desigur.

— Uită-te la astea.

A scos câteva foi de hârtie pentru pictură de sub salteaua rudimentară. Cara s-a tras mai aproape. Raf ţinea în mână o serie de mici picturi.

A scos-o pe prima. Era un desen abstract, cu un albastru-închis şi un galben ca soarele şi ceva ce părea a fi câmpuri de porumb mişcate de vânt. Cara a privit pictura câteva clipe, sigură că poate să discearnă o siluetă singuratică pe acea pânză mică.

— Au fost ale tatălui meu. A vrut să fie artist, să călătorească, să vadă lumea, dar primise moştenire Villa Rosa şi toate fermele şi moşiile care veneau odată cu ea. Înţeleg cât de privilegiat a fost de soartă, dar întotdeauna a existat în ochii lui o dorinţă neîmplinită. Mama mea a fost... adusă de părinţii lui ca să îi fie o mireasă potrivită. Provenea dintr-o bogată familie aristocratică din Veneţia. Nu a avut de ales, Cara. A fost nevoit să rămână aici, la vilă. Dar tot timpul cât mi-a fost dat să îl cunosc a fost un

visător care voia să picteze. Mama a preluat frâiele şi a salvat casa. A dat familiei Messina doi fii, dar, mai mult de atât, l-a încurajat pe tatăl meu să îmbrăţişeze lucrurile pe care le putea face aici, să îi cunoască pe oameni, să cunoască comunitatea şi să facă ceva cu rolul care i s-a încredinţat. L-a încurajat şi uşor-uşor a căpătat şi el încrederea că putea conduce moşia familiei Messina. Când a murit, a preluat rolul lui cu uşurinţă.

Cara asculta în tăcere.

— Cu timpul, a ajuns să îndrăgească acest rol, să îi respecte şi să îi admire pe oameni şi munca lor. El şi mama se completau unul pe
celălalt. Ea îi lăsa timp să picteze, a zis Raf, privind la picturile frumos aranjate. La rândul lui, el a proiectat o monogramă pentru amândoi pe poarta vilei şi pe scara din holul principal, împletind cele două iniţiale ale lor întru eternitate. Împreună ei au fost fundaţia pe care sa ridicat această casă şi familia mea.

Chipul lui Raf s-a mohorât.

Pe Cara o durea sufletul pentru el. Iar acum, ce făcuse războiul acesta familiei lui? Mamei lui?

Raf i-a întins Carei mica pictură, iar ea a sorbit-o din priviri, delectându-se cu culorile sale simple, în timp ce el continua să vorbească.

— Pe la 45 de ani, tata s-a schimbat... Dramatic. Vedea direcţia în care mergea Europa, iar el şi mama au început să se certe. Tata s-a încurcat cu o fată din sat şi asta i-a frânt inima mamei. În dimineaţa de după o ceartă groaznică între ei doi, a făcut un pas dincolo de uşa vilei ca să meargă la plimbare, s-a prăbuşit şi a murit.

— Îmi pare rău, a şoptit Cara.

Ea nu ştia ce se petrece în spatele uşilor închise. Dar

oare ştia vreodată cineva?

— Mama nu suporta să-i vadă picturile în casă. Le-a ascuns. Cred că îşi spunea că îl susţinuse, îl încurajase să fie el însuşi, iar el o dezamăgise. Iar după aceea, fratele meu mai mare s-a întors împotriva ei. Totul a mers rău în familia noastră. Cara... trebuie să înţelegi că eu încă simt... A întors capul spre ea; chipul lui frumos sfâşiat de durere. Nu pot să îi frâng din nou inima.

„În schimb, o vei frânge pe a mea.” Dar cuvintele păreau egoiste...

— Din ziua în care el a murit, a fost pierdută şi cred că a mai murit o parte din ea când a plecat Nicolas. Nu cred că a depăşit vreodată durerea. Este pierdută, Cara. Legătura aceasta cu Bruno Klein nu-i stă în fire. N-o pot răni din nou.

Cara tăcea. A privit afară, spre grădina luminată de razele lunii.

— Este atât de greu... când jeleşti pe cineva.

Cu blândeţe, el i-a luat pictura din mâini şi a pus-o pe bancă, l-a luat mâinile într-ale lui şi a privit-o în ochi.

— Draga mea, nu vreau să te târăsc şi pe tine în tărăşenia asta.

Cara şi-a şters o lacrimă.

— Dar ce vrei *tu?* i-a şoptit. Dincolo de toţi ceilalţi. De fratele tău, de mama ta, de partizani. Tu ce vrei? Îmi spui?

El i-a zâmbit trist şi a lăsat ochii în jos, spre micile picturi ale tatălui său. O siluetă singuratică, indiferent cât de ademenitor era peisajul, în dezacord cu sine.

Cara i-a întors spatele.

— Vreau să nu fac pe nimeni să sufere, Cara. Şi tu ai suferit, a zis el cu o voce incredibil de blândă. Nu vreau să îţi sporesc suferinţa. Şi nu vreau să văd cum se fac praf

vieţile noastre. Familia mea are probleme mari.

S-a lăsat tăcerea. În depărtare, bubuitul obuzelor care cădeau. Şuieratul şi apoi prăbuşirea, Raf s-a sprijinit de zidul pietruit.

— Ai fost apropiat de tatăl tău, Raf?

Raf şi-a prins mâinile între genunchi şi a rămas cu privirea aţintită în pământ.

— Îl priveam cu evlavie. Îl idolatrizam, înţelegi? Dar cred că nu am fost niciodată altceva decât mezinul familiei. Mama mea, tata şi Nicolas aveau personalităţi şi probleme atât de distincte. Dar eu ţin la ei. Şi îmi fac multe griji pentru mama.

Cara a suspinat,

— Ştiu ce înseamnă să-ţi doreşti să te iubească cineva atât de mult încât să te pună pe primul loc. Şi mai ştiu cum este să-ţi doreşti să mai ai o singură zi alături de cineva care a murit, a zis ea, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Cara, îmi pare..., a dat el să zică, dar vocea i-a pierit.

Deasupra lor nu era decât pădurea şi războiul... Iar aici, jos, cenuşa a ceva ce sperase întotdeauna să se refacă între ei, chiar şi când Raf plecase pe neaşteptate, chiar şi în faţa dispreţului mamei sale.

Chipul lui Raf a licărit în lumina lămpii, dar părea pierdut în propriile gânduri. Şi chiar dacă era acolo, părea mai departe ca niciodată. Prins în complicaţiile familiei sale, captiv sentimentului feroce de loialitate. Cum ar fi putut supravieţui?

Cara a întins mâna după jurnal. Pe fundalul sunetului ritmic al picăturilor de apă, a început să scrie. Să scrie totul.

S-a oprit după o vreme şi a lăsat jos stiloul, Raf adormise pe locul lui, iar ea s-a apropiat şi i-a pus o pătură peste

umeri.

Oare într-o zi el se va îndrăgosti de cineva care va însemna mai mult decât a însemnat ea? Era imposibil să-şi imagineze că va iubi vreodată pe cineva la fel de mult cum l-a iubit pe el, dar ştia că şi el alesese.

Cara a privit în jos, la chipul lui adormit. S-a întors şi s-a întins din nou pe saltea, iar pe obraz i s-a scurs o lacrimă.

4º

ANNIE

Annie s-a scuzat şi s-a ridicat de la masa aşezată în crângul de măslini, dar gândurile îi scăpaseră de sub control şi nu le mai putea opri. Ea era produsul ruşinii contesei. Oare mama ei fusese Loretta Messina? Oricine o fi fost ea. Se simţea dezgustată de moştenirea aceasta şi de conotaţiile sale îngrozitoare.

Oamenii prezenţi la această petrecere nu ar trăi aici liberi dacă nu ar fi fost cei care au luptat împotriva bunicilor eii Îşi imagina cum trebuie să fi fost copilăria Lorettei aici: îşi imagina cât de ostracizată trebuie să fi fost. Nu-i de mirare că nu mai era de găsit şi că nu a vrut să crească o nouă generaţie. Probabil a fost bântuită de un trecut pe care abia dacă îl înţelegea. Annie şi-a şters o lacrimă. A inspirat adânc, ştiind că trebuie să gândească totul logic, dar acum tot ce voia să facă era să intre în panică sau să fugă.

Colosalul secret pe care Papa i-l ascunsese nu făcuse decât să sluţească doliul după el. Evitase să îi spună pentru că înţelegea că adevărul ar fi fost imposibil de suportat. Avea să păstreze secretul, înţelegea chiar şi ruşinea pe care o simţea Sandro, Dreptul vechi al întâiului născut era încă în vigoare. Sandro era proprietarul de drept al vilei. Locul ei nu era aici şi nu avea dreptul să se aştepte ca visurile să îi fie îndeplinite. Să rămână aici şi să fie bucătăreasă pentru Sandro?

A scos telefonul şi a trimis un mesaj Monicăi. *„Vin acasă. Locul meu e la San Francisco, iar tu şi Paul sunteţi*

familia mea. xx”

Annie a alungat gândurile negre care i se strecurau în suflet, amintindu-şi că Paul era căsătorit şi avea copii, că Monica era căsătorită şi voia să aibă un copil. Că ea era mătuşa nemăritată. Poate că aşa era cel mai bine. Nu trebuie să aibă copii. Spiţa care cobora dinspre contesă şi amantul ei nazist trebuia să se încheie odată cu ea.

Pe ecranul telefonului au apărut trei puncte, iar Annie le-a privit atentă, cu ochii absorbiţi de mişcarea lor discretă, de parcă viaţa îi depindea de ele. Apoi Monica s-a oprit din scris.

Annie s-a încruntat şi a început din nou să scrie. „Vreau să vin acasă. Nu o să descopăr nimic. Este prea greu, îmi e dor de San Francisco şi îmi e dor de tine şi de Paul. Şi vreau să o strâng în braţe pe Portia!!”

S-a uitat la fotografiile cu draga ei pisică. Animalele sunt mai puţin trădătoare decât oamenii. Va pleca acasă şi va trăi cu pisicuţa ei, Portia, De altceva nu avea nevoie. Nu avea nevoie de o altă familie, o familie întinată de trecut.

Annie şi-a alungat gândurile învolburate. Poate că astăzi apa curgea din nou la Villa Rosa, dar singura apă peste care ea voia să zboare era întinderea Oceanului Atlantic şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Douăzeci de minute mai târziu, îşi luase la revedere de la Ernesto, Bettina, Sandro, Luca şi mama lui. Emilia, pe care i-o prezentase, şi îşi făcea bagajele în camera ei de la pensiune. Annie voia părăsească Italia fără să le spună, căci ruşinea pe care o simţea era copleşitoare acum, când nu mai rămânea nici o urmă de îndoială asupra originilor sale. Nu mai voise să asculte nimic din ce avea să-i spună mama lui Luca despre trecutul Villei Rosa. Nu mai rămânea nimic de spus. S-a dus la şifonierul în care

agăţase rochiile de vară pe care le cumpărase din Florenţa. Odată ajunsă acasă, avea de gând să le doneze unei organizaţii de caritate.

Annie şi-a tras valiza de sub pat şi a pus-o pe cuvertura albă, a împăturit rochiile şi le-a pus înăuntru. A golit sertarele, a luat totul din baie, a verificat sub pat, sub perne şi s-a uitat cu atenţie pe jos. În cele din urmă, a descuiat seiful, de unde şi-a scos paşaportul şi cardurile de credit. A băgat cheile de la apartamentul ei din San Francisco în geanta de mână. Apoi a luat telefonul şi a căutat zboruri către Los Angeles. Nu avea rost să mai amâne, îşi va continua viaţa, fără să lase pe nimeni să afle secretul murdar pe care îl va duce cu ea în groapă. Cel puţin nu va fi nevoită să lase o scrisoare descendenţilor, aşa cum făcuse tatăl ei.

Era un avion care pleca din Florenţa la ora 22.30; era numai bun. Va închiria o maşină la aeroportul din Los Angeles şi va merge de-a lungul coastei până la San Francisco.

Annie le-a trimis un mesaj lui Lucy şi Lauren, ca să le anunţe că se întoarce acasă, iar ele i-au răspuns imediat, spunând că se bucură şi că speră amândouă că se odihnise.

Annie a trecut cu privirea prin apartamentul de la pensiune de care se îndrăgostise în clipa în care păşise înăuntru. Apoi ochii i-au căzut pe singurul lucru rămas nebăgat în bagaje. Jurnalul Carei Cartazzo, aşezat pe masa din faţa ferestrei deschise. Coperta sa uzată, legată în piele, se potrivea cu camera aceasta veche atât de bine, încât Annie uitase că se află acolo, cu paginile sale tăiate, cu cuvintele şterse pentru totdeauna.

Annie nu mai putea sta. Venise timpul să plece. Jurnalul

trebuia fie lăsat la Villa Rosa, ca document oficial pentru Sandro, fie, poate, distrus.

În ultima clipă, Annie a luat jurnalul, l-a pus în geanta de umăr şi a trecut valiza grea peste pragul uşii.

4[1]

ANNIE

Turiştii făceau fotografii lângă fântâna aflată în mijlocul piaţetei, iar tinerii localnici stăteau pe băncile împrăştiate în jurul pieţei. Un violonist a început să cânte lângă mesele aşezate în aşteptarea serii pe terasa cafenelei lui Ernesto, iar un grup de italieni stătea de vorbă cu unul dintre chelneri, care ţinea în mână o sticlă de vin toscan.

Annie a oftat văzând scena scăldată în lumina amurgului, dorindu- şi să poată rămâne, simţind o legătură profundă cu acest loc, dar acum totul fusese întinat. Tot ce putea face era să înţeleagă dorinţa lui Sandro de a păstra trecutul ascuns şi de a revendica vila. A apucat bine mânerul valizei şi s-a întors spre autobuzul care urma să o ducă în prima parte a călătoriei sale spre casă.

A întors capul, simţind că o atinge cineva uşor pe braţ. Şi atunci mâna i-a îngheţat pe mânerul valizei. Se afla faţă în faţă cu Luca şi mama lui. Emilia.

— Îmi pare rău că te întrerup, Annie.

Femeia a privit în jos, remarcând valiza lui Annie. A ridicat din nou privirea şi s-a încruntat. O cută delicată i-a apărut între sprâncenele frumos arcuite, de aceeaşi nuanţă ca părul castaniu.

— Dar sunt unele lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine. Ai câteva clipe libere, să iei o cafea cu noi?

Sandro tocmai ne-a spus ce ţi-a povestit Bettina şi voiam să îţi vorbesc.

Emilia s-a grăbit să cheme un chelner care să le găsească o masă, apoi s-a aşezat.

— Ai timp să vorbeşti cu noi? a întrebat Luca pe un ton blând, aruncând o privire către valiza ei. Te rog, vino, ia loc. Eşti printre prieteni aici, Annie, în mine ai un prieten.

Annie şi-a stăpânit emoţia. Italia părea să se joace cu sentimentele ei şi tot ce voia era să scape de aici.

— Sigur, Luca, dar mi se pare că nu se mai poate face nimic. Sandro va lua în stăpânire vila şi eu, pur şi simplu, nu mai vreau să ştiu...

Luca a întins mâna şi a mângâiat-o pe braţ.

— Te rog. Vrei să asculţi ce are de spus mama?

Annie a oftat şi l-a urmat pe Luca către masa găsită de mama lui în celălalt capăt al cafenelei.

Emilia a pus mâinile pe masă.

— Fiul meu mi-a spus cât de mult înseamnă vila pentru tine şi ce planuri minunate ai pentru viitorul său. Spune că ar fi o tragedie dacă ai pleca, a zis ea, zâmbind spre Luca.

— Am decis să mă dau bătută, a şoptit Annie, Nu fac parte din viaţa vilei. Trebuie să renunţ la ea.

Emilia a întins o mână şi pus-o pe braţul lui Annie.

— Aşadar, pleci acasă?

Annie a încuviinţat din cap.

— Da, a zis ea, fără să-l privească pe Luca.

— Pot să-ţi pun o întrebare? Promite-mi să îmi răspunzi sincer.

Annie a aşteptat. Şi-a înghiţit un suspin şi şi-a muşcat cu putere buza de jos. Chelnerul a adus trei espresso, iar Luca a început să se joace cu ceaşca. Prezenţa lui o chinuia, o parte din ea ar fi vrut să se ridice şi să plece. Stând pe scaunul acela, ştiind pentru ce venise, simţea că i se frânge inima. Se gândea la Portia, la căsuţa ei din San Francisco, la plantele din ghivece şi la bucătăria plină cu ierburi aromate – era tot ce îşi dorea acum.

— Trebuie să fie imposibil de suportat gândul că istoria familiei tale este marcată de poveşti despre care nu ştii dacă sunt sau nu adevărate.

„Cred că acum ştim că sunt adevărate.”

— Şi înţeleg că este dificil să te afli aici, în Italia, înconjurată de familii fericite, după ce ai pierdut pe cineva care ţi-a fost atât de drag.

Emilia şi-a coborât vocea, iar ochii îi erau plini de înţelegere.

Annie a întors capul, neputând să înghită nodul care i se formase în gât,

— Dar poţi să-mi spui ceva? a continuat Emilia, Poţi să-mi spui ce iubeşti la Villa Rosa? De ce te-ai luptat atâta pentru ea, chiar cu riscul să nu fii tu proprietara?

— M-am simţit acasă din momentul în care am păşit prima oară în grădină. Emilia.

Emilia s-a aplecat înainte şi a prins mâna lui Annie.

— Numele tatălui meu a fost Alphonso Bianchi, a zis ea, întotdeauna am perceput legătura puternică pe care o simţea fată de locul acesta în care a trăit şi a crescut, dar parcă îşi smulsese Italia din amintire, înţelegi?

Annie a încuviinţat printr-o mişcare a capului. La fel făcea şi ea – îşi smulgea trecutul din amintire. Nu era un lucru bun?

— Însă am rămas cu dorinţa această arzătoare, să ştiu ce anume sa întâmplat la vilă de l-a făcut să părăsească un loc care însemna totul pentru el. A crescut aici, ştii? Trăise în valea aceasta toată viaţa lui. Înţelegi, nu eşti singură. Şi eu am un trecut aici despre care nu ştiu nimic, M-am bucurat foarte tare când Luca a acceptat postul de la vilă. Mi-am spus că la mijloc este mâna destinului. Tatăl meu a fost grădinar, Luca este peisagist. Iar apoi, când mi-a spus

că a făcut cunoştinţă cu tine şi că a simţit imediat o legătură cu tine şi că ai moştenit vila, dar că nu ştiai de ce, am îndrăznit să sper că cercul s-a închis. Am îndrăznit să sper că ar putea să se lămurească în sfârşit motivul pentru care tatăl meu a decis să plece din satul care fusese casă familiei sale de generaţii întregi. Prin tine.

Annie i-a aruncat o privire lui Luca peste masă. Dar el se uita la mama lui.

Cu un gest delicat. Emilia a dat drumul mâinii lui Annie.

— Dar tu nu vrei să te amesteci în povestea asta, înţeleg, Annie.

Annie s-a întins după valiză, dar mâna îi tremura.

— Nu pot să rămân aici şi să încerc să lupt pentru ceva care nu-mi aparţine şi categoric nu ar trebui să îmi aparţină.

— Am vrut să-ţi spun că nu eşti singură, Annie. Şi eu sunt în aceeaşi barcă cu tine, neştiind ce s-a întâmplat aici şi dacă există vreun mod în care te pot ajuta, sau putem face ceva împreună pentru a înţelege trecutul, atunci mi-ar plăcea să o fac, Annie rămăsese tăcută. Dacă sar putea...

Emilia a oftat.

— În zona asta cred că s-a petrecut un masacru. Ferme arse din temelii, vile bombardate, poduri distruse, mine peste tot. Naziştii au ars şi au jefuit în timp ce se retrăgeau,

— Da. Chiar aşa.

„Tocmai de asta, locul meu nu este aici.”

Un chelner tânăr a adus farfurii cu măsline, lipii crocante şi prosciuto la masa de alături, Annie şi-a îngăduit un zâmbet melancolic. Hrana, dragostea de viaţă. Acestea erau amintirile din Toscana pe care le lua cu ea.

La fel ca tatăl Emiliei, Alphonso Bianchi, va înăbuşi partea tragică a trecutului ei. Annie a întors din nou capul spre Emilia.

— L-am adorat pe tatăl meu. Dar vreau să ştiu cine a fost cu adevărat. Ce a ţinut ascuns de noi. Ce l-a făcut să lase în urmă viaţa pe care o trăise. Nu s-a întors niciodată să îşi vadă părinţii bătrâni, aşa că nu mi-am cunoscut bunicii, nici verii şi nici unchii. Acum sunt răspândiţi în toată lumea şi este prea târziu. O lacrimă s-a scurs pe obrazul Emiliei, apoi femeia s-a adunat. Totul s-a pierdut. Rudele mele...

Annie şi-a ferit privirea.

— Simt că trebuie să fac ceva acum sau niciodată, a reluat Emilia. Am impresia că mie şi ţie ni s-a dat o singură şansă de a afla ce s-a întâmplat. Te rog, Annie, să încercăm împreună să descoperim ce anume l-a gonit pe tatăl meu departe de valea pe care a iubit-o toată viaţa şi te-a adus pe tine în situaţia în care te găseşti astăzi, când nu ştii cine eşti. Dacă ţi se pare greu să o faci, gândeşte-te la viitorii tăi copii.

Annie a gemut scurt. Nu se imaginase niciodată cu copii. Şi, cu toate că Monica spunea că asta se întâmplă pentru că simte că nu va găsi niciodată pe cineva la fel de minunat cum fusese Papa, argumentul acela părea să fi dispărut în săptămânile din urmă şi să fi fost înlocuit cu unul mult mai sinistru.

Annie a rămas cu ochii aţintiţi la faţa de masă albă şi la ceaşca goală de espresso.

— De multe ori surprindeam în ochii tatălui meu o expresie absentă şi toată viaţa s-a îngropat în munca lui. Sunt sigură că a regretat că nu s-a întors acasă, în Italia. Iar eu nu vreau să regret că nu am încercat să aflu ce s-a

întâmplat. Înţelegi?

Annie tăcea. Să se îngroape, să evite această poveste îngrozitoare, ce altceva putea să facă decât să o accepte? Şi ce ar fi putut câştiga dacă rămânea aici?

— Nu crezi că regretele sunt cele mai rele lucruri pe care poţi să le înduri în viaţă? a întrebat Luca, vorbind încet.

Annie s-a întors brusc către el.

— Luca...

— Dacă am reuşi s-o găsim? Dacă ea ştie ce s-a întâmplat aici în timpul războiului? Dacă ştie ceva despre tatăl meu?

Emilia zâmbea, dar ochii îi erau înlăcrimaţi.

Annie şi-a ferit ochii, doar să nu mai privească la Luca şi Emilia, „Regretele sunt cele mai rele lucruri pe care poţi să le înduri în viaţă.” Oare Papa a regretat vreodată că nu şi-a deschis inima în faţa ei? La ce se gândise oare în toate acele luni în care a stat fără să vorbească, privind marea pe fereastră? Nu va şti niciodată.

— Dacă vrei să afli ce s-a întâmplat cu adevărat, atunci eu şi Luca îţi vom fi alături.

Annie şi-a lăsat capul în palme.

— Te rog, nu renunţa. Încearcă să afli de ce ţi-a lăsat tatăl tău acea scrisoare.

Annie s-a ridicat. Nu îl putea privi pe Luca. Autobuzul de Florenţa a oprit în celălalt capăt al piaţetei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să renunţ. Nu merit vila. Atrocităţile din războiul acela... şi ideea că bunicii mei au jucat un rol de o cruzime insuportabilă... Nu pot îndura. Nu mă voi întoarce. În mod evident, sunt ultima persoană de care ar avea nevoie Villa Rosa şi satul acesta.

— Annie... Vocea lui Luca i-a sfârtecat inima. De ce să te

împaci cu gândul că nu ştii cine eşti? De ce să nu lupţi pentru viaţa pe care o meriţi? a zis el, apoi vocea i s-a frânt. De ce să nu lupţi pentru dragostea pe care o meriţi şi pentru a-ţi face un cămin în valea aceasta, care face parte din moştenirea ta la fel de mult cum face şi dintr-a mea? Luptă pentru ceea ce vrei să faci.

Ea a lăsat câţiva euro pe masă pentru cafea, a clătinat din cap şi a plecat spre autobuz.

42

CARA

Fiecare gură de aer pe care o inhala era îmbibată de mirosul stătut al tunelului şi singurul zgomot care întrerupea picuratul neîncetat al apei era prăbuşirea obuzelor haotice care explodau deasupra lor. Cara a rămas sprijinită de peretele din cărămidă, în timp ce Raf dormea. Număra minutele dintre explozii, de parcă ar fi ţinut socoteala clipelor trecute între fulgere şi tunete. Ceasul ei de mână marca trecerea continuă a orelor şi ştia că acum vila era învăluită în cea mai neagră parte a nopţii, care venea înainte de mijirea zorilor.

Raf dormea încă, dar Cara evita să se uite spre el. Trebuia să se detaşeze de emoţiile ei tulburătoare, dacă voia să devină un bun partizan în zilele ce urmau. Dacă războiul putea face ceva, atunci o putea scoate din obsesiile minţii şi inimii ei, pentru că trebuia să îşi concentreze eforturile la a-i ajuta pe cei din valea în care trăise toată viaţa.

Ea era tânără, era sănătoasă. Mulţi dintre localnici nu se bucurau de asemenea avantaje.

Când Raf a deschis ochii şi s-a întins, Cara s-a ridicat şi s-a apropiat de lada mică, răsturnată cu susul în jos, ca să îi toarne un pahar cu apă şi să rupă o bucată din pâinea proaspătă pe care trebuie să o fi adus Alphonso sau Bettina, în timp ce ei dormeau.

— Mulţumesc, Cara, a murmurat el. Cum te simţi?

Vocea i s-a frânt şi ea a întors capul, ca să nu vadă durerea din ochii lui, care o oglindeau pe a ei.

Şi-a împreunat mâinile, cu ochii fixaţi pe coşul cu dinamită pe care Raf îl împinsese mai în adâncul tunelului.

— Când vom urca, vreau o nouă sarcină, ca să pot contribui aşa cum trebuie. Să le dovedesc partizanilor că pot încheia o misiune fără eşec.

— Te simţi vinovată pentru că ai fost atacată de un golan?

— Sigur că nu. După cum ţi-am spus, îţi sunt recunoscătoare. Când urcăm?

Se uita la trapa închisă. O copleşea chemarea de a face ceva, de a acţiona într-un mod eficient şi tot ce dorea era să iasă la aer curat. Locul acesta îi dădea o senzaţie de claustrofobie. Închisă aici cu el.

— *Bella,* a chemat-o el încet,

Cara a scuturat din cap auzindu-l că îi spune pe numele pe care el îl folosea altădată, cu ani în urmă. Nu mai putea suporta confuzia, uneori *Bella,* alteori Cara. Îl va iubi toată viaţa, dar trebuia să înainteze pe o cărare clară şi să accepte că nu puteau fi împreună.

— Cara. S-a întors către el şi a simţit cum o săgeată cumplită i-a sfredelit sufletul. Trebuie să lăsăm trecutul în urmă, i-a şoptit ea. Şi trebuie să lucrăm alături unul de celălalt. Te rog. Spune-mi Cara.

A lăsat din mână bucata de pâine şi a plecat capul.

— Draga mea... Cara,

A ridicat privirea şi a înghiţit în gol. Iar în timp ce vorbea, privirea îi era aţintită în tavanul tunelului igrasios.

— Este mult mai periculos decât acum o săptămână, două. Ne parvin mesaje de la Aliaţi, care îi sfătuiesc pe cetăţeni să nu se adăpostească în păduri, ci în subteran. A întors din nou capul către ea, iar privirea lui o dogorea. Nimeni nu ştie de existenţa acestor tuneluri. Este prea

periculos acolo sus...

— Nu caut adăpost şi nu-ţi cer să mă protejezi, a şoptit Cara.

— Dar eu îmi doresc să fii la adăpost, atât de mult...

Cara s-a ridicat şi s-a îndreptat către trapă.

— Trebuie să plecăm înainte de a se trezi bufonii ăia care au ocupat vila, înainte ca şoseaua şi împrejurimile să fie invadate de ei.

Raf s-a aruncat pe spate pe salteaua veche şi şi-a împreunat mâinile la ceafă. Privea ţintă în sus, cu o expresie insondabilă pe chip.

Cara a rămas nemişcată.

Într-un final, s-a ridicat şi s-a întins după haina lui grosolană de partizan, care zăcea întinsă la capătul patului.

— Nu-mi place deloc chestia asta. N-ai idee cât detest întreaga situaţie.

Cara l-a privit nemişcată. El a luat coşul cu muniţia şi i-a făcut semn să îl urmeze afară.

Soarele răsărea peste colinele din depărtare şi scălda cerul într-o împurpurare caldă, trandafirie. Urma să fie o zi splendidă. Una potrivită pentru un picnic în grădinile Villei Rosa, aşa cum se întâmpla înainte de război, o zi în care să stai întins pe o pătură sub un copac, în lumina soarelui, de unde să priveşti la cerul senin şi albastru.

În răcoarea verde, totul era tăcut, în afară de zgomotele păsărilor care se trezeau. Evident, era prea devreme ca să cutreiere pe afară infamii oameni ai lui Goring. Dar ameninţarea iminentă era prezentă chiar şi în aerul pe care îl respira.

Raf a rămas tăcut în timp ce se furişau prin pădurea de sub vilă. Întorcea repetat capul, ca să verifice că nu îi

urmăreşte nimeni, înaintând după un tipar al lui, ghemuindu-se în spatele copacilor, apoi repezindu-se cu capul între umeri, spre următorul adăpost frunzos. Lumina era încă slabă şi perlată.

Cara s-a oprit lângă el, sub un tei bătrân de la marginea unui luminiş.

O clipă, s-a întins spre ea, parcă gata să o apuce de mână, apoi s-a tras în spate.

— Aproape că am ajuns la peştera partizanilor.

Fusese momentul potrivit să se pună în mişcare. În scurtă vreme, soarele avea să scalde potecile din pădure în raze de lumină, A mers pe urmele lui pe lângă marginea luminişului, până ce au ajuns la un alt pâlc dens de copaci. Aici, terenul urca abrupt la deal, iar Raf s-a oprit lângă un bolovan. La baza lui se vedea o mică crestătură.

S-a uitat la ea şi Cara i-a citit în ochi îngrijorare.

Dar nu a făcut decât să dea din cap afirmativ. Dacă nu putea fi alături de bărbatul pe care îl iubea, cel puţin putea face tot posibilul ca să apere lucrurile pe care le iubeau amândoi. El îi salvase viaţa. Iar în zilele care urmau ea voia să îi fie alături. În această ultimă rezistenţă pentru supravieţuirea văii, voia să fie alături de el.

Cara a mers împreună cu Raf până la gura peşterii, în timp ce se apropiau de deschizătura îngustă care se afla în faţa lor, a apărut un tânăr purtând semnele clasice ale partizanilor, cămaşa pe jumătate scoasă şi pantalonii pătaţi de mizeria acumulată peste zi.

Bărbatul, care părea să aibă vreo 30 de ani, a luat coşul din mâna lui Raf şi şi-a îndreptat atenţia către Cara, iar între ochii săi albaştri s-a adâncit o cută. Buzele i s-au lăsat în jos, pătrunzând în masa de barbă nisipie.

Cara a rămas în picioare lângă Raf şi nu a dat nici un pas înapoi.

— Pietro, a spus Raf. Aceasta este Cara, Este capabilă şi va fi alături de noi în zilele care urmează, Pietro a ridicat din umeri şi a făcut un pas laoparte din faţa intrării în peşteră, dar privirea pe care i-a aruncat-o lui Raf era plină de îndoială.

— Ai adus o femeie aici? Cade în responsabilitatea ta.

— Responsabilitate pe care o iau foarte în serios, a zis Raf.

Înăuntrul peşterii, doi bărbaţi dormeau pe jos, cu spatele la intrare, iar trupurile îndesate şi părul cărunt le trădau vârsta avansată.

Bărbatul mai tânăr căruia Raf îi spusese Pietro s-a strecurat înapoi spre unul dintre colţurile peşterii, a pus jos muniţia şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate, neslăbindu-l din ochi pe Raf, de parcă îi pândea fiecare mişcare.

Cara a rămas în picioare, nehotărâtă. Nu erau nici paturi făcute din paie, şi nici rezerve de mâncare. Cum aveau de gând oamenii aceştia să se lupte cu naziştii?

S-a întors către Raf.

— De unde iau mâncare?

— De la prietenii noştri comuni, a şoptit Raf, iar ochii i-au fugit spre Pietro.

„Alphonso, Bettina.” Aşadar, cu asta se ocupaseră.

— Trebuie să ne asigurăm că aceşti prieteni ai noştri sunt la adăpost, cu orice preţ, a murmurat Cara.

— Am oameni care păzesc vila, a zis Raf, Care îi apără…

Privirea Carei a fulgerat către Pietro. Bettina şi Alphonso trăiau într- o groapă cu şerpi.

Raf s-a aşezat pe pământ lângă Pietro, iar Cara şi-a

adunat rochia în jurul picioarelor şi a făcut acelaşi lucru, alăturându-se celor doi bărbaţi, pentru a forma un triunghi, Raf a vorbit în şoaptă, aruncând o privire scurtă către cei doi bărbaţi mai în vârstă, care dormeau.

— Ştim că depozitul nazist va fi transformat într-o baricadă în toată regula şi va reprezenta principalul bastion german împotriva eliberării Cortonei de către Aliaţi şi de aceea este esenţial să îl distrugem de îndată. Mulţumită Carei, avem muniţia, iar acum nu mai e timp de pierdut.

— Dar sunt mai bine de cincizeci de soldaţi staţionaţi în , > > permanenţă la depozit şi în jurul noii baze. Vehicule armate şi tancuri, a zis Pietro.

Raf a continuat pe o voce joasă.

— Cu toate astea, trebuie să îl distrugem, dar naziştii au împânzit toate şoselele din zonă cu mine terestre, iar muniţia este prea grea ca să o cărăm pe o distantă atât de mare. Şi nu vreau să risc. Nu vreau să îmi asum un asemenea risc cu localnicii. Planul meu este să capturăm unul dintre camioanele nemtesti din sat, şi vreau să o fac astăzi. Dacă va trebui să îl omorâm pe şofer pentru a lua camionul, asta vom face, Raf a aruncat o privire spre Cara. Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Cara s-a ridicat, şi-a înconjurat talia cu braţele şi a clătinat din cap către Raf, deşi Pietro rânjea batjocoritor.

— Nu poţi face asta, Raf.

— Ce prostie, să aduci o femeie aici, a bodogănit Pietro. Chiar dacă este iubita ta.

Cara l-a ignorat,

— Dacă furi un camion german şi îl omori pe şofer, germanii vor executa nevinovaţi... Vrei să aperi satul?

Trebuie să existe altă cale.

Raf tăcea.

— Oamenii au încredere în tine, a zis ea.

Pietro a pufnit dispreţuitor, dar Raf o privea atent.

— Nici mie nu-mi place, Cara, deloc, dar fermierii noştri mor de foame, animalele le sunt furate, recoltele le sunt prădate. Iar acum, cu oamenii lui Goring în vecinătate, lucrurile se vor înrăutăţi. Alegerea pe care o avem de făcut este îngrozitoare, dar am de gând să trimit zeci de oameni care să păzească satul în timp ce noi furăm camionul.

— Partizanii încă nu le pot ţine piept naziştilor. După ce vor sosi Aliaţii şi ne unim forţele cu ei, da. Dar ei încă n-au ajuns aici, a zis Cara, clătinând din cap şi privind în jos, la el.

„Şi când vor sosi şi când se vor apropia, va fi o baie de sânge, iar naziştii vor fi şi mai brutali faţă de noi…”

Raf şi-a prins palmele între genunchi şi şi-a lăsat privirea în pământ.

— Nu există altă cale de a îndeplini misiunea.

Cara s-a lăsat pe vine lângă el, l-a ridicat uşor bărbia, până când a privit-o în ochi.

— Eu fac parte din ştafetă. Mă întorc la vilă în noaptea asta, iau bicicleta şi duc dinamita acolo unde trebuie pentru îndeplinirea misiunii, iar dacă sunt oprită, spun că merg în oraş ca să iau medicamente pentru un copil bolnav. E cea mai sigură cale.

— Nu, a insistat Raf. Nu.

Dar Cara l-a atins pe braţul sănătos, iar degetele ei iau strâns o clipă muşchiul şi au zăbovit pe pielea lui.

— Ba da.

43

ANNIE

Annie i-a întins bagajul hamalului. Omul a băgat valiza în portbagajul de jos al autobuzului. Cu coada ochiului, i-a văzut pe Luca şi Emilia care ieşeau din cafenea şi părăseau *piazza.* Se întorceau la vilă. Vila ei? Acum nu o va şti niciodată,

Annie a rămas cu privirea pierdută spre valiza ei, aşezată frumos alături de celelalte bagaje. Un cuplu de vârstă mijlocie s-a oprit lângă ea, certându-se, şi i-au întins bagajele hamalului. După ce omul va pune gentile lor în faţa valizei sale, aceasta va fi îngropată, iar şederea ei în Italia va fi cu adevărat încheiată.

„De ce să nu lupţi pentru viaţa pe care o meriţi? De ce să te împaci? De ce să nu lupţi pentru dragostea pe care o meriţi?” Cuvintele lui Luca îi ardeau inima.

Annie şi-a înecat un suspin. Gâtul o durea când a înghiţit şi, oroarea ororilor, a început să îi tremure bărbia. Nu ştia dacă cea care probabil îi era mamă biologică, Loretta Messina, era în viaţă sau moartă. Dacă murea şi ea, fără să afle vreodată? Dacă Loretta era în viaţă, se gândea la Annie, şi poate i-ar alina suferinţa să îşi întâlnească fiica pierdută? Dar dragostea? Oare nu putea să-şi găsească dragostea în State? Dar oare voia dragoste? Sau avea să trăiască mai departe singură, deşi i se tăiase craca de sub picioare nu o dată, ci de două ori de când murise Papa.

O pierduse pe mama ei adoptivă, Valerie, când era prea tânără şi aproape că nici nu-şi mai amintea cum era să aibă o mamă. Ca adult, îi fusese mereu foarte greu când

vedea cât de importante erau mamele pentru prietenele sale. De câteva ori refuzase oferte de a fi domnişoară de onoare, pentru că nu suporta faptul că nunţile reliefau legătura dintre mame şi fiice. Erau rituri de trecere pe care ea n-avea să le trăiască niciodată alături de propria mamă.

Credea că se obişnuise cu gândul acesta. Credea că acceptase faptul că îşi va petrece restul vieţii fără dragostea unei mame. Toate zilele acelea în care colegele ei se aruncau în braţele mamelor la poarta şcolii. Apoi, ajunse adolescente, cum se certau cu mamele lor, răspunzând nevoii de rebeliune şi autocunoaştere în drumul lor spre maturitate. Annie nu cunoscuse nimic din toate acestea. Oare ştia cu adevărat cine este?

Nu.

Într-un fel sau altul, faptul de a nu şti cine este se împletea cu incapacitatea de a se considera prioritatea numărul unu a ei, de a avea încrederea necesară pentru a revendica ce-i al ei, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Oare Luca avea dreptate? Trebuia să rămână şi să afle, ca să poată merge mai departe cu deplina cunoaştere a adevărului? Iar dacă acel adevăr însemna că avea pentru ce să lupte, atunci ce urma să se întâmple?

S-a uitat la ecranul telefonului. Dinspre *piazza* unde oamenii se bucurau de viaţă, a răsunat un hohot de râs. A întors capul ca să-i mai privească o ultimă dată pe Luca şi Emilia şi s-a simţit străbătută de o multitudine de impresii.

Annie a făcut un pas în faţă şi i s-a adresat hamalului pe un ton clar şi încrezător:

— Nu plec din vale. Vă rog să daţi jos bagajele mele din autobuz.

Omul şi-a şters fruntea cu dosul mâinii. Era torid sub

soarele Italiei, iar el a aruncat o privire înapoi către bagajele frumos aranjate.

— Sunteţi sigură, *signorina?* a întrebat el. Pentru că eu nu le mai pun la loc dacă vă răzgândiţi.

Annie a încuviinţat din cap.

— Sunt mai sigură decât oricând.

44

CARA

— Cara, a murmurat Raf, Mă încearcă gânduri teribile despre ce aş putea face dacă ţi s-ar întâmpla ceva astăzi, a zis el pe o voce atât de joasă şi totuşi atât de limpede, încât ea a închis ochii.

— Ştii, a spus ea şi vocea i-a răsunat în interiorul peşterii, când am îndeplinit ultima misiune... ce m-a motivat era furia. A deschis ochii mari şi a privit în sus spre Raf, care îi cerceta chipul. Furia a fost cea care mă alimenta şi mă îmboldea să merg mai departe şi să răzbun moartea lui Papa, Dar acum furia m-a părăsit. Mi-am dat seama că atunci când a murit, mi-a transmis într-un fel puterea pe care o vedeam la el. Nu îmi este teamă, Raf. O să duc dinamita, şi haide să facem tot ce ne stă în putinţă să eliberăm Cortona şi valea o dată pentru totdeauna.

— Cara, când totul se va sfârşi...

Dar ea a ridicat mâna şi i-a pus-o peste buze.

— Raf, este imposibil. Mama ta.

El a făcut o grimasă.

— Mama mea ia decizii proaste. Nu le pot controla.

Pietro încărca bicicleta aflată la intrarea în peşteră pentru cel de-al doilea drum al Carei ca membră a ştafetei.

— Raf a luat mâna Carei într-a lui, cu blândeţe. Ochii lui s-au pironit în ochii ei şi era atât de aproape... Dar chiar atunci, Pietro a împins bicicleta în luminiş, cu dinamita înfăşurată într-o pungă maro din hârtie şi aşezată în coş.

Raf şi-a trecut o mână prin păr.

— După ce livrezi dinamita, aş vrea să rămâi în Cortona şi

să-ţi găseşti adăpost în pivniţe, alături de săteni. Te pot pune în legătură cu unul dintre prietenii mei.

— Raf, n-am să fac asta.

A privit ţintă spre pachetul din coşul bicicletei. Pachetul semăna perfect cu o bombă împachetată. Cinci minute mai târziu, Cara înainta pe şoseaua care ducea la Cortona, mergând chiar prin mijlocul drumului, din cauza minelor. A ales drumurile cele mai înguste şi mai liniştite. Câmpurile de fiecare parte a şoselei erau presărate cu tulpini de grâu ca scăpate din buchetul ofilit al unei mirese.

Cara a trecut de satul ei, care îi părea mânjit după atacul lui Luigi, Şi-a ferit privirea de îngrămădeala de clădiri vechi de culoarea mierii şi a aţintit-o hotărâtă la drumul din faţa ei.

Era sâmbătă, dar lipsea aglomeraţia de vizitatori care intrau şi ieşeau pe porţile satului altădată. Locul întreg era cufundat în linişte, căci nimeni nu îndrăznea să aşeze o tarabă în piaţă acum, când oamenii lui Goring se aflau în vecinătate, iar fermierii nu mai aveau nimic de adus la piaţă. Aerul de dezolare care apăsa deasupra bătrânei văi era tulburător, iar cerul de deasupra capetelor era încă încărcat şi greu ca înaintea unei furtuni.

Soarele arunca palide raze galbene printre norii cenuşii, bulbucaţi, iar Cara îşi continua drumul pe bicicletă, mulţumind lui Dumnezeu că era din zonă şi cunoştea cu exactitate locul unde trebuia să se întâlnească cu contactul lui Raf şi să livreze coletul.

Localnicii stăteau ascunşi în casele lor, fie în sat, fie la fermele din jur, iar strania lumină ce cădea peste câmpurile galbene nu făcea decât să sporească tensiunea din aer pe care natura trebuia să o rupă.

Când a văzut un camion nazist îndreptându-se direct către ea, s-a tras într-o parte cât de mult a putut, lăsându-i loc să treacă. A pus un picior pe pământ, delicat, ţinându-şi răsuflarea în caz că, Doamne fereşte, ar fi călcat pe o mină.

Camionul s-a oprit lângă ea. Pe partea laterală avea pictată o cruce. Era un doctor neamţ care se afla în sat, împreună cu comandantul, de peste un an.

— *Buongiorno, signorina,* a zis doctorul neamţ, dând din cap uşor.

— *Buongiorno,* a spus Cara, cât a putut de încrezătoare, mascându- şi surpriza că nazistul vorbea italiana.

Şi-a aţintit ochii asupra chipului bărbatului, hotărâtă să nu arunce nici o privire la pachetul aflat în coşul bicicletei.

— *Signorina,* a zis doctorul de vârstă mijlocie, nu ar trebui să vă aflaţi afară. Noi le sfătuim pe toate femeile să se ascundă în cel mai sigur loc posibil în zilele care urmează, A coborât glasul. Invadatorii Aliaţi nu arată nici un strop de milă faţă de femei când trec prin oraşele cucerite. S-au raportat multe violuri în alte sate toscane care au fost eliberate. Găsiţi o casă sigură în Cortona şi baricadaţi-vă înăuntru cu alţi oameni.

Cara i-a susţinut privirea, ca nici el să nu îşi coboare ochii spre încărcătura incriminatoare.

— Vă mulţumesc, domnule.

Omul i-a făcut un semn din cap şi a eliberat frâna, iar camionul s-a îndepărtat. Sunetul motorului care accelera în depărtare era singurul zgomot care întrerupea tăcerea cumplită.

Cara a apucat ghidonul bicicletei care aparţinea contesei. Nu mai era decât un singur drum înainte, indiferent ce se întâmpla acum. Căminul ei şi oamenii pe

care îi iubise şi îi cunoştea dintotdeauna erau lucrurile pentru care lupta.

45

ANNIE

Tot ce voia să facă Annie de când alergase pe urmele lui Luca şi ale Emiliei, care părăseau *piazza* din mijlocul satului şi le strigase că se hotărâse să rămână, era să intre în vechea bucătărie de fermă aflată în spatele Villei Rosa, care în trecut era domeniul Bettinei, mama lui Ernesto, să facă curăţenie şi să umple cămara cu ulei de măsline, vin local şi paste făcute în casă. Voia să crească ierburi aromate în ghivecele din teracotă de pe pervazurile ferestrelor, să deschidă larg uşile duble care dădeau spre terasa din spate şi să stea afară dimineaţa, cu o cană de cafea, în bătaia soarelui, dar nu li s-a permis decât să lucreze în grădină până când se lămurea dreptul de moştenire asupra vilei, iar în momentul acela nu avea nici un motiv să creadă că problema nu se va soluţiona în favoarea lui Sandro. Soarele începea să apună peste vale, iar Annie se încrunta privind la neînsemnata ei reuşită într-o secţiune a grădinii terasate.

— Abia dacă se vede vreun rezultat, a zis ea, privind la mormanele încâlcite de iederă care încă gâtuiau vechea pergolă din lemn care altădată era plină de trandafiraşi roz. Am impresia că nu se va termina niciodată.

Ea şi Luca petrecuseră toată ziua scoţând din pământ rădăcinile unei singure tulpini de iederă.

— Vom ajunge şi la un rezultat, a zis el încet.

Ea şi-a întors privirea, muşcându-şi buza. O dureau ochii, capul, totul. Avea probleme cu somnul. Toată noaptea se perpelea îngrijorată, întrebându-se dacă făcuse

bine sau dacă ar fi fost mai înţelept să plece acasă.

Emilia vorbise cu toţi proprietarii din sat, cu notarul, bibliotecarul şi bătrânii care şedeau în piaţa satului, dar nimeni nu ştia ce se întâmplase cu Loretta Messina şi nimeni nu-şi mai amintea de naşterea ei, cu atâta amar de vreme în urmă.

Annie o însoţise pe Emilia în primele câteva zile în acele incursiuni investigative deznădăjduite, dar Emilia, simţind disperarea lui Annie, îi sugerase să îşi ia o zi de odihnă.

Însă de odihnă nu putea avea parte. Inactivitatea îi făcea gândurile să se învolbureze. Iar când Luca se oferise să-i ţină companie, acceptase bucuroasă şi refuzase propunerea lui de a petrece o zi explorând Toscana, preferând în schimb să sape în grădina care avea urgentă nevoie de regenerare, pentru a putea respira.

— Sandro aduce alt constructor ca să îi facă o estimare în seara asta, a spus Luca. Nu voiam să îţi provoc îngrijorare.

În ochii lui se citea acea expresie gravă şi înţelegătoare pe care ajunsese să o respecte la el, Annie a privit în jur, la grădinile îndrăgite, dar obosite. Detesta ideea că ar putea deveni un spaţiu de relaţionare corporatistă, dar ce drept avea asupra lor? Chiar dacă era o Messina, spiţa ei era pătată de sânge nazist.

— Ce-ar fi să ieşim un pic de aici? a zis ea.

Indiferent de rezultatul la care ajungeau căutările ei în Italia, un lucru era sigur: Papa ar dori ca ea să îşi trăiască viaţa. Şi, cu siguranţă, răspunsul era să îţi trăieşti viaţa după ce ai trăit experienţa durerii.

— Să mergem undeva să luăm cina? a întrebat Luca, părând nesigur. Ştiu un restaurant minunat în Cortona. De acolo se vede toată valea, iar seara terasa este luminată.

Annie i-a zâmbit.

— Să ştii, a zis ea vorbind încet, că mi-ar plăcea tare mult.

46

CARA

O unitate de şase avioane aliate de vânătoare zburau la mică înălţime, deasupra Cortonei. Obuzele fluierau prin aer, aterizând apoi pe şosea şi silind-o pe Cara să îşi ascundă capul între umeri în timp ce împingea înainte bicicleta. Într-un sfârşit, a ajuns la hambarul abandonat unde urma să depoziteze încărcătura şi, simţind pământul care tremura de vuietul avioanelor ce zburau la joasă înălţime, deasupra capului ei, a împins uşa grea.

Apoi, în timp ce scotea din coş muniţia, desţepenea trapa ascunsă în podea şi ascundea dinamita în locul indicat de Raf, ploaia care ameninţa să cadă sa abătut asupra acoperişului, torenţială, infernală, de parcă natura însăşi riposta.

Cara s-a lăsat să alunece pe lângă zid şi s-a aşezat, cu capul lăsat pe spate, sprijinit de perete. Îşi ţinea mâinile încleştate în faţa ei, inima îi bătea cu putere şi ochii i se holbau în gol.

Când uşa hambarului s-a deschis cu un geamăt greu după o oră şi a apărut în prag Raf, Cara s-a ridicat şi s-a dus către el.

— Îţi mulţumesc, i-a zis el, firesc.

Cara i-a cercetat chipul, iar el a privit în jos şi pe frunte i s-au format cute fine.

— Am avut inima cât un purice cât timp ai fost pe drum.

— A fost bine. N-am avut nici o problemă. Nimeni nu suspectează o fată ca mine.

Raf a ridicat capul, iar mâna i s-a dus către ea.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva...

A scuturat din cap şi i-a întors spatele. Spre groaza Carei, i se cutremurau umerii.

— Lasă-mă să vin cu tine şi să arunc grenade înspre baricada naziştilor.

Deasupra, un alt grup de avioane zbura la mică înălţime, în depărtare a răpăit sunetul salvelor de artilerie, iar bubuitul bombelor răsuna în toată valea.

— Fermierii locali sunt încăpăţânaţi. Refuză să-şi lase casele, a zis Raf. A răsuflat încet, prelung. Şi naziştii, şi aliaţii avertizează pe toată lumea să-şi găsească imediat adăpost, Raf şi-a cufundat capul între palme. Va fi un coşmar – mâncarea, apa. Electricitatea. Pe măsură ce trec zilele, oamenii rămân fără rezerve, iar germanii nu se urnesc din loc, încăpăţânaţi.

— Au fost tăiate apa şi electricitatea în vale?

Raf a încuviinţat din cap.

— Atunci, o să-i adun pe săteni şi pe fermieri şi o să le spun să meargă la Cortona. Este o veche librărie pe care o prefera tatăl meu, pe Via Medici, în capăt. Are un subsol rezistent şi sunt sigură că proprietarii le vor oferi adăpost.

L-a privit pe Raf hotărâtă, iar ochii lui au zăbovit în ochii ei.

— Vreau să te adăposteşti şi tu acolo, i-a şoptit Raf. Partizanii, armata, chiar şi nenorociţii de nazişti îi sfătuiesc pe toţi civilii italieni să-şi caute adăpost pentru următoarele câteva zile. Mai ales pe femei, Cara a rămas neşovăitoare în faţa lui.

— Dacă i-ai putea salva pe arendaşii familiei mele de furia naziştilor aflaţi în retragere, nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi vreodată. Nu ştiu cum ţi-ar putea mulţumi

vreodată mama. Cât mi-aş dori să o facă!

Se lăsă tăcerea între ei.

— Iau bicicleta şi dau de veste tuturor, a spus Cara. Îi voi îndemna pe toţi fermierii, pe săteni şi familiile lor să se ascundă aici, în Cortona. Dar apoi a clătinat din cap. Dar după aceea vin după tine, ca să particip la eforturile de eliberare a oraşului. Nu am de gând să mă ascund sub pământ în timp ce tu lupţi pentru a salva casele noastre, 0 să mă rog pentru tine până vei isprăvi misiunea de a arunca în aer baricada. Şi-a dus o mână la inima. Te rog. Întoarce-te... sănătos.

Raf a rămas în picioare la intrarea în hambar, cu pieptul gâfâind şi ochii negri pârjolind-o până în adâncul sufletul. Cara s-a apropiat de el. L-a prins într-o îmbrăţişare aspră. Dar, în acelaşi timp, o ultimă întrebare îi ardea în minte,

— Dar mama ta? a şoptit ea, privind în sus. Noi trimitem toţi fermierii la Cortona, dar nu există nici o garanţie că Villa Rosa va fi în siguranţă. Ochii ei nu se dezlipeau de chipul lui, iar el a oftat greu. Unde este Bruno Klein? Contesa este singură în vilă?

Fără grabă, Raf a întins o mână şi şi-a trecut degetul mare peste buzele ei.

— Draga mea, nu ştiu... Nu ştiu decât că trebuie să lupt pentru aceşti oameni. Nu pot hotărî eu ce face şi ce fel de om este ea. Nu pot controla alegerile pe care le face. Ce ştiu este că nu vreau ca atitudinea ei sau teama mea să ne mai ţină departe unul de celălalt.

S-a întins şi a luat-o de mână. Erau cuvinte pe care tânjise să le audă, dar pe care el le spunea abia acum, când atâtea atârnau în balanţă.

— Ai grijă de tine, Raf, i-a şoptit. Asta este tot ce putem face în momentul ăsta.

— Şi tu.

Atras-o spre el şi mâna lui i-a mângâiat blând ceafa. Şi în acelaşi timp, a avut sentimentul că a sosit acasă şi că acum risca să piardă totul.

Furtuna lăsase loc soarelui orbitor când Cara a bătut la uşa unei ferme. A deschis nevasta fermierului, care ţinea la piept un prunc, şi Cara i-a explicat că trebuia să plece. Dar tatăl ei bătrân era implacabil. A ridicat bărbia.

— Ferma asta este viaţa mea. N-o pot abandona. Fiica lui i-a aruncat o privire nelinişitită.

— Dar, Papa, trebuie. Tu eşti lipsit de apărare. Într-o zonă de război..., a şoptit femeia,

Cara a rămas tăcută, lăsând greutatea cuvintelor să îl lovească,

— Ordinele sunt clare. Nu avem timp de pierdut, a zis, adresându- se fiicei.

Dar tatăl femeii a rămas nemişcat, clătinând din cap, Cara învăţase ceva în aceste zile, aceste luni, aceşti ani. Iar asta era că încăpăţânarea nu duce nicăieri. Că pentru a supravieţui în această lume, în acest război, nu te poţi opune schimbării. Omul va trebui să-şi lase casa pentru a-şi proteja familia şi pe el însuşi.

Bătrânul fermier s-a uitat peste câmpurile sale. Ca mulţi alţi fermieri din zonă, pierduse recolte, animale, iar proviziile atent pregătite de fiica lui ca să poată supravieţui fuseseră prădate, jefuite, furate. Naziştii îi lăsaseră să flămânzească.

Dar în fermitatea privirii Carei vedea lucrul împotriva căruia lupta cu fiecare din aceşti bravi localnici. Era un lucru la care refuzau să renunţe. Era un lucru pe care aceşti oameni refuzau să-l predea în mâinile altora: demnitatea lor.

— N-o să-mi părăsesc ferma, a mormăit el, încrucişându-şi braţele. O să mor apărând-o. Dacă nu rămân, toată munca mea de o viaţă va fi distrusă. O ştiu bine. Nu sunt prost.

Cara a închis ochii. Ce urma să spună era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l spună, dar înrădăcinat în inimile acestor oameni rămânea încă un sentiment de loialitate faţă de vechile sisteme care operau prin aceste părţi de sute de ani. Chiar dacă prezentul proprietar al Villei Rosa trăia într-un mod pe care nimeni din părţile acestea nu-l înţelegea, numele contesei încă avea greutate.

— Ordinul vine de la *signor* Rafaeli Messina, a zis ea, ridicând capul.

Iar mama lui insistă. Mă tem că nu aveţi de ales. Trebuie să mergeţi cu mine, acum, Cara a privit în jur, la bucătăria fermei, rămasă neschimbată de când vâlvătaia războiului vuise ultima oară peste această vale.

— Să mergem, a zis ea cu un glas ferm.

Bătrânul stătea cu ochii aţintiţi în podea şi pumnii strânşi, dar în cele din urmă a dat din cap în semn de încuviinţare. Iar când a ridicat privirea. Carei i s-a tăiat răsuflarea la vederea lacrimii răzleţe care îi curgea bătrânului pe obraz.

47

CARA

Cara reuşise să îi convingă pe aproape toţi fermierii din zonă şi pe mulţi dintre locuitorii micului sat lipsit de apărare să-şi abandoneze casele şi să caute adăpost în subsolul librăriei din Cortona. Le spusese că era o chestiune de viaţă şi de moarte şi că ordinele erau să se ţină departe de păduri şi de ferme şi să se ascundă în vechiul oraş construit tocmai pentru acest scop, cu ziduri de protecţie şi o poartă de acces, în urmă cu câteva secole. După câte se părea, auzise că misiunea pe care o desfăşurau partizanii la fortăreaţa din afara Cortonei se încheiase cu un succes. Aproape că se prăbuşise de uşurare la aflarea veştii că depozitul fusese aruncat în aer, iar drumul către oraş era acum deschis Aliaţilor care veneau să elibereze Toscana, însă se temea încă de represaliile plănuite de nemţi, iar tensiunea din vale era palpabilă. Naziştii continuau să terorizeze populaţia locală şi le furau oamenilor animalele şi recoltele.

În ciuda relatărilor conform cărora Aliaţii urmau să ajungă în vale în câteva zile, poate chiar ore, înaintarea lor spre nord părea insuportabil de greoaie, însă germanii rămâneau pe loc, chiar în timp ce Aliaţii eliberau orăşelele toscane unul după altul. După două zile de rugăminţi, Cara reuşise să ducă peste şaizeci de fermieri şi familiile lor – majoritatea femei, copii şi bătrâni – la loc sigur şi aranjase să li se aducă mâncare de două ori pe zi.

Se obişnuise cu sentimentul de uşurare pe care îl avea de fiecare dată când deschidea trapa din podeaua librăriei

şi îi ajuta pe oameni să coboare pe scara precară, de la femei bătrâne, îmbrăcate în negrul tradiţional, care îşi prefirau printre degete mărgelele rozariului, cu voci melodioase, la copii mici, care erau fie teribil de serioşi, ţinându- şi capetele plecate, fie încântaţi de jocurile fantastice pe care le inventau.

Timp de 48 de ore, deasupra văii se abătuseră tunetele care aduceau ploi torenţiale, urmate de soarele dogoritor.

De deasupra se năpusteau avioane, iar obuzele fluierau şi loveau pământul cu bufnituri surde. Se zguduiau clădiri întregi, în timp ce Cara ducea oameni spre adăpost, ţinându-i de mână, iar ferestrele se spărgeau în clădirile pe lângă care treceau, din cauza forţei exploziilor.

Prietena lui Papa, *signora* Ricci, proprietara librăriei, le oferise pături, pentru că noaptea scădea temperatura. Amabila doamnă adusese jos câteva cărţi vechi, ca oamenii să poată citi, Cara şi-a lăsat jurnalul în mâinile femeii, ştiind că cel puţin va fi în siguranţă. Dar înainte de a i-l da, Cara tăiase paginile în care scrisese despre sentimentele ei pentru Raf, durerea după Papa şi ura faţă de Luigi Santino. Dacă nu avea să supravieţuiască zilelor care urmau, nimeni nu avea să ştie ce era cu adevărat în inima ei.

De fiecare dată când deschidea trapa care ducea la subsol, o lucire palidă de lumină galbenă pătrundea în interiorul întunecat al beciului, iar ocupanţii subsolului ridicau privirile spre ea, fără să protesteze sau să se lupte unii cu alţii pe raţiile neîndestulătoare pe care le primeau de la partizani de două ori pe zi. Laptele era rezervat copiilor şi bătrânilor, iar cei mai mulţi adulţi sănătoşi supravieţuiau cu apă, pâine şi fructe. Crucea Roşie le arunca pachete cu mâncare care conţineau carne de vită

uscată, ceea ce oferea mamelor care alăptau şi bătrânilor câte o porţie de proteine.

Cara a coborât pe scară cu un bebeluş şi l-a pus în braţele mamei sale. Tânăra femeie îi povestise Carei, cu chipul palid, cum copiii mai mari erau treziţi de coşmaruri în primele ore ale dimineţii. Şi toţi copiii pe care Cara îi dusese de mână pe dealul ce urca spre oraş sufereau după taţii lor. Dar nici unul dintre taţi nu era aici. Luptau, şi mulţi dintre ei n-aveau să mai vină niciodată acasă, la copiii lor.

A privit-o pe mama cu copilul în braţe cum şi-a găsit un loc în subsolul rece şi întunecat, apoi s-a îndepărtat de locul acela sigur, Ţinându-şi capul în pământ, a traversat străzile pustii ale Cortonei, îndreptându-se spre casa partizanilor, a cărei adresă o avea de la Raf.

După zece minute, se afla într-unul dintre apartamentele goale ale familiei Messina, pe o stradă îngustă din oraş, Pietro a condus-o în tăcere, salutând-o cu un semn din cap, prin care îi arăta în sfârşit respect.

Cei doi partizani de vârstă mijlocie pe care îi văzuse dormind în peştera din pădure stăteau acum la masa din lemn din mijlocul încăperii cu feţele încruntate. Un bărbat care stătea cu spatele la perete şi privea pe fereastră era Raf.

S-a răsucit în momentul în care a intrat Cara.

Cara s-a oprit nesigură, din cauza privirii pe care i-a aruncat-o.

Chipul lui Raf era palid şi pielea de sub ochi era învineţită de umbre fumurii. Părul negru îi crescuse de când era acasă şi o barbă scurtă şi ţepoasă îi acoperea obrajii.

— Ce este? a întrebat ea, ştiind că vocea îi suna

ascuţită, dar neputând să-şi stăpânească îngrijorarea pe care o simţise la vederea lui.

După toate relatările, Aliaţii erau pe drum, iar trupele britanice erau aşteptate să pătrundă în vale în orice moment. Atentatele cu bombe asupra ţintelor continuau şi totul mergea strună. Aşadar, ce putea fi în neregulă?

— Mai este un ultim refugiu important al naziştilor în zonă, a spus unul dintre cei doi bărbaţi. Ordinele noastre spun să îl dezarmăm şi să îl atacăm în această după-amiază, înainte de sosirea Aliaţilor.

Cara s-a uitat neliniştită către Raf, dar el a întors capul, iar ea i-a privit în schimb pe cei doi partizani aşezaţi la masă, însă chipurile lor au rămas împietrite, fixând cu ochii jocurile fibrei de lemn a mesei, de parcă acolo s-ar fi ascuns răspunsurile... Şi-a dat seama cu groază ce voiau să spună, chiar în clipa când partizanul i-a confirmat bănuiala.

— Villa Rosa, a spus bărbatul, iar cuvintele lui au rezonat în tăcerea stranie din încăpere.

— Ordinele venite de la Aliaţii care colaborează cu partizanii din zonă sunt să nu arătăm pic de milă. Vila este un adăpost al naziştilor, iar dacă mama lui Rafaeli este prinsă, va fi făcută prizonieră de război, împreună cu amantul ei şi cu angajaţii de la vilă, „Alphonso, Bettina. Mama lui Raf.”

Cara a făcut câţiva paşi către Raf şi l-a întors spre ea, îmbrăţişându- i strâns trupul care tremura. Nu avea ce să spună, Raf nu putea încălca ordinul, dacă venea de la partizani. Dar dacă era vreo cale să îi salveze pe Alphonso şi pe Bettina, ea avea să lupte până la ultima suflare.

Amurgul cădea peste pădurea din apropierea Villei Rosa. Păsările îşi înălţau spre cer ultimele cântece ale zilei

şi o briză uşoară foşnea prin copaci, de parcă pădurea din jur îngâna un bocet.

Cara venise împreună cu Raf. Din nou încercase să o împiedice să vină, dar ea îi spusese hotărâtă că pentru ea Villa Rosa însemna aproape la fel de mult cât însemna pentru el, în jur, cetele de partizani voinici aşteptau, gata de luptă. Din locul în care se afla, Cara vedea camioanele naziste parcate încă în curte, la fel ca atunci când plecase. A întors capul către Raf, deschizând gura pentru a rosti cuvintele pe care le căutase toată ziua. Dar el privea numai înainte, cu o expresie impenetrabilă pe faţă, şi ochii îi erau aţintiţi asupra casei unde mama sa şi amantul ei nazist îşi aşteptau soarta.

— Eşti sigur că poţi face asta? i-a şoptit ea.

O mulţime de expresii i-au traversat chipul şi a lăsat privirea în jos, spre pământul care îl hrănise şi, fără o vorbă, a încuviinţat din cap.

Nu mai aşteptau decât semnalul, apoi urma să înceapă baia de sânge.

Când s-a auzit – ca un cântec de pasăre venit din adâncurile pădurii –, partizanii au prins să înainteze. Cara a păşit în faţă, simţindu-şi inima bubuind în piept, a întins mâna şi, pentru o clipă trecătoare, la prins pe Raf de mână.

Apoi totul s-a înnegurat. Armata în dezordine a partizanilor a pornit în goană, a pătruns în curtea Villei Rosa, iar aerul s-a umplut de strigăte de luptă. Cara a fugit înainte; ordinele ei erau clare. Şi-a concentrat gândurile asupra lor, ca într-o mantră. Odată intrată în vilă, să ia toate documentele naziste din birourile pe care le cunoştea atât de bine. A lăsat capul în jos şi a traversat în fugă curtea din spate, iar mâna i-a alunecat din mâna

lui Raf când a auzit sunetul focurilor de armă care ricoşau peste grădinile de obicei cufundate în tăcere. Cu ochii aţintiţi asupra uşii de la bucătărie, se ruga fierbinte ca Bettina să fi părăsit vila, să-şi fi găsit adăpost, iar Alphonso să nu o facă pe curajosul.

Uşa din spate a cedat când a răsucit mânerul şi s-a trezit în bucătăria pustie. Afară, explodau prin aer strigăte şi împuşcături. Motorul unui camion a prins viaţă. Vocile germanilor strigau ordine. Pietrişul era bătucit de cizme militare al căror sunet a făcut-o pe Cara să se cutremure şi i-a îngheţat sângele. Planul partizanilor era să îi atace pe naziştii care păzeau transportul şi să îi măcelărească pe toţi germanii care le stăteau în cale.

Pe scara principală a vilei au bubuit paşi grei care coborau şi prin aer au răsunat vocile alarmate ale nemţilor, mârâind, înjurând şi strigând, Cara s-a strecurat în spatele uşii de la bucătărie în clipa în care o ceată de soldaţi a ieşit în fugă în curte. Gâfâind sacadat, a aşteptat până ce au trecut, apoi, când bucătăria a rămas din nou tăcută şi pustie, s-a lăsat în jos, cu capul între umeri, şi s-a repezit spre birou, traversând în goană încăperea spre următoarea, care fusese camera de zi a lui Arturo, apoi în camera îngustă de la capătul casei, care odinioară fusese un grajd.

Ochii Oarei s-au mărit înţelegând înşelăciunea petrecută chiar în această cameră, la vederea biroului din lemn aşezat sub becul gol. Hârtii presărate cu cuvinte în limba germană şi diagrame erau întinse pe masă. Germanii fuseseră meticuloşi. Probabil îi surprinseseră în timpul unei şedinţe de strategie. Dar diversiunea creată afară funcţiona, se auzeau strigăte, ţipete, focuri de armă şi zgomotele camioanelor care porneau de pe loc. Cara a

înălţat o rugăciune fierbinte pentru Raf şi chiar în clipa aceea, doi tineri partizani au apărut lângă ea şi a început să le încarce braţele cu documente şi dosare.

Slavă Domnului că lăsase jurnalul la librăria *signorei* Ricci.

— Astea sunt toate? a întrebat unul dintre ei.

Cara a inspectat cu privirea în jur şi a încuviinţat din cap.

— Plecaţi cât mai puteţi, le-a ordonat celor doi tineri.

Ei au lăsat capetele în jos şi au dispărut. Cara a stins lumina în camera de depozitare şi s-a furişat înapoi prin camera de zi a lui Arturo, traversând apoi biroul, unde masa de lucru a contesei era exact aşa cum o lăsase, după care a ajuns în hol, unde s-a oprit cutremurată.

În faţa ei, stând pe ultima treaptă a scărilor, se află contesa, ţinând în mână un pistol mic.

— Cara, a zis contesa.

Vocea îi era uşor tensionată, dar îşi păstra aerul acela inconfundabil de autoritate. Afară, pe alee, uruia tirul pistoalelor. Prin uşa deschisă pătrundea fum.

Cara a rămas cu ochii aţintiţi la pistol. Contesa nu sa urnit din loc, iar privirea ei era oţelită, rece, dură.

A ridicat arma şi a îndreptat-o spre Cara.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, a zis contesa.

Carei aproape că i-a stat inima în loc. La asta se ajunsese? Mama lui Raf era gata să îşi ucidă propria secretară, numai ca să lupte pentru ceea ce o împinsese să aibă o relaţie amoroasă cu un nazist? Nu o înţelegea pe contesă. Întotdeauna fusese enigmatică, rezervată şi, în mod evident, superioară celorlalţi. Dar faptul că dusese lucrurile la acest nivel, ştiind că... *Trebuia* să ştie ce simţea Cara pentru Raf şi ce simţea el pentru Cara, Ei

bine, asta îi rupea inima şi totuşi se interpunea între ei ca o barieră de oţel.

— Mâinile sus!

Era vocea unui neamţ. O voce pe care şi-o imaginase, dar de care îi era groază şi pe care nu voia să o mai audă niciodată.

Bruno Klein stătea pe scară în spatele contesei.

— Aha, mica secretară! Atât de credincioasă! a rânjit el. Sau, poate că nu.

Cara a ridicat capul şi l-a privit drept în ochi.

— Împuşc-o, Evelina! a ordonat Bruno Klein.

Dar contesa a rămas rigidă, cu chipul palid şi mâna nemişcată.

Cara a inspirat nesigură,

— Dar mai bine să o luăm în Germania cu noi, a zis el. Când ne vom întoarce la Berlin, o să poată munci pentru noi. Ne poate ajuta cu copilul.

Privirea Carei s-a intersectat cu a contesei. *Copilul?* Urma să aducă în familie copilul unui nazist? Cara nu s-a mişcat, dar a simţit cum se surpă pământul sub ea.

Bruno Klein a coborât scara cea mare a Villei Rosa cu aerul de stăpân a toate câte se vedeau.

S-a oprit în hol şi s-a întors spre Cara.

— Pentru fiecare nazist ucis, vor muri zece italieni. Dar eu sunt un bărbat milos, îţi voi îngădui să mai trăieşti o vreme. Şi apoi vom vedea ce îţi rezervă destinul odată ce vom ajunge în Germania. Führerul nu îi priveşte cu ochi buni pe angajaţii lipsiţi de loialitate, şi nici eu.

Un val de fiere s-a ridicat în pieptul Carei, Inima îi era rece, un bloc de gheaţă, iar unghiile şi le înfipsese în palme. Dar nu se putea împiedica să se uite la contesă. Cum putea să poarte în pântec copilul acestui om? Carei i

s-a făcut milă de Raf, Cum va suporta? Ce îi va spune? Dacă avea să îl mai vadă vreodată... Lagărele din Germania, sclavă acestui cuplu infernal. Scenariile îi clocoteau în minte.

Contesa stătea nemişcată, cu arma îndreptată spre Cara, iar ochii îi treceau de la Bruno la ea şi înapoi la Bruno.

— Ia-o prizonieră, Evelina, dacă doreşti. Dar va trebui să vadă cum îi executăm pe trădătorii care îndrăznesc să ne înfrunte astăzi. Poate că are un iubit printre partizani. Sunt sigur că îi va face plăcere să îl vadă murind.

Cu uşurinţa exersată a unui infractor. Bruno a scos arma din sacoul costumului şi i-a făcut semn Carei să iasă.

Afară era măcel, Cara a dus mâna la gură văzându-l pe Alphonso cu braţele legate la spate, forţat să urce într-unul dintre camioanele naziştilor. Peste tot în grădini, partizanii se luptau cu brutele lui Göring, în timp ce alţii treceau pe lângă ei, îndreptându-se spre uşa deschisă de la intrarea vilei. Cara a închis ochii când a auzit zgomotul geamurilor sparte. Voiau să devasteze casa, în clipa în care contesa şi Bruno s-au întors, consternaţi de sunetele care veneau dinăuntrul casei, a profitat de ocazie şi a fugit înspre locul în care îl urcau pe Alphonso în camion. A văzut cu oroare că Bettina era deja aşezată pe băncile tari din lemn. Pregătită să fie transportată în Germania sau ucisă cu sânge-rece. Un nazist i-a zâmbit superior.

— Ştii regulile. Zece italieni pentru fiecare nazist ucis. Execuţia va avea loc în Cortona în această după-amiază.

S-a auzit un foc de armă, iar nazistul s-a prăbuşit la pământ. Un glonţ care i-a trecut prin frunte.

Cara a urlat către Alphonso şi Bettina.

— Coborâţi. Fugiţi!

După o fracţiune de secundă, în care amândoi s-au holbat cu oroare la corpul lăţit dinaintea lor, s-au ridicat, le-au luat pe fetele în casă şi au fugit.

Unde era Raf?

Gonind cu fereală de la un copac la altul prin grădină, cu inima în gât, ochii Carei au fugit către pavilionul de vară, Raf era încolţit la perete de amantul mamei sale. Bruno Klein, Nazistul ţinea un pistol îndreptat spre Raf şi, de unde se afla, Cara vedea răul întipărit pe faţa bărbatului,

— Nu! a ţipat ea.

S-a aruncat înainte, cu capul în jos şi a apucat o piatră desprinsă din zidul care ducea la terasa de mai sus. A ridicat-o deasupra capului şi a aruncat-o spre capul lui Bruno Klein, iar piatra şi-a atins ţinta, doborându-l pe nazist pe loc.

Timp de o clipă lungă, Cara l-a privit nemişcată pe neamţul căzut, dar apoi Raf i-a căzut în braţe şi i-a simţit trupul cuprins de spasme, lacrimi şi suspine. L-a îmbrăţişat în timp ce ultimele vehicule naziste străbăteau aleea şi dispăreau pe şosea.

— Au plecat, a şoptit Raf.

Iar în tăcerea care a urmat, la capătul aleii de acces au apărut mai mulţi bărbaţi şi două femei tinere, îi alungaseră pe nazişti din Villa Rosa pentru totdeauna, deşi cu un preţ sfâşietor.

Grădina era o baie de sânge. Pe alee zăceau trupuri moarte, atât partizani, cât şi nazişti.

Raf s-a prăbuşit în genunchi, strângând-o pe Cara în braţe, îngropându-şi capul în umărul ei şi suspinând. Partizanii care mai rămăseseră s-au apropiat şi au rămas lângă ei, în tăcere.

— Unde este contesa? a întrebat Cara, pe un ton

surprinzător de calm, adresându-se micului grup de bărbaţi rămaşi în viaţă.

— Sunt aici.

Capul Carei a zvâcnit în sus şi ochii i s-au ridicat către terasa de deasupra, unde se afla contesa, îmbrăcată într-o rochie din mătase azurie, cu părul perfect coafat, mâinile pe lângă corp, iar într-una dintre ele, pistolul, atârnându-i moale între degete.

Raf a ridicat încet capul şi a întâlnit privirea mamei sale.

— Fiul meu, a zis ea, dar vocea îi era doar şoapta unui murmur, Rafaeli...

S-a auzit zgomotul pietrişului tasat sub tălpile unor cizme.

S-a întors odată cu toţi partizanii, care au ridicat armele şi le-au îndreptat către contesă. Alături de ea, Raf s-a ridicat în picioare,

— Lăsaţi armele jos, a şoptit Raf, dar vocea lui a răsunat mai tare decât orice comandă nazistă. Au sosit.

Pe aleea de acces către Villa Rosa, încadraţi de porţile din fier forjat, înaintau doi soldaţi în uniforma armatei britanice, în timp ce soarele cobora peste valea verde de mai jos.

48

Cara şi Raf au mers pe jos până la Cortona a doua zi dis-de- dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, împreună cu tinerii soldaţi britanici care apăruseră la vilă şi câţiva dintre conaţionalii lor. Naziştii dispăruseră, iar Alphonso rămăsese la vilă să îngroape cadavrele în gropi improvizate în pădure, ignorând-o cu stoicism pe contesă, care se retrăsese în dormitorul ei şi încuiase uşa după o altercaţie cu Raf, însă Bettina fugise. Părăsise vila împreună cu ceata de partizani, după ce o îmbrăţişase pe Cara şi îi spusese că nu mai putea munci pentru contesă.

Cortona fusese eliberată rapid şi uşor, căci divizia britanică nu avusese decât să intre în oraş acum, când drumul era liber. Raf şi trupa lui de partizani jucaseră un rol important pentru pavarea drumului pe care Aliaţii au înaintat pentru a elibera oraşul de pe colină, iar baricada nazistă din apropiere zăcea în ruină.

În cele din urmă, Cara a deschis trapa ascunsă din librăria signorei Ricci. A durat câteva secunde lungi până când cineva a făcut prima mişcare. Apoi, încet, ca uruitul unui tunet, aclamaţiile au cuprins încăperea. Oamenii s-au ridicat îmbrăţişându-se, iar copiii săreau fericiţi, chiar dacă nu înţelegeau ce însemnau toate acestea. Într-o zi aveau să înţeleagă. Valea a fost eliberată, Aliaţii erau aici, în mica lor parte de Italie, războiul se terminase. Iar acum erau liberi să meargă acasă. Oamenii au început să-şi adune lucrurile, uitându-se încă unul la celălalt, uimiţi şi îmbrăţişându-se ca nişte rude care se revedeau după ani întregi petrecuţi departe.

Tânărul soldat britanic care o însoţise pe Cara le-a întins mâna oamenilor şi i-a ajutat să urce scara.

— Am îngrădit zona în care a căzut un obuz, chiar în dreptul intrării şi am marcat un traseu sigur până în stradă, a zis el.

— Vă mulţumesc, i-a şoptit Cara în timp ce se îndrepta către ieşire.

Fundaţiile Cortonei rezistaseră. Partizanii se îmbrăţişau în stradă, cetăţenii aclamau, iar cineva înălţase deja steagul britanic la un balcon.

Cara a simţit cum au cuprins-o braţele lui Raf. Se auzeau ovaţii şi oamenii plângeau, strigându-şi frustrările reprimate de atâta amar de ani.

— Draga mea, a murmurat el. Te iubesc. Nu vreau să ne mai despartă nimic. Nu voi mai lăsa nimic să intervină între noi, scumpa mea, a şoptit el, aplecându-se spre ea şi cercetându-i chipul.

Cara înţelegea întrebarea lui şi i-a răspuns printr-un semn din cap, apoi l-a sărutat. Indiferent ce ar fi fost, indiferent ce urma să se mai întâmple, îl adora, Raf a strâns-o de mână.

— Am vorbit cu mama şi i-am spus că te iubesc, i- am spus că nu pot trăi fără tine.

Cara voia să spună ceva despre lucrul care îi ardea inima, dar fermierii şi familiile lor pe care le condusese la adăpostul subsolului veniseră să o îmbrăţişeze şi, pe neaşteptate, au ridicat-o în braţe.

L-a ţinut pe Raf de mână în timp ce îi privea pe oamenii care ieşeau la lumina dimineţii din ascunzătoarea subterană de sub librărie.

Raf a ridicat privirea la Cara, a întins braţele spre ea şi

a readus-o cu picioarele pe pământ.

— Fii soţia mea, a zis el, cu o voce schimbată şi cu lacrimi pe obraji.

Mulţimea a amuţit, apoi o şoaptă s-a răspândit printre oameni,

— Raf Messina, murmurau cetăţenii. *Il Conte!*

Dar Cara nu îl vedea decât pe bărbatul pe care îl iubea dintotdeauna. Nu îi păsa că era fiul contesei; nu conta dacă provenea din ilustra familie Messina sau dintr-o casă de ţărani din sat... Şi nu putea fi învinuit pentru faptele mamei sale, indiferent ce urma să aducă viitorul, îl iubea. Iar dragostea era cel mai important lucru de pe lume. Dragostea pe care o simţea pentru Papa avea să dăinuiască în inima ei tot restul vieţii. N-avea s-o piardă niciodată şi ştia că iubirea faţă de Raf avea să ardă în inima ei mereu, la fel ca în prima zi în care li se întâlniseră privirile.

— Cara, te ador. Gândul mi-a fost numai la tine în toată această perioadă cumplită. Când eram pe front, te ţineam aproape de inimă. Iar când luptam în rezistenţă, gândul la tine mă purta mai departe. Aş vrea, dacă mă accepţi, să readucem Villa Rosa la viaţă împreună.

Cara l-a privit încordată. Ştia că viaţa este scurtă şi că dacă făcea alegerea corectă acum, totul urma să se aşeze de la sine. În tăcere, după un răstimp care a părut o vecie, a încuviinţat din cap, apoi l-a îmbrăţişat.

Familiile de fermieri pe care le pusese la adăpost au izbucnit într- un vuiet şi în jurul ei simţea căldura comunităţii şi dragostea acestor oameni a căror lumină şi al căror curaj nu vor slăbi nicicând.

Şi totuşi, în timp ce Raf o strângea în braţe, o imagine îi revenea din nou şi din nou în minte. Contesa, cu arma

îndreptată spre ea. „Ne poate ajuta cu copilul...”

49

ANNIE

Cerul era scăldat într-un roz melancolic. Chelnerii alunecau uşor pe terasa care dădea înspre valea domoală, iar păsările îşi încheiaseră cântarea pentru acea zi. În jur erau şiraguri de lumini decorative şi sporovăială dulce, iar din bucătăria restaurantului veneau arome ademenitoare.

Annie a întors capul către Luca.

— Ştii, stând aici, aş putea să mă prefac că Sandro nu există, că trăiesc la vilă şi că aceea este casa mea. Că pot sta sub lumina crescândă a lunii toscane, împreună cu tine, în fiecare seară.

Şi-a coborât ochii, cu răsuflarea tăiată de cuvintele care îi scăpaseră de undeva, din adâncul ei.

— Şi eu m-aş putea obişnui cu Toscana, a şoptit Luca,

Annie şi-a muscat buza, simtindu-i ochii atintiti asupra ei.

Luca se juca cu paharul de prosecco. Un bol cu măsline şi grisine stătea lângă un singur boboc de trandafir galben, pus într-o vază din cristal.

— Ştii, prefer trandafirii galbeni celor roşii, a spus Annie.

— Roşul este pasiune, a încercat el să zâmbească.

— Galben, a zis Annie, este soarele.

Mâna lui Luca s-a dus spre ea, apoi s-a oprit.

Din cealaltă parte a terasei s-a auzit un hohot puternic de râs, iar un chelner a trecut conducând la o masă o femeie în vârstă, elegantă, cu spatele drept şi părul coafat, care lăsa să i se vadă chipul frumos. Chelnerul s-a oprit şi

i-a făcut semn femeii să se aşeze la una din mesele din fată, cu vedere spre vale, dar ea i-a pus o mână pe brat şi a clătinat din cap. Hotărâtă, femeia şi-a croit drum către o masă liniştită şi retrasă, de la capătul terasei. Annie nu îşi putea desprinde privirea de la această scenă, pentru că ceva înăuntrul ei pornise să se descâlcească şi povestea începea să prindă contur.

50

CARA

Cara se afla în crângul de măslini de la Villa Rosa, îmbrăcată în rochia simplă, albă, pregătită pentru ziua nunţii ei, care îi cădea până la glezne, fluturând moale pe conturul zvelt al trupului ei. Naziştii smulseseră draperiile din mătase de culoarea stridiilor din dormitorul contesei şi le lăsaseră pe podea; Raf hotărâse că dintr-una se putea face o rochie de nuntă perfectă.

Cara lucrase fără odihnă alături de Raf şi Alphonso, ajutându-i pe fermierii locali să cureţe mizeria împrăştiată de nazişti peste tot; resturi de la cină pe mesele din sufragerii, vase murdare, mâncare în descompunere, podele jegoase, paturi împuţite, svastici pictate pe pereţi, ornamente îndrăgite împrăştiate pe jos, pahare sparte şi căzi de baie pe care se vedeau dungi de mizerie.

În fiecare zi sătenii şi fermierii urcau cu greu dealul către vilă, supravieţuirea lor depinzând de apa pe care o scotea din izvorul subteran pompa cea veche. Coada la care stăteau în faţa pompei şi umplerea găleţilor devenise un ritual matinal.

În vale se înregistraseră deja două decese din cauza febrei tifoide, iar pe Raf îl chinuia gândul că dacă nu se pornea alimentarea cu apă, în scurtă vreme, boala avea să se răspândească, iar pierderea de vieţi ar fi devenit dramatică. În fiecare zi se ducea la Cortona şi lucra alături de noul guvern local, instaurat în grabă, pentru a fi configurat după reguli democratice. Raf acceptase să fie unul dintre capii guvernului şi îşi petrecea serile în biroul

contesei, vorbind cu grupul de localnici care fuseseră numiţi alături de el.

Acum, Raf stătea în uşa deschisă a pavilionului de vară, alături de un preot în vârstă din sat. Era îmbrăcat într-o cămaşă simplă, albă, şi pantaloni negri. Obrazul îi era proaspăt ras, iar ochii i se topeau de duioşie privind cum Cara a înaintat prin crângul de măslini, până ce s-a oprit la capătul culoarului improvizat.

Cara a întors capul într-o parte şi l-a privit pe bărbatul care fusese de acord să o conducă la altar, în locul tatălui ei. Alphonso. L-a strâns de mână.

În faţa ei se afla grupul de săteni şi de fermieri, cu familiile lor, care urcaseră dealul ca să participe la nuntă, căci îi ştiau pe Cara şi pe Raf de când erau copii.

Cara a înaintat către bărbatul pe care îl iubise întotdeauna.

Stătuseră de vorbă în fiecare seară până târziu, discutând despre ce simţea el muncind alături de localnici, având grijă de ei, reprezentându-i.

L-a privit pe prietenul credincios care o condusese spre altar.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Alphonso, a şoptit ea.

El i-a zâmbit,

— A fost plăcerea mea, Cara, i-a răspuns el, cu o voce blândă.

Şi apoi i-a pus mâna în mâna lui Raf.

În seara aceea s-a dansat pe terasă, Cara aşezase lumânări pe masa lungă la care urmau să se aşeze, iar nuntaşii se bucuraseră de ceea ce era aproape un festin la mesele pe care Alphonso le aşezase pe terasă. Fermierii pe care Cara îi ajutase să ajungă la adăpost în timpul eliberării Cortonei insistaseră să contribuie cu proviziile

pe care le mai aveau. Iar unul dintre ei apăruse zâmbind cu un braţ de pui de găină pe care reuşise să îi ascundă într-un coteţ. Un grup de localnice pregătiseră mâncarea în bucătăriile vilei şi serviseră puiul cu smântână, spanac şi piper, smântână de la cele câteva vaci ale contesei care supravieţuiseră la una dintre fermele arendate.

Cara dansase încet cu Raf, încolăcindu-l cu braţele şi sprijinindu-şi obrazul de umărul lui. Ziua fusese perfectă şi, cu toate că amândurora le lipseau cei care nu mai erau, se aveau unul pe celălalt.

Unul dintre săteni îşi adusese vioara şi cânta un vals domol. Dar când Raf s-a tras în spate şi a avut un moment de ezitare, Cara s-a oprit, înaintea ei stătea contesa, cu un aer reţinut, îmbrăcată într-o rochie din mătase, într-o nuanţă deschisă de verde.

Munciseră din greu în aceste ultime săptămâni, evitându-se reciproc, iar contesa păstrase tăcerea în legătură cu ce se întâmplase între ele în ziua eliberării Cortonei, Numele lui Bruno Klein nu fusese rostit.

Raf fusese rezervat faţă de mama sa la început, dar în ultimele săptămâni părea mai deschis şi mai relaxat în apropierea ei, iar Cara nu menţionase faptul că mama lui îndreptase o armă către capul ei, nu repetase ce aflase despre copil şi nici nu i se păruse că trupul zvelt al contesei ar trăda semnele unei sarcini care avansa.

Acum, că ceremonia nupţială se încheiase, înţelegea că se lăsase purtată pe sus de povestea de dragoste într-o asemenea măsură, încât evitase să înfrunte situaţia dificilă în care se găsea femeia care era de- acum soacra ei.

Raf s-a topit în mulţimea de invitaţi şi, în lumina scânteietoare a lumânărilor, contesa părea chiar mai frumoasă decât de obicei.

— Mulţumesc, a murmurat contesa. Mulţumesc că îl iubeşti pe fiul meu.

Cara a înclinat din cap,

— Nici nu e greu.

Contesa şi-a împreunat mâinile şi a privit-o pe Cara în ochi. Dar expresia ei era atât de sinceră şi ochii mari exprimau atâta onestitate, încât Cara s-a dat un pas în spate.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Cara a aşteptat.

— N-am putut să ţi-o spun până acum, a continuat contesa. A inspirat adânc şi a privit în jur, la localnicii fericiţi de pe terasă. Bruno Klein a fost luat prizonier de Aliaţi de curând şi acum sunt liberă să- ţi spun adevărul. Nu am colaborat cu naziştii, a zis contesa.

Cara a încremenit, încruntată.

— Am spionat în favoarea Aliaţilor, am transmis informaţii despre oficialii nazişti de la vârf cantonaţi în Florenţa, astfel încât guvernul britanic să afle mai multe informaţii despre fascism. Contesa a clătina din cap. Nu sunt mândră de felul în care m-am comportat în ziua în care Cortona a fost eliberată, dar nu aveam de ales. Dacă Klein ar fi suspectat că simţeam loialitate faţă de tine, ne-ar fi omorât pe toţi.

Cara a dus mâna la gură şi s-a uitat în jur după un scaun, căci genunchii i se făcuseră deodată moi. Simţea că se prăbuşeşte la pământ.

— Războiul nu s-a încheiat, Cara, a mai zis contesa. Până acum nu am putut să dezvălui cu ce mă ocupam, pentru că Bruno s-a aflat în Florenţa până la eliberarea oraşului.

Şi-a coborât privirea, iar genele negre i-au atins uşor

obrajii străvezii.

— A trebuit să aştept până la încheierea misiunii.

— Dar el nu a spus că sunteţi însărcinată?

— Din păcate, singurul fel în care am putut să-l ţin departe de mine în ultimele săptămâni a fost să îi zic că eram însărcinată cu copilul lui. Avea un sentiment exagerat de protecţie faţă de familie şi de aceea am inventat o sarcină şi m-am prefăcut că nu mă simt bine, ca să mă apăr de atenţiile lui. Înţelegi...

Contesa a deschis gura, dar nu s-a auzit nici un cuvânt şi, spre groaza Carei, ochii femeii s-au înceţoşat.

— Se pare că sunt o actriţă prea pricepută, ceea ce nu îmi face bine şi îmi pare foarte rău pentru supărarea pe care v-am cauzat-o ţie şi lui
Raf. Cât despre un copil, nu. Nu sunt atât de necugetată.

Cara a rămas cu ochii largi de uimire la patroana ei, la soacra ei şi s-a simţit purtată de un val de respect, înţelegere şi adevărată veneraţie fată de această femeie curajoasă care îndurase ceea ce nici o femeie nu ar trebui să fie obligată să îndure vreodată. Nemaiputând să se stăpânească, a întins braţele şi a cuprins-o în ele pe contesă. Cui îi păsa de distincţiile de clasă ale lui Mussolini? Cui îi păsa ce credeau ceilalţi că făcuse? Adevărul era mai important. Pentru prima dată după atâta amar de vreme, contesa îşi deschisese inima în faţa ei de pe picior de egalitate. Amândouă luptaseră pentru oamenii lor în singurul fel pe care îl cunoşteau.

— Îmi pare rău pentru tot ce aţi suferit, a zis Cara, sinceră.

Contesa a făcut un pas în faţă şi a luat-o pe Cara de braţe.

— Şi mie îmi pare rău pentru preţul pe care l-ai plătit

acestui război, Cara. Şi vreau să ştii că acum faci parte din familia mea. Dar nu vom uita niciodată mândra tradiţie şi curajul imens al tatălui tău, care a luat apărarea acelor vecini.

Cara a încuviinţat din cap. Lui Papa i-ar fi plăcut să se afle aici astăzi. S-ar fi bucurat. Dar era sigură că el îi veghea. Era sigură că ştia.

51

Soarele primăvăratic pătrundea în dormitor, unde Raf îi lăsase un mic boboc de trandafir pe pernă, aşa cum făcea în fiecare zi de când erau căsătoriţi, Cara a luat floarea şi a pus-o în vaza de lângă pat. Îi promisese că va face acest lucru în fiecare dimineaţă, pentru tot restul vieţii, Raf o răsfăţa, în fiecare zi îi aducea micul-dejun cu pâine proaspăt coaptă, când se trezea, la multă vreme după el, şi întotdeauna găsea pentru ea un borcănel de ceva făcut în casă.

În seara dinainte stătuseră până târziu şi sărbătoriseră. Milano fusese în sfârşit eliberat, Mussolini capturat şi Italia era liberă după mai mult de douăzeci de ani sub regim fascist. Ea, Raf, contesa şi Alphonso urmăreau împreună înaintarea armatei aliate eliberatoare şi a partizanilor, ascultând la radio, citind ziarele sporadice de care contesa reuşea să facă rost, în timp ce Florenţa şi apoi oraşele din nord erau în sfârşit eliberate de sub puterea nazistă.

Cara s-a întins pe spate, peste perne, iar buzele ei formau un zâmbet de mulţumire. Simţea mişcările din pântec ca pe bătaia din aripi a unui fluture şi ele îi sporeau bucuria. Copilul urma să se nască la sfârşitul verii şi deja îşi imagina cum va întâmpina venirea sa într-o lume pe care o simţea din nou plină de posibilităţi, o lume care era complet diferită de cea în care trăiseră cu un an în urmă.

Cara s-a dat jos din pat şi a traversat camera către masa de toaletă, a ridicat una dintre periile cu mâner din argint pe care Raf i le dăduse ca dar de nuntă. Aparţinuseră

bunicii sale, iar el o încredinţase că iubita lui *nonna* ar fi adorat-o. Contesa le ascunsese de nazişti într-o cutie, îngropată în fundul grădinii, de unde le scosese cu grijă după ce Raf o ceruse de soţie.

Cara şi-a trecut peria prin părul ei lung şi negru, zâmbind la vederea culorii care îi revenea în obraji. S-a apropiat de şifonier şi şi-a legat în talie capotul simplu, din bumbac.

Şi apoi s-a întâmplat.

O explozie a cutremurat încăperea. Era destul de aproape ca să zguduie geamurile şi să clatine din fundaţii întreaga clădire.

Cara s-a repezit în hol îmbrăcată în capotul ei de casă alb, aproape prăbuşindu-se pe scările care duceau la primul etaj, Alphonso era în holul de la intrare şi împreună au gonit spre porţile vilei, o mină explodase pe drumul de unde pornea aleea de acces spre casă.

Iar Raf zăcea chiar lângă locul exploziei. Pe asfalt, alături de el, zăceau împrăştiate florile proaspăt culese. Din gură i se scurgea un fir de sânge, iar ochii deschişi îi erau sticloşi. Pe drum era un crater imens, chiar în locul în care Luigi Santino o atacase pe Cara.

Raf nu mişca.

Cara s-a repezit spre el. *Mio amato,* a încercat să strige, dar vocea îi era răguşită şi nu a reuşit să scoată decât un scâncet.

El nu a răspuns,

— *Mio amato?* Te rog, a şoptit ea, strângând la piept trupul lui Raf.

Cara a simţit două braţe moi care au cuprins-o. Contesa se afla acolo, cu ea. Cara s-a întins şi a prins mâna mamei

lui Raf.

52

ANNIE

Annie a traversat terasa. Perechile stăteau de vorbă la mesele decorate cu lumânări, iar în depărtare femeia pe care Annie o recunoscuse imediat se aşeza pe scaunul pe care i-l ţinea chelnerul. Annie s-a oprit lângă masa femeii.

— Doamna Ricci?

Katarina Ricci şi-a curmat vorba şi a aruncat o privire spre chelner, sperând parcă să o salveze.

Dar el a făcut un pas în spate, ca un adevărat profesionist, cu şervetul alb îndoit peste braţ.

— Doamnă Ricci, vă rog, vreţi să veniţi la masa noastră? a zis Annie, în grabă, rostind cuvintele înainte ca ospătarul să se îndepărteze. Poţi să aduci un alt scaun pentru *signora* la masa noastră? I-a rugat ea.

Katarina Ricci părea să nu ştie încotro să privească. Şi-a fluturat mâinile prin aer, iar ochii ei mari priveau spre chelner alarmaţi.

Din nou gestul acela. Annie şi-a încolăcit degetele peste telefonul din buzunar. Îl ţinea în mână ca pe un talisman, ca pe o legătură cu trecutul care până acum păruse atât de înşelător.

— Nu, a murmurat ea. Vă rog. Am venit ca să iau masa în linişte. Nu am nevoie de o masă în mijlocul restaurantului. Sunt foarte mulţumită aici, în spate.

„Dar pierzi atât de mult ascunzându-te.”

Signora Ricci a întins mâna după şervet şi a început să îl desfacă şi să îl întindă îl poală.

— Un pahar de prosecco, te rog, i-a zis chelnerului.

— Desigur, a răspuns el politicos. Dar mai pot pune un scaun la masa cu vedere spre vale, dacă doriţi să o fac.

Annie l-a privit şi a încuviinţat din cap.

Katarina Ricci continua să se joace cu şervetul, scuturându-l şi privind în jur, trecând cu ochii în fugă de colo-colo.

Annie s-a aplecat pe lângă scaunul femeii în vârstă. A băgat mâna în geantă, a scos de acolo jurnalul legat în piele care aparţinuse Carei Cartazzo şi l-a pus cu grijă pe masă, în faţa *signorei* Ricci.

Katarina Ricci şi-a dres glasul şi şi-a turnat un pahar de apă din sticla de pe masă.

— Vă rog, doamnă Ricci. Vreţi să veniţi la masa noastră şi să îmi

O[7]

povestiţi?

— Nu ştiu nimic, a spus femeia.

Dar privirea ei dansa peste volumul legat în piele când a dus paharul cu apă la buze, numai ca după aceea să îl lase jos. Mâinile ei împleteau şervetul fără oprire, până ce l-a făcut tot un nod, încetişor, simţindu- şi tremuratul mâinilor. Annie s-a aplecat şi a luat şervetul din mâinile Katarinei.

— Vă rog, nu vă vreau răul.

Chelnerul se întorsese, însoţind un cuplu elegant.

— Aceasta este ultima masă pe care o avem, a zis chelnerul, privind cu subînţeles la Annie şi Katarina. Cei doi aşteptau în spatele lui, în mod evident neobişnuiţi să fie nevoiţi să aştepte. Bărbatul a privit la ceas, iar femeia a oftat.

— Vă rog, spuneţi-mi dacă vreţi să mergeţi la masa din faţă, i-a spus ospătarul Katarinei. Depinde de dumneavoastră. Nu vă presează nimeni.

Katarina Ricci a privit către cer. A mormăit ceva, apoi şi-a împins scaunul în spate.

Annie a condus-o pe bătrână prin restaurant ca prin vis. Ce urma să spună, habar n-avea. Dar s-a lăsat pe scaunul ei şi s-a dat mai aproape de Luca.

Luca privea ţintă la Katarina Ricci, încruntat.

Annie a depus jurnalul Carei Cartazzo pe masă, ca pe un talisman.

— Jumătate dintre pagini sunt rupte, a zis ea. Şi a rămas în librăria dumneavoastră decenii de-a rândul.

Chelnerul i-a adus Katarinei Ricci un pahar cu prosecco. Femeia sa uitat lung la el, apoi l-a ridicat şi a luat o înghiţitură.

— Jurnalul acesta este din timpul eliberării Cortonei, în iulie 1944. Annie s-a aplecat în faţă şi a coborât glasul. Doamnă Ricci, mama lui Luca are şi ea legături cu Villa Rosa. Tatăl ei a fost grădinarul de la vilă în timpul războiului, în ultimele câteva zile, a încercat să adune mai multe informaţii şi a aflat de la Ernesto, cel care ţine cafeneaua din sat, că zeci de fermieri locali au căutat adăpost în subsolul de sub librăria dumneavoastră în timpul războiului. Sunteţi fiica proprietarei de atunci a librăriei? a întrebat-o Annie.

Katarina se juca cu piciorul paharului.

— Nu, M-am căsătorit cu fiul ei, Nino. Într-un final, a zis, ridicând capul. Dar mama lui s-a aflat acolo în timpul eliberării. A ajutat la salvarea multor oameni din vale, împreună cu...

Annie a scos telefonul. A căutat prin galerie poza făcută fotografiei Evelinei Messina, pe care o găsise în dormitorul de la etaj al Villei Rosa.

— Doamnă Ricci, iertaţi-mă, dar în seara aceasta sunteţi

îmbrăcată atât de frumos şi asemănarea este remarcabilă.

Annie şi-a muşcat buza, căci bărbia îi tremura. Totul condusese aici. O fotografie a unei contese misterioase şi un jurnal cu paginile rupte. Două femei dintr-o epocă atât de spectaculoasă, încât până şi generaţia ei se chinuia încă să o înţeleagă.

Katarina Ricci a întors ochii imenşi şi expresivi spre Annie.

— Înainte de a mă căsători cu Nino Ricci, mă numeam Loretta Katarina Messina – şi, draga mea, am ştiut cine eşti din clipa în care ai intrat în librăria mea.

Annie a simţit mâna lui Luca oprindu-se peste ei. A înecat-o plânsul.

— Mama mea a fost secretara contesei Evelina Messina, Cara Cartazzo, Iar acesta este jurnalul ei. Ea a rupt paginile care lipsesc. Ea şi bunica mea, Evelina Messina, m-au crescut după ce tatăl meu, Rafaeli, a fost ucis de o mină de teren în toamna anului 1944. Îmi pare rău. Foarte rău.

Katarinei Ricci îi tremura mâna când a lăsat paharul jos.

Annie a inspirat cutremurată. S-a lăsat pe spate în scaun, neputând să se adune, iar valea dinaintea ochilor ei era toată în ceaţă.

— Bunica mea a fost devastată de pierderea fiului ei, Annie. Era singurul care îi mai rămăsese, iar după război a devenit o singuratică. Mă tem că la fel s-a întâmplat şi cu mama mea, Cara, o pustnică îndurerată de pierderea tatălui meu, Rafaeli. Mama părăsea rareori curtea vilei. De aceea au apărut zvonuri în legătură cu identitatea tatălui meu, iar bunica a refuzat să le dea atenţie. Nu spunea decât că sunt sub demnitatea ei. Era foarte încăpăţânată şi refuza să răspundă acelor bârfe.

— Înţeleg, a oftat Annie.

Katarina şi-a lăsat privirea în jos.

— Mă întristează să vă spun că acele bârfe m-au afectat atât de rău, încât nu am simţit niciodată că locul meu este aici. Oamenii din zonă au fost întotdeauna circumspecţi în legătură cu mine, iar când eram adolescentă, cei de-o vârstă cu mine mă batjocoreau. Cred că motivul era faptul că eram blondă, ca bunica mea, şi nu semănăm deloc cu mama mea, Cara. Am simţit întotdeauna că nu mă aflu în locul potrivit, că nu merit nimic... Că, dacă mama nu ar fi fost însărcinată cu mine, poate că tata nu ar fi plecat să îi culeagă flori de câmp, în timp ce ea îşi petrecea dimineţile în pat.

Katarina a scos o batistă din geantă şi şi-a suflat nasul.

Annie a surprins privirea lui Luca, „Cel puţin, acum ştim...”

— Mama a rămas la Villa Rosa, iar contesa Evelina, soacra ei, a insistat să mă crească împreună. Au făcut-o discret. Vedeţi, bunica mea a refuzat să vorbească despre război după ce şi-a pierdut ambii fii. Iar eu am fost nevoită să suport acele zvonuri. Toată viaţa mea. Nu te puteam lăsa să înduri aceeaşi soartă.

Annie a dat din cap. Nu ştia ce ar putea să spună.

— Îmi pare rău. Dar au fost timpuri grele. După moartea tragică a tatălui meu, grădinarul Alphonso a părăsit Villa Rosa, pentru că întotdeauna îl adorase pe tata şi nu putea suporta să nu-l mai vadă niciodată. Mama mea, Cara, a vorbit întotdeauna foarte frumos despre el, a zis Katarina, zâmbindu-i bravă lui Luca.

În clipa aceea. Emilia s-a aşezat pe un scaun lângă Katarina.

Annie a privit spre Luca, iar el a ridicat mâna în care

ţinea telefonul, îi trimisese un mesaj mamei sale, chemând-o de la hotelul din apropiere, unde stătea.

Annie era înmărmurită.

— În timpul războiului, bunica mea, contesa, colaborase cu Aliaţii, ca spion, a continuat Katarina. Guvernul britanic i-a cerut să adune informaţii despre adevărata natură, scopurile, idealurile şi principiile fascismului în Italia şi despre activităţile germanilor care erau în curs de ocupare a ţării. Aşa că a fost de acord să înceapă o aventură cu un nazist de rang înalt, pentru a obţine de la el informaţiile de care aveau nevoie Aliaţii. Tot ce îi spunea Bruno Klein transmitea britanicilor. Dar... au existat zvonuri că rămăsese însărcinată cu el. Zvonuri îngrozitoare, că îi născuse un copil.

— Bunicul lui Sandro, Nicolas, a părăsit Italia în urma conflictului cu mama sa din cauza apropierii ei de fascism, a zis Annie. Sandro insistă că el este adevăratul proprietar al vilei şi că ar trebui să fie moştenită pe linia fiului celui mai mare al contesei, Nicolas, al cărui moştenitor este Sandro, Katarina a clătinat din cap.

— Aceasta este povestea care îi convine cel mai mult lui Sandro, draga mea, a zis ea. Dar adevărul este că Nicolas era cel cu vederi fasciste, şi nu mama lui. Ea l-a luat la rost *pe el.* Iar el a plecat, Annie s-a afundat şi mai mult în scaunul ei.

— Annie, îmi pare foarte rău pentru impactul pe care toate acestea l-au avut asupra ta. Eu nu am vrut decât să fii departe de povestea asta, să ai o copilărie liberă. Neîntinată de acest război, Katarina şi-a şters o lacrimă rebelă de pe obraz. Dar am stricat totul. Sper că ai avut o copilărie fericită, Annie.

Annie şi-a tras mâna de sub cea a lui Luca, pregetând.

— Eu... De ce nu mi-ai spus cine eşti în momentul în care am pus piciorul în librărie?

Katarina şi-a apăsat mâna peste buze,

— Era prea mult pentru mine... îmi pare rău, a zis, scoţând câteva suspine.

— Prin urmare, Nicolas era cel cu vederi fasciste, nu contesa? a întrebat Emilia, pe o voce blândă.

Annie s-a lăsat pe spate în scaunul ei, mulţumită de răgazul oferit de intervenţia Emiliei.

Katarina a încuviinţat din cap, iar bărbia îi tremura.

— Nicolas s-a certat cu mama lui la începutul războiului şi s-a mutat la Veneţia, acolo unde familia contesei deţinea un *palazzo* pe Canal Grande. După război, a devenit un prosper om de afaceri în America şi nu a mai contactat-o niciodată pe mama lui. Nici după ce a murit tatăl meu... Cred că Nicolas a fost cel care a împrăştiat zvonul că mama lui urma să dea naştere copilului unui nazist, doar ca să îşi justifice fuga.

Annie a dus mâna la gură de groază. Îşi simţea sufletul sfâşiat. Sfâşiat de faptul că femeia care stătea în faţa el nu o contactase niciodată şi de faptul că îi putea fi mama pe care n-o avusese alături.

— Sandro nu este moştenitorul vilei, a spus Katarina, ridicând bărbia şi rostind cuvintele cu demnitate. Tu eşti moştenitoarea vilei, Annie. Contesa m-a lăsat pe mine moştenitoarea ei. Dar, a clătinat ea din cap tristă, eu sunt mai fericită în librăria soţului meu. Vezi tu, eu l-am adorat, chiar dacă nu l-am întâlnit decât la aproape 60 de ani.

— Prin urmare, proprietarul librăriei, *signor* Ricci, nu este tatăl lui Annie, a zis Emilia. Iertaţi-mă, am intrat mai târziu în această conversaţie.

— Când a murit bunica mea, am fost devastată de

durere, a zis Katarina. Eram foarte apropiată de ea şi trăisem la vilă toată viaţa. Am luat hotărârea să călătoresc după moartea contesei, pentru că aveam nevoie să mă depărtez de Italia. Simţeam nevoia să las în urmă zvonurile îngrozitoare care o înconjurau chiar şi după moarte.

Katarina a scuturat din cap.

— Uneori, distanţa este singura care te ajută să înduri durerea, a zis Emilia.

Annie stătea tăcută, copleşită deodată de oboseală, Katarina a încuviinţat din cap.

— Am plecat în California şi m-am angajat la o librărie din San Francisco, timp de câteva luni. Acolo am întâlnit un client simpatic care venea deseori să cumpere cărţi despre arhitectură.

Mâinile lui Annie au încremenit, iar inima a început din nou să îi bată cu putere.

Katarina şi-a şters ochii, iar vocea îi şovăia,

— Oscar Reynolds a fost un bărbat fermecător şi blând şi l-am iubit foarte mult. Era arhitect.

— Papa, a şoptit Annie, Papa.

Katarina a confirmat din cap, a tras aer în piept şi a continuat,

— Soţia lui Oscar, Valerie, fusese diagnosticată cu cancer în stadiu terminal. Era distrus şi nespus de îndurerat, aşa cum eram şi eu din cauza pierderii bunicii. Amândoi sufeream şi am început să petrecem timp împreună. Katarina şi-a coborât ochii. Mă tem că lucrurile ne-au scăpat de sub control şi când am aflat că eram însărcinată… A clătinat din cap. Nu eram în stare să cresc un copil. Aveam 45 de ani şi simţeam că i-aş dărui copilului o existenţă plicticoasă şi mohorâtă. Nu simţeam

că merit să fiu mamă. Iar familia Messina nu avea nevoie de alte scandaluri. Aşa că m-am întors în Italia după ce te-am născut şi am locuit împreună cu mama mea, Cara, la Villa Rosa, până ce ea s-a mutat într-o comunitate pentru pensionari din Florenţa... Mama iubea vila mai mult decât mine. Întotdeauna am simţit că era casa ei şi a contesei. Nu a mea. După plecarea mamei mele, Villa Rosa nu mi s-a mal părut la fel. Nu mai puteam locui acolo, aşa că am trecut-o pe numele tău. I-am scris lui Oscar şi i-am spus. Măcar atât puteam face.

Annie a ridicat o mână şi a dus-o la gât. În tot acest timp crezuse că îşi pierduse mama, pe Valerie, când de fapt exista o altă mamă, mama ei biologică, aici, în Italia. Poate că nu va înţelege niciodată de ce Katarina nu a încercat să ia legătura cu ea şi poate că nu va înţelege niciodată cu adevărat complexităţile celui de-AI Doilea Război Mondial. Cu siguranţă, Nicolas i se părea greu de înţeles, ca şi Sandro, dar acum. Villa Rosa va avea cu adevărat şansa de a reveni la viaţă, ba chiar de a trăi mai bine decât înainte de război.

— Poate că de vină este bunica mea, care a permis să se împrăştie prin tot satul zvonul că eu eram copilul ei, născut din aventura ei cu un nazist, fără să îl contrazică... Iar când a murit şi am pierdut protecţia ei, m-am simţit singură, definită de această identitate... Aşa că am plecat să muncesc la librăria din Cortona, m-am îndrăgostit de proprietarul său – într-un alt fel decât îl iubisem pe Oscar – şi nu am mai locuit niciodată la vilă. Am încuiat-o şi am părăsit-o, întrebându- mă poate dacă te vei întoarce vreodată la mine.

Annie tăcea. Ceea ce simţise după moartea tatălui ei o uluise. I se păruse de neacceptat ideea că nu fusese fiica

lui. Dar acum ştia că fusese. Şi că străbunica ei era contesa. Femeia care acceptase cu mult curaj să lucreze ca spion pentru Aliaţi şi refuzase să dea vreo atenţie zvonurilor care probabil roiseră în jurul ei tot restul vieţii. Zvonuri alimentate de propriul fiu, Nicolas, de nepotul şi de strănepotul ei, Sandro!

— Pot să-ţi spun că mama îl adora pe tatăl tău, Alphonso, i-a spus Katarina Ricci Emiliei. Spunea că era un om minunat.

— Probabil a fost foarte apropiat de părinţii tăi, de Cara şi de Rafaeli, Poate că avea sentimente părinteşti faţă de ei, întotdeauna a fost un om bun, a zis Emilia.

Annie a simţit prezenţa puternică şi sigură a lui Luca alături de ea şi a perceput încrederea pe care bunica ei, Cara, o avea faţă de bunicul lui, Alphonso, grădinar ca şi el. Căldura Emiliei şi a Katarinei închidea acest mic cerc în jurul ei, iar acum nu se mai simţea deloc singură. Mai era multă muncă de făcut, însă adevărul era un punct de plecare sănătos.

Katarina a întins o mână şi a pus-o pe umărul lui Annie.

— Vila este a ta. Voi vorbi cu Sandro şi îi voi spune adevărul. A venit timpul să o fac. Înţeleg acum. Nu ai sânge nazist, Annie. Nici pe departe. Şi sunt încântată că nepotul lui Alphonso s-a întors după toţi aceşti ani.

— Bun-venit acasă amândurora! a zis Emilia. Şi ţie, Annie, şi ţie, Luca!

Annie a întors capul către Luca, iar inima i s-a încălzit văzând bunătatea din ochii lui şi tot ce se mai ascundea acolo. Şi înţelegea ce se vedea în ochii lui. După atâta timp, era speranţă. Valea se întindea dedesubt, adormită şi paşnică, iar luminiţele sclipeau pe terasă. Luca a întins mâna sub lucirea stelelor şi a pus-o în mâna ei.